

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

РИТУЛ СМЕРТІ

BOOKS_UA

Нора Робертс
"Ритуал смерті"

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №5

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Book_UA

Перекладач: Каріна Б.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

ЗМІСТ

[Нора Робертс Ритуал смерті](#)

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)

Анотація

У чому різниця між чорною та білою магією? Чи буває так, що син маніяка-вбивці присвячує себе тому, щоб служити добру? Усі ці питання належить вирішити Єві Даллас, лейтенанту нью-йоркської поліції. Вона не вірить у Диявола і твердо знає: зло завжди творять конкретні люди.

Службове розслідування, яке доручено провести Єві, вимагає цілковитої секретності - і тільки сержант Пібоді та люблячий і відданий Рорк допомагають Єві пробиратися темним і небезпечним лабіринтом дивних містичних подій.

Смерть завжди була поруч. Наяву Єва стикалася з нею вдень, а вночі смерть приходила у снах, можна сказати, що смерть стала частиною її життя. Єва її чула, знала на дотик. І вміла дивитися в її тьмяні безпристрасні очі, не відводячи погляду. Вона знала: смерть - небезпечний супротивник. Один невірний рух - і ти програла.

Усе-таки десять років у поліції!

Ось і зараз Єва Даллас дивилася в очі смерті, яка цього разу забрала одного з її товаришів.

Френк Вожинські був досвідченим поліцейським. Зі справжніх роботяг. І дуже приємним у спілкуванні. Ніколи не скиглив, не обурювався з приводу тієї гидоти, яку в поліцейській їдальні видавали за їжу, не скаржився на безліч інструкцій і звітів, у яких постійно доводилося копатися. «І на те, що йому було шістдесят два, а дослужився він тільки до сержанта», - подумала Єва.

Вона пильно дивилася на покійного. Френк був повненький, волосся сиве і неабияк поріділе. Зараз у труні він був схожий на мирно покійного середньовічного ченця.

Френк Вожинські пройшов через безліч колотнеч, але на відміну від багатьох своїх ровесників не любив про них згадувати. Ніколи не розповідав про великі поліцейські акції, в яких брав участь, про криваві розбірки. Натомість любив показувати фотографії своєї родини - дружини, дітей, онуків. Любив солоні жарти, базикав про спорт, мав пристрасть до хот-догів із гострим соусом.

«Добра і хороша людина, - подумала Єва. - За такими завжди сумують щиро. Так, мабуть, важко згадати хоч одну людину з тих, хто знав Френка, хто б його не любив».

- Чорт забирай!

Єва обернулася і поклала руку на плече людині, що підійшла до неї.

- Мені дуже шкода, Фіні.

- Було б легше, якби він помер на посаді. Сказали б собі - мовляв, що поробиш, така в нас робота. А так... - Фіні похитав головою, у його великих, по-собачому довірливих очах

стояла туга. - Помер удома, сидячи в кріслі біля телевізора. Серце зупинилося. Це неправильно, Далласе!

- Знаю. - Єва обійняла його за плечі й відвела вбік.

- Він мене вчив, наглядав за мною, коли я був новачком. Жодного разу не підвів, - говорив Фіні з невідомим боєм. - За все своє життя Френк ніколи нікого не підводив.

- Знаю, - повторила Єва, бо більше сказати було нічого. Вона звикла до іншого Фіні - суворого, стриманого - і зараз, бачачи його в горі, просто не знала, як поводитися.

Єва провела його крізь натовп тих, хто прийшов попрощатися з покійним. Зал був повний - багато поліцейських прийшли з сім'ями. А там, де збираються поліцейські, завжди можна знайти каву. Вона налила чашку і простягнула її Фіні.

- Не можу повірити, в голові не вкладається. - Він переривчасто зітхнув. Горе своє Фіні не вмів і не хотів приховувати. - Я ще не говорив із Саллі. Дружина з нею, а я ніяк не можу змусити себе піти.

- Нічого страшного. Я з нею теж ще не говорила. - Єва, щоб хоч чимось зайнятися, налила і собі чашку кави, хоч пити її не збиралася. - Ця смерть усіх вразила. Я й не знала, що в нього хворе серце.

- Ніхто не знав, - тихо сказав Фіні.

Єва так і стояла, не прибираючи руку з його плеча, і оглядала натовп. Коли поліцейський помирає на своєму посту, його колеги встають пліч-о-пліч і знаходять винного. А коли смерть просто витягує чийсь жереб, злитися нема на кого. І мститися нікому.

Ось звідси і з'являється почуття безпорадності, яке Єва відчувала і в собі, і в оточуючих. Долю не можна взяти на мушку, і з кулаками на неї не кинешся.

Розпорядник похорону, одягнений у чорну пару, з восковим обличчям (професія, чи що, накладає свій відбиток?) ходив залом і зі скорботним виглядом тиснув руки тим, хто прийшов.

- Давай підемо разом поговоримо з родиною Френка.

Фіні було явно не по собі, але він слухняно кивнув і відставив убік недоторкану чашку з кавою.

- Ти йому подобалася, Даллас. «У цієї дівчинки сталеві нерви і гострий розум», - говорив він мені. І ще він говорив, що якби потрапив у халепу, то хотів би, щоб прикривала його ти.

Єві стало дуже сумно.

- Я й не думала, що він так до мене ставився.

Фіні глянув на Єву. Обличчя в неї було дуже незвичайне - не з тих, які можна назвати безумовно гарними, але запам'ятовувалося: вузьке, з різко окресленими вилицями і з милою ямочкою на підборідді. У неї був чіпкий погляд поліцейського, і Фіні часто забував про те, що очі у Єви дивовижного відтінку - золотисто-карі, під колір коротко стриженого волосся, яке зазвичай стирчало в різні боки. Худорлява, висока сильна молода жінка.

Фіні пригадав, якою бачив її місяць тому - побитою, зіпсованою кров'ю, але й тоді вона не випустила з рук зброю.

- А він саме так про тебе і думав. І я, до речі, теж. - Єва здивовано глянула на Фіні, а він розправив плечі і сказав: - Підемо поговоримо з Саллі та дітьми.

Вони пробралися крізь натовп і увійшли в невелику кімнату, оббиту темними панелями під дерево, з темно-бордовими шторами на вікнах, де стояв задушливий запах квітів.

«Ну чому, - подумала Єва, - на похороні обов'язково висять червоні штори і всюди лежать купи квітів? Від якого стародавнього ритуалу це пішло і чому людство з такою завзятістю його дотримується?»

Коли настане її час, вона обов'язково попросить близьких, щоб її не виставляли на огляд у задушливій залі, заваленій квітами.

Побачивши Саллі в оточенні дітей та онуків, Єва подумала, що, напевно, ці ритуали потрібні живим. Мертвим все одно.

- Раян! - Саллі простягнула Фіні свої крихітні ручки, підставила щоку для поцілунку, притулилася до нього і на кілька миттєвостей застигла, прикривши очі.

Саллі завжди здавалася Єві витонченою, навіть тендітною. Однак жінка, яка понад сорок років була дружиною поліцейського, напевно має сталеві нерви. На грудях у Саллі висіла на ланцюжку каблучка Френка - пам'ятний знак за двадцять п'ять років служби в нью-йоркській поліції.

«Ще одна традиція, - подумала Єва. - Ще один символ».

- Я так рада, що ти прийшов, - прошепотіла Саллі.

- Мені буде його не вистачати. Нам усім... - Фіні зніяковіло погладив її по спині й трохи відсунувся. Говорив він насилу, кашляючи й запинаючись. - Якщо тобі щось знадобиться...

- Я знаю. - Вона ледь помітно посміхнулася, ще раз потиснула йому руку і повернулася до Єви. - Дякую, що прийшли, Далласе.

- Мені дуже шкода, Саллі. Він був чудовою людиною. І чудовим поліцейським.

- Так. - Саллі знову спробувала посміхнутися. - Він пишався тим, що служив у поліції. Ви бачили, прийшов майор Вітні з дружиною, начальник поліції Тіббл теж тут. - Вона обвела очима кімнату. - Дуже багато людей. Його завжди цінували.

- Звичайно, цінували, Саллі. - Фіні стояв, переминаючись з ноги на ногу. - Ти ж знаєш про фонд допомоги сім'ям поліцейських.

Саллі поплескала його по руці:

- З нами все гаразд. Можеш не хвилюватися. Далласе, по-моєму, ви не знайомі з нашою сім'єю. лейтенант Даллас, моя донька Бренда.

Невисока, трохи повненька жінка потиснула Єві руку. Очі й волосся в неї були темні, підборіддя важке. «Пішла в батька», - зазначила про себе Єва.

- Мій син Кертіс.

Кертіс Вожинські, навпаки, зовсім не був схожий на батька: худорлявий, рука м'яка, очі сухі, але сумні.

- Мої онуки, - представила Саллі.

Їх було п'ятеро. Наймолодший - хлопчисько років восьми з кирпатим веснянкуватим носом.

- А чому ви прийшли зі зброєю? - запитав він, пильно роздивляючись Єву.

Єва зніяковіло смикнула куртку.

- Я приїхала прямо з відділку. Не встигла зайти додому переодягнутися.

- Піт! - Кертіс винувато глянув на Єву. - Не чіпляйся до лейтенанта.

- Якби люди більше довіряли своїй духовній енергії, потреба у зброї відпала б. Я Аліса. - До Єви зробила крок струнка блондинка в чорному.

Ця дівчина була безумовною красунею, що особливо дивувало, зважаючи на цілком пересічну зовнішність її родичів. Очі в неї були блакитні, з поволокою, рот - великий,

чуттєвий. Розпущене волосся струменіло по плечах. На грудях висів довгий срібний ланцюг, а на ньому кулон - оправлений у срібло чорний камінь.

- Яка ти зануда, Алісо!

Дівчина обернулася і кинула на того, хто говорив - хлопчину років шістнадцяти - крижаний погляд. Пальці її безперервно перебирали ланцюг і погладжували камінь.

- Мій брат Джемі, - сказала вона медовим голосом. - Він ще в тому віці, коли вважають, що обзиватися - це дуже дотепно. Мій дідусь говорив про вас, лейтенанте Даллас.

- Приємно це чути.

- Ви сьогодні без чоловіка?

Єва здивовано глянула на Алісу і зрозуміла, що вона чомусь дуже нервує. У неї безумовно була якась таємна думка. Але яка?

- Без чоловіка. - Єва перевела погляд на Саллі. - Рорк просив висловити вам його співчуття, місіс Вожинські. На жаль, він не міг зробити цього особисто - він зараз у від'їзді.

- Напевно, спілкування з такою людиною, як Рорк, вимагає великого напруження внутрішніх сил, - перебила її Аліса. - А у вас же ще й своя робота - важка й небезпечна. Мій дідусь казав, що, взявшись за якесь розслідування, ви обов'язково доводите його до кінця. Це властивість вашої натури?

- Варто відволіктися - і тут же починаєш програвати. А програвати я не люблю. - Кілька миттєвостей Єва витримувала дивний погляд Аліси, потім раптом нахилилася до Піта і прошепотіла: - Коли я тільки починала служити в поліції, я одного разу бачила, як твій дід упіймав дуже небезпечного злочинця. Френк був найкращим із найкращих. - У відповідь вона отримала сліпучу хлоп'ячу посмішку. - Ми його ніколи не забудемо, місіс Вожинські, - сказала вона, простягаючи руку вдові. - Він дуже багато для нас значив.

Вона зібралася відійти вбік, але тут Аліса, взявши її за руку, нахилилася до неї і сказала:

- Дуже приємно було з вами познайомитися, лейтенанте. Дякую, що прийшли.

Пішла Єва через півгодини і, тільки сівши в машину, дістала з кишені записку:

Прошу вас зустрітися зі мною завтра опівночі в клубі «Водолій». НЕ КАЖІТЬ ПРО ЦЕ НІКОМУ. Ваше життя в небезпеці.

Замість підпису стояв значок - лінія, що хитромудрим візерунком перетинає коло. Однаковою мірою заінтригована і розлючена, Єва запхала записку назад у кишеню і поїхала додому.

Але, виїжджаючи з парковки, вона помітила якусь одягнену в чорне фігуру, схожу на тінь. І відчула, що цей хтось стежить саме за нею.

Коли Рорк їхав, Єва поводитися так, ніби в будинку, крім неї, нікого більше немає. Вони з Соммерсетом, дворецьким Рорка, воліли уникати одне одного. Будинок Рорка був величезним, і особливих труднощів це не становило.

Єва увійшла в хол, жбурнула свою застарілу шкіряну куртку на поручні - спеціально, щоб дошкулити Соммерсету, який шанував передусім порядок, - і піднялася нагору. Але попрямувала вона не в спальню, а у свій робочий кабінет.

Рорк полетів, збирався повернутися тільки завтра, а без нього Єва зазвичай спала не на подружньому ліжку, а в кріслі в кабінеті - без Рорка вона часто страждала від нічних кошмарів.

На роботі Єва, як завжди, засиділася, потім пішла прощатися з Френком Вожинські, і часу перекусити в неї не було. Вона вирішила повечеряти сендвічами з шинкою по-вірджінськи і з'їла їх із великою насолодою.

Уже за кілька хвилин Єва сиділа за комп'ютером.

Вона попросила видати всю наявну інформацію про Алісу. Прізвище невідоме, мати - Бренда, уроджена Вожинські, дід по материнській лінії - Френк Вожинські.

Поки комп'ютер неголосно гудів, виконуючи її завдання, Єва нетерпляче барабанила пальцями по столу, потім витягла з кишені записку і знову прочитала. Нарешті в комп'ютері щось клацнуло, і він видав таку інформацію:

Аліса Лінгстром. Перша дитина Яна Лінгстрома і Бренди Вожинські. Батьки в розлученні. Проживає в Нью-Йорку, Восьма вулиця, 486, квартира 4В. Має брата Джеймса Лінгстрома. Закінчила середню школу. Два семестри навчалася в Гарварді. Спеціалізація: соціологія, міфологія. Нині працює в «Шляху душі», Нью-Йорк, Десята вулиця, 228. Сімейний стан: незаміжня.

- Судимості, - запросила Єва.

Судимостей не було.

- Цілком пересічне досьє, - констатувала Єва. - А що це за «Шлях душі»?

«Шлях душі» - вікканська крамниця та консультативний центр. Власники - Ісіда Пейдж і Чарлз Форт. Останні три роки розташовується в будівлі на Десятій вулиці. Річний дохід - сто двадцять п'ять тисяч доларів. У центрі дають консультації священнослужителі, травник і гіпнотерапевт.

- Вікканський? - фиркнула Єва. - Чаклунство і магія? Боже правий! Подивимося, що це таке.

Вікка - релігійне братство, що сповідує давнє вірування, яке...

- Досить, - важко зітхнула Єва.

Подібні речі Єву не цікавили. Вона замислилася над тим, як могло статися, що в сім'ї поліцейського виросло дитя, яке вірить у ворожіння і магичні кристали. І навіть внучці Френка знадобилося таємне побачення з нею.

З'ясувати це можна було єдиним способом: з'явитися в призначений час у клубі «Водолій». Єва глянула на записку. Мабуть, вона спокійно забула б про неї, якби Аліса не була родичкою людини, яку Єва щиро поважала.

І якби вона не побачила того дивного чоловіка в чорному, який вочевидь бажав залишитися непоміченим.

Єва пройшла у ванну і почала роздягатися. Шкода, звісно, що не можна взяти з собою Мевіс. Судячи з усього, «Водолій» якраз у її дусі. Розстібаючи джинси, Єва перебирала в голові події довгого дня і думала про майбутню не менш довгу ніч.

Термінової роботи у неї не було. Останнє вбивство, яке вона розслідувала, було настільки очевидним, що роботу над ним вона передала Пібоді, і та впоралася з нею менше ніж за добу. Пару годин можна подивитися відео. А можна піти в обладнаний в одній із кімнат тир і, запустивши нову комп'ютерну програму, вдосталь постріляти. У Рорка є автоматична рушниця, яку вона так і не випробувала. Цікаво зіграти в поліцейського, який вистежує злочинця.

Вона зайшла в душеву кабінку і ввімкнула, як завжди, дуже гарячу воду.

Добре б зараз мати на руках якусь хитромудру справу, в яку можна було б заглибитися з головою... Чорт забирай, та вона просто сумує! Смішно... Адже й трьох днів не минуло, як Рорк поїхав.

Єва твердила собі, що в кожного з них своє життя, яке вони вели, ще не будучи знайомими, і яке продовжують вести донині. В обох - серйозна робота, що вимагає уваги і зосередженості. І стосунки їхні такі міцні саме тому, як це не дивно, що вони люди незалежні. Але господи, як же вона за ним скучила!

Розлютившись на себе, Єва запхала голову під струмінь, немов сподіваючись у такий спосіб промити й мізки. Коли чийсь руки обійняли її за талію, а потім потягнулися до її грудей, вона навіть не здригнулася, але серце радісно забилося. Вона знала дотик цих тонких і довгих пальців, знала, які на дотик гладкі й міцні долоні. Відкинувши голову назад і заплющивши очі, Єва трохи розвернулася, підставляючи губи для поцілунку.

- О-о-о, Соммерсет! Ти ненаситний!

Відчувши, як кінчики зубів ледь подряпали її шкіру, Єва ледь стримала сміх, а коли пальці торкнулися її намілених сосків, солодко застогнала.

- Не сподівайся, все одно я його не звільню, - повідомив Рорк, і рука його ковзнула до її живота.

- Я подумала: «А раптом?» Ти повернувся занадто рано. - Його пальці впевнено продовжували свою роботу, занурившись у святая святих. Єва вигнулася, скрикнула і здригнулася в конвульсіях першого оргазму. - Боже! - видихнула нарешті вона.

- По-моєму, я приїхав якраз вчасно. - Рорк розвернув її до себе і почав обсипати мокре обличчя поцілунками.

Летячи додому, він думав про неї безперервно й уявляв собі, як буде її пестити, цілувати, як прислухатиметься до її переривчастого дихання. І ось нарешті вона стоїть перед ним - оголена, в крапельках води, тремтяча від кожного його дотику.

Він підняв її, притиснув до себе.

- Сумувала за мною?

Євине серце готове було вистрибнути з грудей. Рорк - ось він, поруч, ще мить, і він увійде в неї, понесе в захмарні висоти.

- Та не особливо, - усміхнулася вона.

- Ну, в такому разі, - він дружньо чмокнув її в підборіддя, - не буду тобі заважати. Можеш спокійно приймати душ.

Єва тут же обвила ноги навколо його стегон, вчепилася руками за плечі.

- Тільки спробуй, хлопче, і тобі не вижити.

- Ну, хіба що з метою самозбереження. - І він повільно, не відриваючи очей від її обличчя, увійшов у неї.

Припавши ротом до губ Єви, Рорк ловив кожен її подих. Цього разу все було повільно і ніжно - на подив обом. Оргазм був схожий на довгий умиротворений зітхання. Вона посміхнулася і прошепотіла:

- Ласкаво просимо додому.

Єва дивилася в рідні сині очі, вдивлялася в улюблене обличчя - обличчя праведника і грішника водночас, роздивлялася рот, мужній і пристрасний. Щоразу, зустрічаючись із ним після хоча б недовгого розставання, вона ловила себе на думці, що ніяк не може звикнути до того, що це - її чоловік. Людина, яка не просто хоче її, але кохає, кохає глибоко і щиро.

Продовжуючи посміхатися, вона погладила його густе чорне волосся.

- Як справи в «Олімпусі»? Як курорт?

- Дещо залишилося доробити, але по дрібницях, нічого особливого. Цей курорт на островах відкриється, як я і планував, у строк. Жодних відтермінувань я не допущу.

Він узяв рушник і дбайливо загорнув у нього Єву.

- Знаєш, я тепер розумію, чому, коли мене немає, ти волієш спати в кабінеті. В «Олімпусі» я оселився в президентських апартаментах і обидві ночі проворочався без сну. Без тебе було страшенно самотньо.

Вона притулилася до нього.

- Слухай, ми стаємо по-старечому сентиментальними.

- Ну і що? Ми, ірландці, взагалі сентиментальні.

Єва тихо усміхнулася. Ні друзі, ні вороги Рорка нізащо не назвали б його сентиментальною людиною.

- Так, свіжих синців, слава богу, немає, - зауважив він, подаючи Єві халат. - З чого можна зробити висновок, що ці дні були відносно спокійними.

- Здебільшого. Щоправда, один кретин перестарався з повією, яка працювала за ліцензією: задушив бідолаху під час статевого акту. - Єва зав'язала пояс на халаті,

пригладила волосся. - Перелякався на смерть і втік. Але через кілька годин схаменувся і з'явився до нас у супроводі адвоката. Вести допит і оформляти справу я доручила Пібоді.

- Угу, - кивнув Рорк і налив собі та Єві вина. - Отже, справді все було тихо.

- Загалом, так. Сьогодні, щоправда, я ходила на громадянську панахиду.

Рорк насупився, але одразу згадав, про що йдеться.

- А, так, ти мені говорила. Шкода, що я не міг повернутися раніше.

- Фіні дуже переживає. Знаєш, усім було б легше, якби Френк помер при виконанні.

- Ти хочеш сказати, що бажала б своєму колезі загибелі від руки злочинця, а не мирної смерті біля домашнього вогнища? - здивувався Рорк.

- Це було б, скажімо так, зрозуміліше. - Єва зосереджено роздивлялася келих. Мабуть, не варто казати Рорку, що й собі вона бажала б смерті швидкої, нехай навіть насильницької. - А крім того, дещо мені здалося дивним. Я бачилася з сім'єю Френка... По-моєму, його старша онука трохи не в собі.

- Чому ти так вирішила?

- Вона поводитися дивно, і, повернувшись додому, я ознайомила з її досьє.

- Ти запросила дані про неї?

- Просто хотіла дещо перевірити. Розумієш, вона передала мені ось це. - Єва підійшла до столу, взяла записку і простягнула Рорку.

Рорк уважно її прочитав і здивовано підняв брови.

- Дивись-но, це ж лабіринт.

- Що?

- Це один із кельтських символів.

- Скільки дивовижних речей ти знаєш! - Єва ще раз подивилася на значок, що стояв замість підпису.

- Нічого дивного, я ж і сам нащадок кельтів. Це древній сакральний символ.

- Що ж, усе сходиться. Аліса Лінгстром займається чаклунством або чимось на зразок того. Після школи вона вступила до університету, і не куди-небудь, а до Гарварду, потім навчання покинула і тепер працює в якомусь магазинчику у Вест-Вілліджі, що торгує травами і магічними кристалами.

Рорк доторкнувся до значка пальцем. Він бачив такі колись у дитинстві. Їх використовували і банди гангстерів, і товариства пацифістів. Для тих і інших, природно, релігія була лише виправданням убивств.

- Ти не знаєш, навіщо їй знадобилося з тобою зустрітися?

- Уявлення не маю. Може, їй здається, що вона побачила щось у моїй аурі? Я знаю, що Мевіс займалася подібними містичними дурницями - ще до того, як я заарештувала її за крадіжку. Вона говорила мені, що люди готові заплатити скільки завгодно, якщо ти розповіси їм те, що вони хочуть почути. І ще більше, якщо розкажеш те, що вони чути не бажають.

- Це й споріднює тих, хто займається ворожінням, із тими, хто стоїть на сторожі закону, - усміхнувся Рорк. - Мабуть, ти вирішила туди піти?

- Звісно.

Нічого іншого Рорк і не очікував почути.

- Я піду з тобою, - заявив він, кладучи записку на стіл.

- Але вона хоче...

- Нехай собі хоче. - Він пригубив вино. Рорк був із тих, хто завжди так чи інакше домагається свого. - Я триматимуся осторонь, але піду обов'язково. Клуб «Водолій» - заклад цілком нешкідливий, але й туди можуть проникнути всякі підозрілі типи.

- Підозрілі типи - це те, чим я все життя займаюся, - суворо сказала Єва, а потім пильно глянула на Рорка. - Слухай, а ти випадково не є власником «Водолія»?

- Випадково ні. Тобі б цього хотілося?

Вона розсміялася і взяла його за руку.

- Ходімо! Вино доп'ємо в ліжку.

Розслабившись від любові й вина, Єва заснула спокійно, згорнувшись калачиком поруч із Рорком. І, прокинувшись раптово через дві години, була вкрай цьому здивована. Розбудив її не один із нічних кошмарів. Вона не відчувала ні жаху, ні болю, не обливалася холодним потом - і все ж чомусь прокинулася.

Єва лежала, дивлячись у вікно на нічне небо, і прислухалася до мірного дихання Рорка. Що ж її розбудило? Трохи підвівшись, вона подивилася на узніжжя ліжка і ледь не скрикнула, побачивши два очі, що світяться. Тільки зрозумівши, що в неї в ногах лежить Галахад, вона зітхнула з полегшенням. Кіт прийшов і влігся на ліжко. Ось це її й розбудило. Усього-на-всього.

Єва повернулася на бік, влаштувалася зручніше, Рорк, не прокидаючись, обійняв її. Вона зітхнула і притулилася до нього.

«Всього-на-всього кіт», - подумала Єва, засинаючи.

Але вона готова була запрягтися, що чула якийсь спів...

Вранці, прийшовши до відділку, Єва з головою поринула у справи. Вона майже забула про дивне відчуття, з яким прокинулася вночі. Стояла справжня золота осінь, Нью-Йорк купався в теплих сонячних променях, перехожі на вулицях здавалися умиротвореними, задоволеними життям. Єва вирішила, що кращого часу привести до ладу справи не знайдеш.

Наймудрішу частину роботи вона доручила Пібоді.

- Ну чому у вас у комп'ютері всі файли упереміш? - журилася Пібоді.

- Я чудово знаю, де що, - заявила Єва. - Так і бути, можете все систематизувати, але так, щоб і я в цьому розібралася. Впораєтеся, сержанте?

- Сподіваюся, - відповіла Пібоді коротко і, упевнившись у тому, що Єва стоїть до неї спиною, театральнo закотила очі і з усмішкою додала: - ...мем.

- Чудово. Тільки очі не закривайте. А заплутано все так виключно тому, що в мене був дуже й дуже напружений рік. І оскільки наближається його останній квартал, а ви мій стажер, вважаю, що цілком справедливо доручити цю роботу вам. - Єва повернулася до Пібоді й обдарувала її уїдливою посмішкою. - Сподіваюся, що і у вас коли-небудь з'являться підлегли, на яких ви зможете перекладати всі малоприємні справи.

- Зворушена вашою довірою, Даллас. - Пібоді люто подивилася на монітор. - А може, мені хочеться вити від того, що доведеться розбирати файли п'ятирічної давнини? Між іншим, через два роки їх належить переводити в архів.

- Ось і займіться цим. - Комп'ютер загрозово загудів і видав повідомлення про те, що в програмі стався збій. - Бажаю удачі!

- Комп'ютер - друг людини. А про друзів треба піклуватися.

- Повністю з вами згодна. - Єва підійшла до комп'ютера і рушила по ньому кулаком. Він гикнув і повернувся в робочий стан. - Бачили?

- У вас чарівні руки, лейтенанте! Напевно, тому хлопці з технічного відділу використовують замість мішені для дротиків ваш портрет.

- Досі? Завидна сталість! - Єва, знизавши плечима, сіла на край столу. - До речі, Пібоді, що ви знаєте про чаклунство? Ви чули коли-небудь про вікканів?

- Якщо ви хочете зачарувати свій комп'ютер, Далласе, на мою допомогу не розраховуйте. - Пібоді, зіщипивши зуби, взялася за архівацію старих файлів.

- Ви ж вирости в сім'ї мормонів.

- Це було так давно. Ну ж бо, давай, у тебе все вийде! - підбадьорила вона комп'ютер.
- Крім того, мормони - не віккани. Щоправда, і ті, й інші ратують за пацифізм, єднання з природою, але... сучий син, куди він подівся?

- Що? Хто куди подівся?

- Нічого. - Пібоді суворо дивилася на монітор. - Нічого. Не хвилюйтеся, усе під контролем. Думаю, всі ці файли вам давно не потрібні.

- Пібоді, ви жартуєте?

- Так. Ха-ха-ха. - Втерши піт із чола, Пібоді почала терзати клавіатуру. - Ось! Ось і він! Усе, жодних проблем. Вирушай до головного архіву, голубчику. Тихо і мирно. - Вона випустила зітхання полегшення. - А чи не можна мені сьорбнути кави? Так би мовити, для підтримки уваги.

Єва глянула на монітор, де на вигляд усе було як годиться, мовчки підійшла до кавоварки.

- А чому ви цікавитеся віккою? Збираєтеся прийняти нову віру? - запитала Пібоді, але Єва глянула на неї так сердито, що Пібоді ледве не поперхнулася. - Жартую.

- Ви сьогодні жартуєте без перепочинку. Мені просто цікаво.

- Розумієте, у догматах віккан, мормонів і квакерів є багато спільного. Прагнення до гармонії, дотримання стародавніх обрядів, пов'язаних зі зміною пір року, непротивлення злу.

- Непротивлення? - хмикнула Єва. - А як щодо заклятъ, ворожіння, жертвоприношень? Оголені діви на вівтарі, чорні півні з відрубаними головами...

- Так описують відьом у художній літературі. Пам'ятаєте: «Дев'ять разів навкруги, навкруги оббіжимо і коло замкнемо»? Шекспір. «Макбет».

- «І тебе, милочко, і твою собачку...» - процитувала Єва у відповідь. Зла чарівниця Бастінда.

- Ось-ось, - кивнула Пібоді. - Але обидва ці приклади якраз дають неправильне уявлення про стан речей. Відьми - не завжди потворні й огидні старі баби, що мішають смердюче вариво щурячими хвостами або ганяються за маленькою дівчинкою та її другом - солом'яним опудалом. Віккани, наприклад, не завдають шкоди жодній живій істоті. Вони займаються виключно білою магією.

- А яка ще буває?

- Чорна.

- Сподіваюся, ви самі в цю нісенітницю не вірите? - запитала Єва, пильно дивлячись на свою помічницю. - У змови, прокляття, чари?

- Ні крапельки. - Збадьорившись від випитої кави, Пібоді знову повернулася до комп'ютера. - Я дещо знаю від кузена, який нещодавно став вікканином. Він живе в їхній громаді в Цинциннаті.

- У вас є кузен - член вікканської громади? - Єва розреготалася, відставивши кухоль із кавою вбік. - Пібоді, з кожним днем ви дивуєте мене все більше й більше!

- Це ще що! Якимось я розповім вам про свою бабусю та її п'ятьох коханців.

- Нічого дивного в тому, що в жінки за довге життя було п'ятеро коханців.

- Та не за довге життя, а за минулий місяць. Причому п'ятеро одночасно. - Пібоді окинула Єву переможним поглядом. - Їй дев'яносто вісім років! Сподіваюся, я пішла в неї.

Єва, почувши телефонний дзвінок, насилу зуміла придушити новий напад сміху.

- Даллас слухає.

- Я б хотів переговорити з вами, лейтенанте. - Голос майора Вітні звучав безпристрасно. - Будьте ласкаві, зайдіть до мене в кабінет.

- Так, сер. Буду за п'ять хвилин. - Єва з надією поглянула на Пібоді. - Може, запропонує що-небудь цікавеньке? А ви поки що працюйте з файлами в тому ж дусі. Якщо знадобиться ваша допомога, я вас сповіщу.

Вона пішла до дверей, але на півдорозі обернулася.

- Тільки не здумайте з'їсти мою шоколадку.

- Чорт забирай! - буркнула Пібоді собі під ніс. - Вона завжди напоготові.

Більшу частину свого життя Джек Вітні прослужив у поліції і начальником став досить давно. Він чудово знав своїх підлеглих, їхні сильні та слабкі сторони і вміло користувався ними.

Високий чоловік з великими і сильними руками і пронизливим поглядом, який багатом здавався надто суворим, він поводився зазвичай дуже стримано. Можна було лише здогадуватися, наскільки бурхливий темперамент ховається за його зовнішнім спокоєм.

Іноді Вітні Єву дратував, часом він їй подобався, але захоплювалася вона ним завжди.

Коли вона увійшла в кабінет, майор Вітні сидів за столом і щось уважно читав. Не піднімаючи голови, він жестом вказав їй на стілець.

- Я бачив вас учора на похороні.

- По-моєму, майже всі поліцейські Центральної дільниці там були.

- Френка багато хто любив.

- Так.

- Ви з ним коли-небудь працювали?

- Коли я була новачком, він мені дав кілька слухних порад, кілька разів допомагав з важкими справами, але безпосередньо з ним я не працювала.

Вітні кивнув, не зводячи очей з Єви.

- До вашої появи він працював у парі з Фіні, а коли Френк перейшов на кабінетну роботу, новим напарником Фіні стали ви.

Єві раптом стало не по собі. Він не випадково про це заговорив, подумала вона. Щось не так.

- Так, сер. Для Фіні це важка втрата.

- Це я розумію, Далласе. Тому я й не запросив сюди капітана Фіні. - Вітні поклав руки на стіл, сплів пальці. - Нам треба дещо з'ясувати, лейтенанте. І справа ця дуже делікатна.

- Це стосується детектива Вожинські?

- Інформація, яку я вам повідомлю, суворо конфіденційна. Ви можете в разі потреби ввести в курс справи свою помічницю, але нікого більше - ні колег, ні, звісно, журналістів. Я прошу вас, точніше, наказую вам працювати самостійно.

Єва подумала про Фіні і внутрішньо здригнулася.

- Зрозуміло.

- У зв'язку зі смертю детектива Вожинські виникли деякі... питання.

- Питання?

- Ну, якщо хочете, проблеми. - Він стиснув руки. - Мені стало відомо, що детектив Вожинські або вів таємно від нас приватне розслідування, або вступив у контакт із якимись наркоділками.

- Френк і наркотики?! Та він був порядною людиною!

Вітні дивився на неї не кліпаючи.

- Двадцять другого вересня цього року детектив Вожинські був помічений нашим співробітником, який проник в один із таємних центрів торгівлі наркотиками. «Атам» - приватний клуб, релігійний. Його члени беруть участь у групових та індивідуальних ритуалах; крім того, у клубу є ліцензія на надання, знову ж таки в індивідуальному порядку, сексуальних послуг. Відділ боротьби з наркотиками вже два роки стежить за тим, що відбувається в «Атамі». Так от, Френка там помітили, він купував наркотики.

Єва слухала мовчки. Вітні важко зітхнув і продовжив:

- Мені про це негайно доповіли. Я намагався розпитати Френка, але він відмовчувався. Чесно кажучи, Далласе, - додав Вітні після паузи, - я сподівався, що сталося якесь непорозуміння. Те, що він не зізнався ні в чому, але й нічого не заперечував, мене вкрай здивувало. Це було так на нього не схоже... Звісно, я занепокоївся і наказав йому пройти медичне обстеження, зокрема й наркологічну експертизу. Він погодився. На той момент слідів наркотиків у його організмі виявлено не було. Репутація Френка була бездоганною, і я вирішив не робити записів у його особовій справі. - Вітні встав і відвернувся до вікна. - Можливо, це було помилкою. Не виключено, що, якби я поставився до цього уважніше, він залишився б живий і нам із вами не довелося б вести таку розмову.

Єва знизала плечима.

- Ви вірили своєму чуттю, і ви вірили цій людині.

Майор Вітні обернувся. Погляд його був зосереджений, але не жорсткий. «У нього очі людини, яка тонко відчуває», - подумала Єва.

- Так, вірив. Але тепер мені стали відомі нові факти. Під час розтину в крові детектива Вожинські було виявлено «Зевса».

- «Зевс»? - Єва від подиву підвелася. - Цього не може бути, майоре. «Зевс» - штука сильна, і того, хто підсів на нього, видно одразу - за очима, за зміною поведінки. Якби він вживав «Зевс», про це знали б усі його товариші по службі. Та й перший аналіз на наркотики це б показав. Тож тут, найімовірніше, сталася якась помилка. - Вона запхала руки в кишені, їй було важко всидіти на місці - хотілося схопитися і походити по кабінету. - Так, є поліцейські-наркомани, є й такі, які вважають, що, носячи значок, вони можуть порушувати закон. Але Френк таким не був. Він нічим себе не забруднив.

- Однак результати розтину не спростувати, лейтенанте. У його крові було виявлено сліди й інших хімічних речовин, зокрема дигіталісу. У поєднанні з «Зевсом» це спричинило зупинку серця і смерть.

- Ви підозрюєте, що він помер від передозування? Або наклав на себе руки? Дигіталіс... - Єва насупилася. - Це якісь серцеві ліки? Але ви сказали, що кілька тижнів тому Френк пройшов медичне обстеження. Чому ж тоді в нього не виявили жодних захворювань?

- Найближчий друг Френка - найкращий у місті детектив-електронник, - сказав Вітні, дивлячись прямо перед собою.

- Фіні?! - Єва ледь не схопилася з місця. - Ви вважаєте, що Фіні його покривав? Що він змінив записи в його карті? Вибачте, майоре, але, по-моєму, це цілковита нісенітниця.

- Це ймовірність, яку я не можу виключити, - відповів Вітні стримано. - І ви теж. Дружба часом заважає об'єктивно оцінювати ситуацію. Сподіваюся, що ваша дружба з Фіні не завадить зберігати об'єктивність. - Він повернувся до столу. - Усі ці підозри треба перевірити якомога ретельніше.

У Єви неприємно занило під ложечкою.

- Ви хочете, щоб я вела розслідування, що стосується моїх колег? Один із них загинув, і сім'я оплакує його кончину. Інший - людина, яка була колись моїм учителем, а тепер мій близький друг. - Вона сперлася долонями об стіл. - І ваш, до речі, теж.

Вітні знав, що Єва розлютиться, і був до цього готовий. І ще він знав, що завдання вона виконає.

- А ви б вважали за краще, щоб я доручив це людині, якій ця ситуація байдужа? - запитав Вітні, у його голосі звучали жорсткі нотки. - На вас я, принаймні, можу покластися. Усе, що ви з'ясуєте під час розслідування, повідомлятимете мені особисто. У якийсь момент

вам знадобиться поговорити із сім'єю Вожинських. Сподіваюся, ви проявите максимум такту і делікатності. Їм і так зараз важко.

- А якщо я виявлю щось, що його ганьбить?

- Із цим доведеться розбиратися мені.

- Ви просите мене зробити неможливе, - похмуро сказала Єва.

- Я не прошу, я наказую, - поправив її Вітні. - Так буде простіше. І насамперед вам, лейтенанте. - Він простягнув їй два запечатані диски. - Перегляньте це на своєму домашньому комп'ютері. Усю інформацію у справі до особливого розпорядження надсилайте з нього ж до мене додому. Ви вільні.

Єва мовчки встала і попрямувала до дверей. Потім усе ж зупинилася і сказала, не обертаючись:

- Чорт забирай, під Фіні я копати не стану.

Вітні провів її довгим поглядом, потім втомлено прикрив очі. Він чудово знав, що вона робитиме все, у чому виникне необхідність. І сподівався тільки на те, що це не завдасть їй болю

Дійшовши до свого кабінету, Єва розлютилася остаточно. Пібоді сиділа перед комп'ютером і натхненно била по клавішах.

- Здається, мені вдалося привести його до тями. Ваш комп'ютер примхливий, як панянка, Даллас, але я його приструнила.

- Вимикайте його, - веліла Єва, надягаючи куртку. - Збирайтеся, Пібоді.

- Що, нова справа? - Пібоді радісно схопилася зі стільця. - А яка? Куди ми прямуємо, Далласе? - Щоб встигнути за Євою, Пібоді доводилося бігти. - Далласе! Лейтенант!

Єва стукнула кулаком по кнопці ліфта і кинула на Пібоді такий лютий погляд, що та прикусила язик і зрозуміла, що від розпитувань краще тимчасово утриматися. Вони увійшли в ліфт, у якому вже було кілька їхніх колег, і Єва застигла, нерухома, як статуя.

- О, Далласе! Як поживають молодята? Слухай, а чому б тобі не попросити свого багатенького чоловіка купити нашу їдальню? Може, тоді нас почнуть годувати по-людськи.

Єва обернулася і смерила базіку крижаним поглядом.

- Прикуси язика, Картер!

- На жаль! Ніяк не можу. Ти розбила мені серце. Віддала перевагу цивільному.

- І кому віддала перевагу - головному козлу Центральної дільниці! - додав хтось уїдливо.

- Головний козел завжди головніший за козла на побігеньках, Форенські, - огризнувся Картер. - Ну що, Єво, може, поміряємося, у кого зуби гостріші?

- Боюся, тобі потім півжиття доведеться по стоматологах бігати.

- За таке задоволення можна й заплатити. - Картер нахабно підморгнув їй і разом із групою колег вийшов із ліфта.

- Картер робить стійку на будь-яку істоту жіночої статі. - Пібоді, помітивши, що Єва продовжує дивитися прямо перед собою, вирішила відволікти її своєю балаканиною. - Шкода, що бідолаха - повний кретин. - Відповіді не було. - А Форенські навіть милий, - продовжувала Пібоді. - І в нього начебто немає постійної подружки.

- Я не сую носа в особисте життя своїх колег, - відрізала Єва.

Вони вийшли з ліфта в цоколі, де знаходився гараж.

- На моє особисте життя це правило, на жаль, не поширюється, - сказала Пібоді тихо.

Єва відчинила машину і сіла за кермо, Пібоді зайняла місце поруч.

- То куди ми їдемо? Чи ви хочете зробити мені сюрприз? - Побачивши, що Єва просто сидить, впустивши голову на кермо, Пібоді захвилювалася. - Гей, з вами все гаразд? Що відбувається, Далласе?

- Ми їдемо до мене додому. - Єва важко зітхнула і підняла голову. - Я розповім вам усе дорогою. Але запам'ятайте: інформацію, яку ви отримуватимете під час розслідування, належить зберігати в найсуворішій таємниці. Доповідати будете тільки мені або майору.

- Слухаюся, мем. - У Пібоді було відчуття, що в глотку їй вбили кілок. - Це внутрішня справа, лейтенанте? Що, хтось із наших?

- Так, чорт забирай! Хтось із наших.

Комп'ютер, що стояв у Єви вдома, був у кілька разів потужніший за її робочу машину - про це подбав Рорк. Потрібний файл відкрився миттєво, але інформація у справі Френка Вожинські була доволі скупою.

- Ти не знаєш детектива Маріон Бернс? - обернулася Єва до Пібоді. - Вона вісім місяців пропрацювала в «Атамі» барменкою.

- Я з нею трохи знайома. - Пібоді підсунула свій стілець ближче до монітора. - Зустрічалися, коли... коли велося розслідування у справі Касто. Вона мені здалася дамою дуже серйозною. До роботи ставиться дуже ретельно. Наскільки я пам'ятаю, вона поліцейський у другому поколінні. Її мати служить досі - по-моєму, в чині капітана. А що вона повідомила?

- Сподіваюся, Маріон Бернс доповіла про все, що бачила, але це нам доведеться перевірити. Її рапорт майору Вітні був гранично сухий і стислий. Рік тому, двадцять другого вересня, о першій годині тридцять ночі вона бачила, як сержант Вожинські розмовляв в окремій кабінці з Селіною Кросс, відомою торговкою наркотиками. Вожинські віддав їй пачку грошей і отримав за це невеликий пакетик, на вигляд - з наркотиками. Розмова тривала п'ятнадцять хвилин, а потім Селіна перейшла в іншу кабінку. Вожинські пробув у клубі ще десять хвилин, потім пішов. Детектив Бернс пройшла за ним два квартали, поки він не спустився в підземку.

- То вона не бачила, вживав він наркотик чи ні?

- Не бачила. І в клубі його після тієї ночі не зустрічала. У списку тих, з ким нам необхідно поговорити, Бернс стоїть першим номером.

- Так, мем. А вам не здається, що почати можна з Фіні? Вони з Вожинські були друзями, Френк міг йому довіритися? Або Фіні міг сам щось помітити.

- Не знаю. - Єва втомлено потерла очі. - «Атам»... Що, чорт забирай, таке атам?

- Зараз подивимося. - Пібоді дістала свій ноутбук і зробила запит. - Атам - ритуальний ніж, зазвичай зі сталі. За традицією атам використовують не для різання, а для накреслення магічних кіл. Використовують у сектах, які сповідують культ Землі. - Пібоді глянула на Єву.

- Знову чаклунство, - сказала вона задумливо. - Дивний збіг.

- Мені так не здається. - Єва дістала з шухляди столу записку Аліси, простягнула її Пібоді. - Мені це передала на похороні внучка Френка. З'ясувалося, що вона працює в магазині «Шлях душі». Знаєте його?

- Я знаю, що це таке. - Пібоді похитала головою. - Ні, не сходиться, Далласе. Віккани цілком миролюбні. І користуються вони не наркотиками, а травами. Справжній вікканин не купуватиме, не продаватиме і не вживатиме «Зевс».

- А як щодо дигіталісу? - запитала Єва. - Адже це теж трава, так?

- Екстракт наперстянки. Використовується як ліки вже кілька століть.

- Це що, стимулятор?

- Я не сильна в медицині, але, здається, так.

- «Зевс» - теж стимулятор. Цікаво, що виходить, якщо їх із дигіталісом скомбінувати?

Цілком можливо, що від цього зупиняється серце.

- Ви думаєте, Вожинські наклав на себе руки?

- Майор припускає саме це, а в мене є деякі запитання, - відповіла Єва. - І відповідей я поки що не знайшла. Але знайду обов'язково! - Вона взяла зі столу записку. - Почнемо сьогодні ввечері з Аліси. Чекаю вас тут об одинадцятій годині, але не у формі. Постарайтеся виглядати скромненько - як квакер або мормон, Пібоді, а не як поліцейський.

- У мене є сукня, яку пошила мама на мій минулий день народження. Тільки врахуйте: якщо станете сміятися, я ображуся.

- Постараюся тримати себе в руках. А тепер давайте подивимося, що можна з'ясувати про Селіну Крос і клуб «Атам».

За п'ять хвилин Єва дивилася на екран монітора і похмуро усміхалася.

- Цікаво... Наша Селіна засвітилася. Встигла побувати за ґратами. Дивіться, Пібоді. Сексуальні послуги без ліцензії, потім звинувачення в нападі на клієнта, яке було згодом знято. Через три роки після цього вирішила стати медіумом. Ніяк не можу зрозуміти, якого біса деякі люди так жадають спілкуватися з померлими? Ще через два роки - підозра в жорстокому поводженні з тваринами. Недостатньо доказів для арешту. Так, ось це вже ближче: виробництво і розповсюдження наркотиків. За це відсиділа рік. Ще через три роки була допитана за підозрою в участі в ритуальному закланні братів наших менших. Але в неї виявилось залізне алібі.

- Відділ боротьби з наркотиками тримав Селіну під наглядом, коли її випустили з ув'язнення? - поцікавилася Пібоді.

- Зрозуміло. Але звинувачень їй більше не висували.

- Можливо, Селіна працювала на підхваті, а вони полювали на більшу рибку?

- Мабуть. Треба буде розпитати про це Маріон. Ого, подивіться-но! Виявляється, Селіна Крос є єдиною власницею клубу «Атам». - Єва задумливо прикусила губу. - Гм-м, звідки це в пані, яка по дрібниці торгує наркотиками, знайшлися кошти на клуб? Вона напевно служить ширмою. Цікаво, чи знають у відділі з боротьби з наркотиками, хто за нею стоїть? Давайте-но на неї подивимося. Має бути файл із фотографією Селіни Кросс.

- Ух! - видихнула Пібоді. - Жах яка!

- Так, таке обличчя не забудеш, - пробурмотіла Єва.

Вузьке, видовжений овал, правильні риси, повні червоні губи, пронизливі чорні очі. Обличчя було красивим, але краса ця здавалася холодною і - тут Пібоді мала рацію - моторошнуватою. Волосся кольору воронячого крила, пряме і довге, розділяв рівний проділ. Над лівою бровою виднілося крихітне татування.

- Що це за символ? - зацікавилася Єва. - Давай-но збільшимо цю ділянку обличчя.

- Це пентаграма... - Голос Пібоді здригнувся, і Єва з подивом обернулася на неї. - Перевернута. Вона не з віккан, Даллас. Вона сатаністка.

Єва в подібні штуки не вірила - ні в білу магію, ні в чорну, - але чудово розуміла, що є люди, які вірять. І ще краще розуміла, що дехто використовує цю віру у власних інтересах.

- Мені здається, що ти занадто легковажно ставишся до таких речей, Єво.

Прокинувшись від своїх думок, вона здивовано глянула на Рорка. Він наполог на тому, що сам сяде за кермо, але вона цьому й не противилася. Їй завжди бувало трохи не по собі, коли доводилося керувати його суперавтомобілями.

- Що ти маєш на увазі?

- Якщо деякі вірування і традиції зберігаються століттями, то цьому обов'язково мають бути причини.

- Зрозуміло, вони є. Людина - істота легковірна. І завжди знаходяться особистості, які вміють цим легковір'ям користуватися. Я хочу знайти того, хто скористався легковірністю Френка.

Вона розповіла Рорку все, вирішивши, що, якщо не може звернутися по допомогу до комп'ютерного генія свого колеги Фіні, доведеться взяти в союзники комп'ютерний геній власного чоловіка.

- Ти чудовий поліцейський і розсудлива жінка. Часом навіть надто розсудлива. - Машина зупинилася перед світлофором, і Рорк обернувся до неї. - Але я прошу тебе в цих справах бути особливо обачною.

Їй здалося, що він говорить якось надто вже серйозно.

- Ти маєш на увазі відьом, чаклунів і всіх інших, хто поклоняється дияволу? Слухай, Рорк, зараз давно вже не Середні віки. Ну які можуть бути сатаністи? - Вона струснула головою. - Хотіла б я на них подивитися, якби дійсно існував Сатана! Що б вони стали робити?

- Цього-то ми якраз і не знаємо, - неголосно відповів Рорк, повертаючи на вулицю, що вела до «Водолія».

- Чорти, безсумнівно, існують, - сказала Єва зі зітханням. - Але це двоногі створіння з плоті й крові. Ми з тобою чимало їх побачили.

Рорк припаркував машину, і далі вони пішли пішки. Було досить вітряно і свіжо, на небі - ні місяця, ні зірок. Лише спалахували сигнальні вогники гелікоптерів і телеантен.

На цій вулиці працював невеликий художній ярмарок. Нині більшість торговців уже розійшлися по домівках, але вдень тут усе було заставлено лотками з дешевими прикрасами, строкатими домотканими килимками, екзотичними квітами й травами. Тутешні торговці були напрочуд милими і ввічливими, усі працювали за ліцензією і, найімовірніше, денний виторг витрачали на прожиток, а не на чергову дозу наркотиків. Злочинність у районі була практично на нулі, ціни на житло - убивчі, жили і торгували тут люди переважно молоді.

- Ми рано приїхали, - сказала Єва, за звичкою оглядаючи вулицю, і раптом усміхнулася: - Дивись-но! «Парапсихологічне кафе». Знаю я такі. Приходиш, замовляєш вегетаріанське рагу, а вони запевняють тебе, ніби заздалегідь знали, що саме його ти й обереш. Макаронний салат - і ворожіння по руці. - Вона повернулася до Рорка. Їй раптом страшенно захотілося зайти в цей заклад, розвіятися. - Ще відкрито. Випробуємо долю?

- Хочеш поворожити?

- А що? - Вона схопила Рорка за руку. - Це мене належним чином налаштує на боротьбу з сатаністами-наркодїлками. Може, вдасться торгуватися і тобі вони повернуть за півціни?

- Та не бажаю я, щоб мені ворожили!

- Боягузливий ти тип, - буркнула Єва і потягла його до входу.

- Радше обережний, - здаючись, зітхнув Рорк.

Єва змушена була визнати, що пахло в кав'ярні напрочуд апетитно - не смаженою цибулею і підгорілим соусом, а якимись прянощами і квітами. Білі столики стояли віддалік від вітрини, на якій були виставлені тарїлочки і блюда з різнокольоровими стравами. Кілька відвідувачів сидїли за чашками з якимось супом. На них були просторі білі тунїки й посипані кольоровими камінчиками сандалї.

У людини, що стояла за прилавком, усі пальці були унизані срібними кільцями. Одягнений він був у простору блакитну блузу з широкими рукавами. Світле волосся, акуратно зачесане назад, було стягнуте в хвостик срібним шнурком. Він привітно посміхнувся тим, хто увійшов.

- Будьте благословенні. Ви бажаєте їжі для тіла чи для душі?

- Я думала, ви самі здогадаєтеся, - хмикнула Єва. - Як щодо ворожіння?

- Що ви віддаєте перевагу? Таро, руни, аура? Чи по долонї?

- По руці. - Єва простягнула йому свою руку.

- Хїромантією у нас займається Кассандра. Сїдайте зручніше, вона з радістю вам допоможе. У вас обох дуже насичені аури, - додав він. - Ви чудово підходите одне одному.

Єва з Рорком попрямували до столика, а чоловік за прилавком узяв до рук гладко відполіровану дерев'яну паличку і легенько провів нею по краю великої білої чаші, що тут же задзвенїла. При цих звуках з-за завіси вийшла дівчина в сріблястїй тунїці. На руці її трохи вище ліктя красувався срібний браслет. Вона була юна - років двадцяти, не більше, - її світле волосся було також стягнуте в хвостик.

- Ласкаво просимо! - Дівчина говорила з легким ірландським акцентом. - Почуйтеся як удома. Ви обоє хочете ворожити?

- Ні, тільки я. - Єва сїла за столик подалї. - Скільки це коштує?

- Ворожіння безкоштовне. Ми приймаємо тільки пожертви. - Вона сіла й усміхнулася Рорку. - Вашу великодушність буде належним чином оцінено. Мадам, дайте мені руку, з якою ви народилися.

- Я народилася з обома.

- Ліву, будь ласка. - Вона легко підхопила Євину руку, ледь її торкаючись. - Ваша доля складалася важко. Душевна травма, розрив на лінії життя. Ви були тоді ще дитиною. Багато болю й печалей... - Вона підняла очі на Єву. - Але ви не були ні в чому винні.

Єва інстинктивно спробувала прибрати руку, проте дівчина її втримала.

- Немає потреби згадувати все, ви до цього ще не готові. Туга, сумніви, пристрасті, яким не давалося виходу. Самотня жінка, яка вирішила зосередитися на єдиній меті. Величезна тяга до справедливості. Стриманість, цілеспрямованість і... внутрішній неспокій. Серце ваше було розбите, не просто розбите - понівечене. І ви намагалися зберегти те, що залишалося. Це рука сильної людини, якій можна довіряти.

Дівчина взяла праву руку Єви, але на неї ледь глянула. Вона дивилася Єві в очі.

- Ви занадто багато носите в душі, і це не дає вам спокою. Але ви знайшли своє місце. Ви гідні тієї влади, якою наділені, і маєте право брати на себе відповідальність. Ви вперті, часом багато чого не помічаєте, але серце ваше вже заліковує рани. Крім того, ви полюбили. - Вона кинула швидкий погляд на Рорка, а потім знову обернулася до Єви. - Ви самі дивуєтесь глибині свого почуття, і вас це хвилює, - продовжувала вона, м'яко посміхнувшись. - Ви дуже вибагливі у своїх почуттях і якщо вже вирішили віддати комусь своє серце, то це остаточно. У вас значок поліцейського. - Вона задумливо усміхнулася. - Так, ви зробили правильний вибір. Можливо, єдино правильний. Вам доводилося вбивати. Щоразу ситуація була безвихідною, але це лежить на вашій душі тяжким тягарем. І тут вам важко розділити розум і почуття. Вам знову доведеться вбивати... - Погляд її сірих очей став відчуженим, вона міцно стиснула Євину руку. - Темрява! Сили темряви, зло! Втрачені життя і нові жертви попереду. Біль і страх. Тіло і душа. Ви повинні захищати себе і тих, кого ви любите.

Вона обернулася до Рорка і щось швидко сказала гаельською, помітно при цьому збліднувши і важко дихаючи.

- Досить! - Єва, приголомшена тим, що відбувається, прибрала руку. Долоню дивно поколювало, і вона потерла її об коліно. - Надто все це захопливо. У вас намічене око,

Кассандро. І дуже вражаюча манера. - Вона витягла з кишені п'ятдесят доларів і поклала їх на стіл.

- Зачекайте! - Кассандра дістала з сумочки, що висіла в неї на поясі, гладкий світло-зелений камінчик. - Це подарунок. На удачу. Завжди носіть його із собою.

- Навіщо?

- Ну, просто так. Приходьте ще. Всього вам доброго!

І Кассандра, поспішно вставши, пішла геть.

- Так, це тобі не «На вас чекає довга морська подорож», - зауважила Єва, прямуючи до виходу. - Що вона тобі сказала?

- У неї досить дивна говірка. Здається, вона звідкись із заходу. - Вони вийшли на вулицю, і Рорк, сам тому здивувавшись, із насолодою вдихнув свіже повітря. - Суть була в тому, що, якщо я тебе справді кохаю, маю намагатися бути поруч із тобою. Тобі загрожує небезпека втратити життя або душу, і тільки я можу допомогти тобі вижити.

- Яка дика нісенітниця! - Єва глянула на камінчик, що лежав у неї на долоні.

- Бережи його, - сказав Рорк, насупившись. - Шкоди від цього не буде.

Єва, знизавши плечима, поклала камінчик у кишеню.

- Мабуть, треба мені триматися подалі від таких ось осіб, обдарованих знанням.

- Чудова думка, - усміхнувся Рорк і, взявши Єву під руку, повів її у «Водолій».

Місце виявилося напрочуд тихим. Мабуть, Єва жодного разу не була в такому спокійному клубі. Голоси відвідувачів, так само як і музика, звучали приглушено. Столи, щоправда, стояли досить близько один від одного, проходи між ними утворювали хитромудрий спіральний візерунок, що нагадав Єві знак, намальований у записці Аліси.

Стіни були обвішані дзеркалами у формі зірок і півмісяців. Поруч із кожним із них висів свічник, і полум'я свічок множилося, відбиваючись у дзеркалах. На простінках були зображені загадкові знаки і фігури. Невеликий майданчик для танців, як і стійка бару з табуретами у вигляді зодіакальних знаків, мав форму кола. На табуреті, що зображував Близнюків, сиділа жінка, яку Єва впізнала не відразу.

- Бог мій, та це ж Пібоді!

Рорк глянув туди, куди дивилася Єва, і побачив дівчину в довгій вільній синьо-зеленій сукні. На шиї в неї висіло три нитки намиста, а у вухах виблискували величезні сережки з різнобарвного металу.

- Ого! - зауважив він з усмішкою. - Наша скромниця Пібоді являє собою прекрасне видовище.

- Мабуть, вона цілком вписується в місцевий антураж, - вирішила Єва. - Але з Алісою мені треба зустрітися сам на сам. Може, ти поки що поговориш із Пібоді?

- Із превеликим задоволенням. А ось ви, лейтенанте... - він окинув оцінювальним поглядом її потерті джинси і бувалу шкіряну куртку, - ви не вписуєтесь.

- Це докір?

- Ні. - Він кінчиком пальця доторкнувся до ямочки на її підборідді. - Спостереження.

Рорк попрямував до стійки бару й сів поруч із Пібоді на високий табурет.

- Що тут робить ця чарівна чаклунка? - запитав він грайливо.

Пібоді похмуро глянула на Рорка і повідомила:

- Я в цих обладунках почуваюся закінченою кретинкою.

- Зате виглядаєте ви просто дивовижно.

- Боюся, це не мій стиль, - фиркнула вона.

- Знаєте, Пібоді, що в жінках найдивовижніше? - Він легенько торкнувся однієї з її сережок, і та ледь чутно задзвеніла. - У кожної з вас незліченна кількість стилів. Що ви п'єте?

Пібоді, задоволена і збентежена, щосили намагалася не почервоніти.

- Коктейль «Стрілець». Це мій знак, і цей напій має ідеально пасувати до мого метафізичного «я». - Вона піднесла до губ прозору чашу. - На смак досить непоганий. А ви хто за знаком?

- Уявлення не маю. Здається, я народився в перший тиждень жовтня.

«Здається? - здивувалася про себе Пібоді. - Як дивно - не знати дати власного народження».

- Отже, ви Терези.

- Тоді замовлю «Терези». - Чекаючи на свій коктейль, Рорк обернувся і подивився на Єву, яка сиділа за столиком. - Як ви вважаєте, хто за знаком лейтенант?

- Вона насилу піддається визначенню.

- Це точно, - тихо сказав Рорк.

Єва з-за свого столика могла спостерігати за всім, що відбувається. У клубі не було музикантів; мелодія, яку можна було почути всюди, немов сочилася зі стін. Трепетні флейти, пристрасні скрипки і ніжний жіночий голос, що співав незнайомою Єві мовою.

Деякі пари про щось натхненно розмовляли, інші сиділи й мовчки посміхалися одна одній. На жінку в білому балахоні, яка вийшла танцювати на самоті, ніхто й уваги не звернув. Єва замовила собі мінеральну воду, яку, на її подив, подали в посрібленому кубку.

Вона прислухалася до розмови за сусіднім столиком і була вражена тим, що там спокійно й діловито обговорювали враження від астральних переміщень. За столиком, що стояв у сусідньому півколі, дві дами розмовляли про свої минулі життя - обидві вони, виявляється, колись були танцівницями в одному з храмів Атлантиди. Єва з усмішкою подумала: чому ніхто не дивується з того, що минулі життя завжди бувають екзотичнішими, ніж справжні, які, на її тверде переконання, і були єдиними.

«Цілком нешкідливі диваки», - вирішила Єва і раптом зловила себе на тому, що продовжує терти долоню об коліно.

Алісу вона побачила, щойно та переступила поріг. Дівчина явно хвилювалася: руки її тремтіли, спина була напружена, очі бігали. Єва почекала, поки Аліса оглянула зал,

знайшла її поглядом, і тоді привітно кивнула. Обернувшись навіщось на двері, Аліса квапливо підійшла до них.

- Ви прийшли! Я так боялася, що вас не буде... - Вона поклала руку в кишеню і витягла чорний камінь на срібному ланцюжку. - Прощу вас, одягніть це, - сказала вона благально. - Це обсидіан. Камінь, що відводить зло.

- Як скажете. - Єва знизала плечима і одягла на шию ланцюжок. - Ви задоволені?

- Це найбезпечніше з усіх відомих мені місць. Найчистіше. - Аліса сіла, але, як і раніше, продовжувала тривожно озиратися залом, смикаючи амулет, що висів у неї на грудях. - «Золоте сонце», будь ласка, - сказала вона офіціантові, що підійшов. Коли той відійшов, Аліса глибоко зітхнула і поглянула на Єву. - Мені треба набратися сміливості. Я весь день намагалася медитувати, але не могла - на мене немов ступор напав. Я дуже боюся.

- Чого ви боїтеся, Алісо?

- Що ті, хто вбив мого діда, скоро вб'ють і мене.

- А хто вбив вашого діда?

- Його вбило зло. Боюся, ви не повірите в те, що я вам розповім: адже ви, напевно, вірите тільки в те, що можна побачити на власні очі. - Вона взяла келих, поданий офіціантом, прикрила на мить очі, наче беззвучно підносячи молитву, і тільки після цього піднесла келих до губ. - Але, будь ласка, не треба ігнорувати те, що я вам розповім, - поліцейський не повинен цього робити. Я не хочу вмирати! - раптом промовила Аліса, ставлячи келих на стіл.

Єва подумала, що це, мабуть, перше тверезе міркування з висловлених нею. Дівчина справді була налякана і не намагалася цього приховати. На похороні Аліса старанно ховалася за маскою удаваного спокою. «І робила це заради своєї сім'ї», - тільки зараз зрозуміла Єва.

- Кого і чому ви боїтеся?

- Мені доведеться пояснити вам усе з самого початку. Щоб спокутувати гріх, спершу треба покаятися. Мій дід поважав вас, тому в пам'ять про нього я й вирішила звернутися до вас. Бачте, я не народилася чаклункою...

- Невже? - сухо зауважила Єва.

- Деякі ними народжуються, деякі навчаються ремеслу. Під час навчання в університеті я зацікавилася вікканами, і що більше я про них дізнавалася, то гостріше

відчувала, що там я знайду себе. Мене приваблювали і їхні ритуали, і пошук гармонії, і позитивна етична програма. Я не розповідала близьким про своє захоплення, вони б мене не зрозуміли.

Аліса опустила голову, і волосся впало їй на обличчя.

- Мені подобалася атмосфера таємничості, я була юна, мене приваблювали і хвилювали церемонії просто неба, в яких брали участь оголені діви. А мої родичі... - Вона знову підняла голову і глянула на Єву. - Вони занадто консервативні, а мені завжди хотілося робити зухвалі, незвичайні вчинки.

- Тобто у вас завжди жила бунтарка?

- Мабуть, так. Якби я на цьому зупинилася... - прошепотіла Аліса. - Якби прийняла посвяту і не стала б шукати іншого, все було б зараз зовсім по-іншому. Але я була слабка і при цьому честолюбна. - Вона знову відпила з келиха. - Я хотіла дізнатися більше, хотіла зіставити переваги і недоліки чорної та білої магії. Я говорила собі: «Хіба можна прийняти якусь тезу, не будучи знайомим з антитезою?»

- Звучить логічно.

- Це уявна логіка, - заперечила Аліса. - Я обманювала себе, була занадто самовпевненою. Чорну магію я стала вивчати спочатку суто академічно. Я розмовляла з тими, хто обрав цей шлях, намагаючись з'ясувати, що ж відвернуло їх від шляху світла. Це було так захопливо, - усміхнулася вона гірко. - До певного часу.

«Вона дитя, - подумала Єва. - Дитя із зовнішністю дорослої жінки. Розумне, кмітливе, але все ж таки дитя. З таких людей до смішного легко витягати необхідну інформацію».

- І тоді ви познайомилися з Селіною Крос?

Аліса зблідла і підняла руку, немов бажаючи закритися від Єви.

- Звідки ви про неї знаєте?

- Наводила деякі довідки. Мені ж треба було підготуватися до нашої зустрічі, Алісо. Ви внучка поліцейського, і вам це має бути зрозуміло.

- Остерігайтеся її, - сказала Аліса крізь зуби. - Остерігайтеся!

- Чого мені остерігатися? Селіна Крос - дрібна шахрайка, яка приторговує наркотиками.

- Ні, вона людина куди більш небезпечна. - Аліса знову схопилася за свій амулет. - Повірте мені, лейтенанте. Я бачила. Я знаю. Вона обов'язково захоче до вас дістатися. І перемогти.

- Ви думаєте, вона має якесь відношення до смерті Френка?

- Я знаю це напевно. - Очі Аліси налилися сльозами, прозора крапля покотилася по блідій щоці. - І все це через мене.

Єва нахилилася до дівчини, щоб утішити і приховати її сльози від оточуючих.

- Розкажіть мені про неї і про те, що сталося.

- Ми познайомилися з нею близько року тому. На шабаші напередодні Дня Всіх Святих. Я запевняла себе, що просто займаюся дослідженням. Тоді я ще не розуміла, наскільки була вже в усе це залучена, не розуміла, що підпала під чужу владу. До цього я не брала участі в жодних обрядах, просто спостерігала збоку. А на шабаші я познайомила з Селіною і з тим, кого вони називають Альбаном.

- Альбаном?

- Він у неї в служінні. - Аліса притиснула пальці до скронь. - Ту ніч я пам'ятаю смутно. Тепер я розумію, що вони тоді мене зачарували. Я дозволила їм ввести себе в коло, дала зняти з себе одяг. Я чула дзвін дзвонів і співи на честь Князя Темряви. Я бачила, як принесли в жертву козла, і разом з усіма причастилася його кров'ю.

Немов не в силах боротися із соромом, вона впустила голову на руки і деякий час мовчала, потім знову підняла голову.

- Я пила кров жертвовної тварини, і мені це подобалося. Тієї ночі моє тіло використовували як віттар. Мене прив'язали до кам'яної плити. Як і хто це зробив, я не пам'ятаю. Але страшно мені не було, я перебувала в якомусь захопленому збудженні.

Голос її впав до шепоту. Тим часом музика змінилася - тепер дзвеніли дзвіночки, звучали барабани, і ритм їхній був бадьорим, закличним. Але Аліса ніяк на це не реагувала.

- Усі члени громади торкалися мене, натирали мене пахощами і кров'ю. Тіло моє співало, у душі розгоралося полум'я. І тут Селіна лягла на мене. Вона... робила зі мною всякі речі. У мене не було жодного сексуального досвіду, але мені все це дуже подобалося. Потім вона ковзнула вище, сіла мені на живіт, а Альбан увійшов у мене. Він стискав руками її груди, його член був у мені, а вона дивилася мені в обличчя. Я хотіла заплющити очі, але не могла. Не могла! Я дивилася їй в очі. І здавалося, що це вона в мені.

Аліса плакала, і сльози капали на стіл. Єва намагалася затулити її собою, але кілька людей у залі вже з цікавістю на них поглядали.

- Тебе накачали наркотиками, Алісо. А потім використали. Ти не повинна соромитися - твоєї провини тут немає.

Аліса підняла на неї погляд, і серце в Єви здригнулося від жалю.

- Але чому ж мені так соромно? Я була незайманою, мені було боляче, але все одно мене це збуджувало. І задоволення, яке послідувало, було величезним. Вони мною користувалися, а я благала їх продовжувати! Потім це зробив кожен із присутніх.

Коли зійшло сонце, я вже була їхньою рабою. Я прокинулася в ліжку, між Селіною та Альбаном. Я стала їхньою відданою ученицею і іграшкою в їхніх руках.

Сльози струмками текли по її щоках. Вона допила свій келих, і Єва почула, як її зуби стукають об скло.

- У сексуальному плані я дозволяла робити з собою все - їм або тим, кого вони обирали. Я прийняла сили темряви. І стала безтурботною і самовпевненою. А потім хтось розповів про все дідові... Він не сказав хто, але я знаю, що це був хтось із віккан. Дід намагався поговорити зі мною, переконати, але я сміялася над його словами. І веліла йому не втручатися в мої справи. Я думала, що він мене послухав.

Єва, не кажучи ні слова, простягнула їй свій келих, і Аліса залпом осушила його.

- Кілька місяців тому я виявила, що Селіна з Альбаном проводять таємні церемонії удвох. Я повернулася з коледжу на день раніше і вирушила до них. Увійшовши, я почула ритуальні співи. Я зазирнула в залу і побачила, що вони вдвох здійснюють жертвопринесення. - Руки в неї затремтіли. - Але цього разу це був не козел. Це була дитина! Маленький хлопчик.

Єва стиснула зап'ястя дівчини.

- Ти бачила, як вони вбивали дитину?

- Убивство - це невідповідне слово... - Від жаху вона навіть перестала плакати. -
Прощу вас, не змушуйте мене розповідати про це!

«Доведеться, - подумала Єва. - Але з цим можна почекати».

- Розкажи те, що можеш.

- Я бачила Селіну, бачила ритуальний ніж. Кров, крики... Клянуся, мені здавалося, що його крики перетворюються на чорні хмари й зависають у повітрі. Зупиняти їх було вже

неможливо. - Вона подивилася на Єву, поглядом благаючи повірити в її слова. - Навіть якби в мене вистачило сміливості спробувати їх зупинити, все одно було б занадто пізно!

- Ти була одна, перебувала в шоці, - спробувала заспокоїти її Єва. - Жінка була озброєна, дитина - мертва. Ти не могла б йому допомогти.

Аліса подивилася на неї довгим поглядом, потім закрила обличчя руками.

- Я намагаюся в це повірити. Щосили намагаюся. Я не можу з цим жити... Я втекла. Просто втекла.

- Ти не могла нічого змінити. - Єва тримала Алісу за руку. Одного разу вона теж бачила, як загинула дитина. Тоді вона запізнилася всього на кілька миттєвостей. Щоправда, вона не втекла, вона вбила злочинця. Але дитину це не могло оживити. - Не можна нічого змінити. Доведеться тобі жити з цим далі.

- Я знаю. Ісіда теж так каже. - Аліса судорожно зітхнула. - Вони були так захоплені своїм заняттям, що мене не помітили. У всякому разі, я на це сподіваюся. Я не пішла ні до діда, ні в поліцію. Я була в жаху, в паніці. Не знаю, скільки часу минуло, поки я дісталася до Ісиди. Вона верховна жриця, яка колись посвятила мене у віккані. І Ісіда прийняла мене. Навіть після того, що я зробила, вона прийняла мене.

- Ти не розповідала Френку про те, що бачила?

Аліса здригнулася.

- Тоді - ні. Я провела якийсь час у роздумах. Потім Ісіда зробила наді мною обряд очищення. Ще вона лікувала мою ауру. Ми з Ісідою вирішили, що мені краще деякий час побути в самотництві, постаратися знайти дорогу до світла, стати на шлях спокути.

Єва нахилилася до дівчини. Погляд її був пронизливим і суворим.

- Алісо, ти бачила, як убили дитину, і не сказала про це нікому, крім знайомої чаклунки?

- Я розумію, що це здається диким... - Нижня губа в неї затремтіла. - Але допомогти дитині я вже не могла. Я могла лише молитися про те, щоб його душа знайшла спокій. Дідусеві я боялася про це говорити. Боялася того, що він може зробити. І того, що Селіна тоді зробить із ним. Але місяць тому я не витримала і розповіла йому все. Тепер він мертвий, і я знаю, що винна в цьому вона.

- Звідки ти це знаєш?

- Я її бачила.

- Почекай-но, - стрепенулася Єва. - Ти бачила, як вона його вбила?

- Ні, я бачила її за своїм вікном. Тієї ночі, коли він помер, я подивилася у вікно і побачила її. Вона стояла і дивилася вгору. На мене. Тут зателефонувала мама і сказала, що дідусь помер. І Селіна посміхнулася. Посміхнулася і кивнула мені. - Аліса знову закрила обличчя руками. - Вона наслала на нього прокляття. Використала свою могутність і зупинила його серце. І все це через мене. Тепер щонаочі до мого вікна підлітає ворон і дивиться на мене.

«Боже, - подумала Єва, - куди нас це заведе?»

- Птах?

Аліса поклала руки на стіл. Вони помітно тремтіли.

- Вона вміє змінювати обличчя. Приймає той вигляд, який захоче. Я намагалася захистити себе, як могла, але, вочевидь, віра моя не така вже й сильна. Вони намагаються мене дістати.

- Аліса! - Єві було щиро шкода дівчину, але вона відчувала, що терпіння її закінчується. - Селіна Крос, можливо, і справді замішана в загибелі твого дідуса. Але якщо ми з'ясуємо, що він помер не своєю смертю, з цього не випливає, що він загинув від закляття. Це, напевно, було добре підготовлене вбивство. І, якщо це так, буде проведено розслідування, відбудеться суд, і вона понесе покарання.

- Ви не знайдете жодних слідів, - похитала головою Аліса. - Довести це неможливо.

Єва вирішила, що з неї досить.

- Поки що ти свідок злочину. Можливо, єдина, і якщо ти боїшся, тобі буде надано надійний притулок. - Вона говорила рівним голосом - чітко, розмірено, як і належить поліцейському. - Мені потрібно, щоб ти описала дитину, і тоді ми будемо шукати її серед зниклих дітей. Якщо ти зробиш офіційну заяву, я зможу отримати ордер на обшук приміщення, у якому, за твоїми словами, сталося вбивство. Мені потрібно, щоб ти згадала всі подробиці. Дати, імена, місця. Я можу тобі допомогти.

- Ви не розумієте, - сказала Аліса, повільно похитавши головою. - Ви мені не вірите.

- Я вірю в те, що ти розумна жінка, яка потрапила в погану компанію. Я вірю в те, що ти страшенно засмучена. Якщо хочеш, я познайомлю тебе з людиною, яка допоможе тобі в усьому розібратися.

- З людиною? - перепитала Аліса сухо. - Мабуть, із психіатром? Ви думаєте, що я вигадую? - Вона встала, тремтячи від обурення. - Зараз небезпека загрожує не моєму розуму, а життю! Життю, лейтенанте Даллас, і душі. Якщо вам доведеться вступити з Селіною в бій, ви мені повірите. Хай допоможе вам Богиня.

Вона розвернулася і вибігла геть.

- Здається, зустріч принесла мало користі? - зробив свій висновок Рорк, який підійшов до Єви.

- Дівчинка в жахливому стані. Вона налякана до смерті. - Єва важко зітхнула і встала.
- Давайте скоріше звідси змотуватися. - Вона подала знак Пібоді і попрямувала до виходу.

На вулиці піднімався туман. Почав моросити дрібний неприємний дощик.

- Ось вона, - пробурмотіла Єва, помітивши, як Аліса звертає за ріг. - Пібоді, простежте за нею, упевніться в тому, що вона дісталася до будинку в цілості й схоронності.

- Буде зроблено, - кивнула Пібоді і поспішила за Алісою.

- Бідолаха вся понівечена, Рорк. Вони трахали її всіма відомими людству способами.
- Єва здригнулася від відрази і засунула руки в кишені. - Можливо, я мала поводитися інакше, але я не знаю, як боротися з її ілюзіями. Закляття, чаклунство, перевертні... Чорт знає що таке!

- Мила моя Єва, - сказав він, цілуючи її в лоб. - Практичний і розсудливий поліцейський у тобі не помре ніколи.

- Судячи з того, що вона розповідає, вона стала нареченою Сатани. - Єва похмуро попрямувала до машини, але зупинилася і повернулася до нього. - Знаєш, як це сталося, Рорк? Аліса захотіла погратися з чорною магією і влипла в огидну історію. Вона дівчинка мила і щира, це й без магічного кристала видно. Вирушила на одне з їхніх збіговиськ, де її накачали наркотиками, а потім спільно згвалтували. Сволота! Вона була не в собі, і парочці негідників легко було переконати її в тому, що вона стала однією з них. Два-три нехитрих фокуси - і вона в їхніх руках. А сексом вони прив'язали її до себе ще більше.

- Але вона все-таки прийшла до тебе, - зауважив Рорк.

- Прийшла... Чорт забирай, ти ж її бачив! Дівчинка з хорошої сім'ї. І прекрасна, як Аліса з казки. Може, вона теж вірить у кроликів, що говорять? - Єва зітхнула і подумала, що їй самій треба заспокоїтися. - Але ми не в казці, Рорк. Вона запевняє, що була свідком ритуального вбивства. Каже, що загинув маленький хлопчик. Мені необхідно відправити її

до доктора Міри. Вона-то зможе відокремити факти від вигадки. Але я вірю в те, що вбивство справді сталося і, найімовірніше, були й інші жертви. Такі люди як шуліки - ласі на беззахисних.

- Знаю. - Він обійняв її. - Ти згадуєш своє?

- Ні. Зі мною все було інакше. І з тобою теж. - І все ж, мабуть, Рорк у чомусь має рацію - інакше чому вона так рознервувалася? Єва взяла Рорка за руку. - Ну чому Френк відразу не заявив про те, що вона йому розповіла? Напевно, зараз він був би живий...

- Тому що вирішив спочатку розслідувати все особисто.

Єва раптом пильно подивилася на Рорка.

- Господи, ну до чого ж я тупа! - Вона обійняла його обома руками й гаряче розцілувала. - Ти геній!

- Знаю. - І тут Рорк помітив, як з-за дерев до машини метнулася якась тінь. - Дивись-но, чорна кішка, - сказав він і з подивом відчув незрозуміле хвилювання. - Кажуть, вона приносить нещастя.

- Де? - Єва відсунулася від Рорка і поглянула на кішку, яка сиділа тепер поруч із машиною і не спускала з них очей. - Голодною ти не виглядаєш, милочко. Для бродячої надто вгодована і гладенька. Треба ж, яка гарна! - Єва простягнула до неї руку, щоб погладити, але кішка зашипіла, вигнула спину і випустила кігті. Єва ледве встигла відсмикнути руку, інакше кішечка розполосовала б її в кров. - Не надто ти доброзичлива, кицько.

- А ти що, не знаєш, що з бродячими тваринами слід бути обережнішою?

Рорк почав відмикати машину, не відводячи погляду від очей кішки, що горіли зеленим вогнем. Єва сіла, і тоді він щось тихо сказав. У кішки шерсть стала дибки, вона підняла хвіст трубою і кинулася в нічну темряву.

Рорк сам не міг зрозуміти, чому велів кішці забиратися по-гаельськи. А її реакція спантеличила його нітрохи не менше.

- Слухай, Рорк, я не можу просити допомоги у Фіні. У всякому разі, поки майор не змилюється. Можна, звісно, звернутися до родичів Френка і попросити в них дозволу переглянути його особисті файли, але тоді мені доведеться їм щось пояснювати.

- А тобі б цього не хотілося?

- Поки що ні. Що, якщо я попрошу тебе знайти доступ до домашнього комп'ютера Френка?

Настрій у Рорка помітно покращився.

- А що я за це отримаю, лейтенанте? Мене зарахують у поліцію?

- Ні. Але секс із поліцейським вам гарантовано, - відповіла Єва, не в силах стримати посмішки.

- Із поліцейським за моїм вибором? - Він не встиг договорити, як Єва впилася нігтями йому в плече. - О, найімовірніше, я виберу вас! Мабуть, ви хочете, щоб я приступив до завдання сьогодні ж?

- У цьому-то вся й річ.

- Згоден. Але спочатку - секс. - Вона хихикнула, і Рорк прикусив губу, щоб не розсміятися у відповідь. - Як ви думаєте, Пібоді сьогодні ще довго буде зайнята? Жартую, жартую! - поспішив додати він і про всяк випадок відсунувся від неї подалі. - Але сьогодні ввечері вона мала вельми привабливий вигляд.

Рорк із реготом ухилився від занесеного над ним кулака і простягнув руку до Євиних грудей.

- Слухай, хлопче, ти занадто багато собі дозволяєш! Сексуальні дії в рухомому транспортному засобі заборонені законом.

- Ну, заарештуй мене, - порадив він.

- Можливо, я так і зроблю. Трохи пізніше. - Вона метнула в його бік грізний погляд. - Ви невчасно поділилися своїми спостереженнями щодо сержанта Пібоді. Тепер секс тільки після того, як ви виконаєте моє прохання.

Він знову взявся за кермо, обдарувавши її загадковим поглядом.

- Посперечаємося?

Єва усміхнулася.

- На п'ятдесят доларів.

- Домовилися. - І він став тихенько насвистувати собі під ніс якийсь веселенький мотивчик.

- А тепер розплачуйся.

Єва перевернулася на бік і провела рукою по оголеному стегну, намагаючись визначити, чи не залишилося на ньому слідів від килима. Тіло все ще солодко здригалося, пам'ятаючи про недавній оргазм, і вона знову прикрила очі.

- Що-що?

- З тебе п'ятдесят. - Рорк нахилився і ніжно поцілував її в сосок. - Ви програли, лейтенанте.

Вона розплющила очі й побачила над собою його задоволене усміхнене обличчя. Вони лежали на килимі в його кабінеті, а одяг, наскільки Єва могла пригадати, був розкиданий на шляху проходження. Починаючи зі сходів, де він притиснув її до стіни і почав... вигравати парі.

- Я абсолютно гола, - зауважила вона. - І не маю звички зберігати гроші в...

- Мені буде досить векселя. - Рорк підвівся, підійшов до столу, взяв аркуш паперу і простягнув їй. - Прошу вас.

Єва втупилася в аркуш і зрозуміла, що гідність загублено безповоротно - так само як і п'ятдесят доларів.

- По-моєму, ти в захваті від того, що відбувається.

- Ще в якому!

Єва хмикнула і почала писати:

- «Я, лейтенант Даллас, зобов'язуюся виплатити Рорку п'ятдесят доларів». Ти задоволений? - запитала вона, жбурнувши йому листок.

- У всіх сенсах. - Рорк, не цураючись часом сентиментальності, подумав, що цю розписку він зберігатиме разом із гудзиком від її костюма, який він підібрав у день їхнього знайомства. - І я вас обожнюю, лейтенанте Даллас!

Єва миттєво розтанула - від його погляду, від голосу, - і по тілу знову побігли хвилі...

- Не вірю я тобі. Ти хотів тільки виманити в мене цей нещасний полтинник! - Злякавшись, що він знову відверне її від справ, Єва поспішила встати. - Де, чорт забирай, мої джинси?

- Уявлення не маю.

Рорк підійшов до стіни, натиснув на кнопку, і з вбудованої шафи, що відчинилася, дістав халат - як завжди, найтоншого шовку.

Він постійно купував їй розкішні речі і примудрявся розвішувати їх по всьому будинку.

- Це не робочий одяг! - запротестувала Єва.

- Можемо, звісно, попрацювати і голяка, але тоді, боюся, ти програєш ще півтинник. - Єва судорожно вихопила в нього з рук халат, і він дістав ще один - собі. - Справа не швидка, тож, думаю, кава нам не завадить.

Єва пішла до кавоварки, а Рорк попрямував до столу. Комп'ютер, що стояв у нього в кабінеті, був із найпотужніших, але при цьому офіційно він не був зареєстрований. Але відділ комп'ютерної безпеки не зміг би вирахувати Рорка, тож він міг безбоязно зламувати будь-які системи. І все-таки, навіть з огляду на ці переваги, пошук особистих файлів був справою копівкою і довгою.

Рорк сів у шкіряне крісло і взявся за роботу.

- Чому ти думаєш, що шукати треба в його домашньому комп'ютері? - через деякий час поцікавився він.

- Усе, що було в нього на роботі, вже переглянуто. Якщо він хотів зберегти якусь інформацію для себе особисто, то мав робити це приватно.

- Ти знаєш його домашню адресу? Утім, це не важливо, - він сам відповів собі, не давши Єві вставити слово. - Знайду. Так... У якому він був званні?

- Сержант.

- Зараз подивимося. Френк Вожинські, сержант... - Рорк узяв у Єви чашку з кавою, і тут пролунав дзвінок. - Можеш відповісти?

Він сказав це тоном людини, яка звикла віддавати накази. Єва зібралася було обуритися, але потім згадала, що в даній ситуації вона і повинна бути на підхваті.

- Єва Даллас. Пібоді, це ви?

- Ваша рація чомусь не відповідає.

- Так, я... - Одному богу було відомо, де зараз валялася її рація. - Що сталося?

Говорила Пібоді спокійним голосом, але Єва одразу відчула недобре.

- Погані справи, Далласе. Дуже погані. Аліса мертва. Я не могла нічого запобігти. Не встигла. Вона...

- Де ви знаходитесь?

- На Десятій вулиці, між Бродвеєм і Сьомою. Я викликала «Швидку», але нічого...

- Ви погано почуваєтеся?

- Ні. Просто все це сталося на моїх очах, а я не змогла...

- Залишайтеся на місці, сержанте. Доповісте в диспетчерську. Я зараз буду.

Викличте патрульну машину і залишайтеся на місці. Зрозуміло?

- Так, мем.

- О господи! - пробурмотіла Єва, відключивши зв'язок.

- Її вбили?

Єва мовчки кивнула.

- Я тебе відвезу. - Рорк уже стояв із нею поруч.

- Ні. Це моя робота. Я буду тобі дуже вдячна, якщо ти залишишся тут і постарасяся отримати всю можливу інформацію.

- Добре, Єво. - Він міцно обійняв її за плечі. - Подивися на мене. Ти розумієш, що твоєї провини в цьому немає?

Вона з тугою глянула на нього.

- Мені залишається на це тільки сподіватися.

Слава богу, хоч роззяв не було - о другій годині опівночі мало хто прогулюється нічними вулицями. На узбіччі стояв фургон, а поруч, впустивши голову на руки, сидів водій, з яким розмовляв лікар.

На мокрій від дощу бруківці лежала освітлена прожектором Аліса - обличчям догори, розкинувши руки, немов у вітанні. Кров просочилася крізь тонку тканину сукні й розтеклася навколо.

Пібоді стояла поруч, допомагаючи патрульному поліцейському встановити навколо тіла загородження.

- Сержант Пібоді! - покликала Єва напівголосно. Та обернулася, розправила плечі й підійшла до неї. - Слухаю вас.

- Згідно з вашим наказом, лейтенанте, я слідувала за нею до її будинку. Бачила, як вона увійшла в будівлю, бачила, як на третьому поверсі, у другому вікні зліва, запалилося світло. З власної ініціативи я вирішила почекати п'ятнадцять хвилин, щоб упевнитися, що вона залишилася вдома. Але все вийшло не так...

Пібоді обернулася, щоб поглянути на тіло, але Єва зробила крок убік, загородивши його собою.

- Доповідаючи, дивіться на мене, сержанте.

- Слухаюся, мем, - відчеканила Пібоді. - Об'єкт спостереження залишив будівлю через десять хвилин. Вона здавалася схвильованою, весь час озиралася. Рушила в західному напрямку. Я дотримувалася дистанції і тому не змогла її зупинити. - Пібоді судорожно ковтнула повітря. - Я дотримувалася дистанції...

- Припиніть! - обсмикнула її Єва і струснула Пібоді за плечі. - Продовжуйте доповідати.

Пібоді глянула на Єву. Очі в неї були порожні й мляві.

- Слухаюся, мем. Об'єкт зупинився, зробив кілька кроків назад... А потім вона заговорила. Я була занадто далеко і не могла розчути її слів, але в мене склалося враження, що вона з кимось розмовляла.

Пібоді намагалася відновити все, що сталося, крок за кроком - як її вчили.

- Не виключаючи можливості небезпеки для об'єкта, я скоротила дистанцію. На вулиці, крім об'єкта, нікого не було. Можливо, мені заважав туман, але я нікого більше не бачила.

- То що ж, вона стояла і розмовляла з порожнечою?

- Виглядало це так, лейтенанте. Вона була вкрай схвильована. Просила, щоб її залишили в спокої. Дослівно: «Невже вам цього недостатньо? Хіба ви мало отримали? Чому ви не хочете залишити мене в спокої?»

Пібоді дивилася собі під ноги, але було зрозуміло, що вона бачить усе заново, чує тремтячий від відчаю голос Аліси.

- Мені здалося, що я почула чийсь ще слова, але в цьому не цілком впевнена. Об'єкт говорив занадто голосно і занадто швидко. Я вирішила підійти ближче, дозволити їй помітити мою присутність.

Тепер Пібоді дивилася кудись за Євине плече.

- У цей момент і з'явився фургон, що прямував на схід. Об'єкт розвернувся і кинувся на бруківку, просто під колеса. Водій намагався загальмувати, звернути, але не зміг...

Вона переривчасто зітхнула і знову опустила голову.

- Зрозуміло. Продовжуйте.

- За кілька секунд я вже була біля тіла. Побачила, що дівчина мертва, викликала «Швидку», потім спробувала зв'язатися з вами по рації. Мені це не вдалося, тому я підійшла до автомата і зателефонувала вам додому по телефону. Дотримуючись ваших наказів, я повідомила про те, що трапилося, до диспетчерської і викликала патрульну машину.

Єва чудово знала, як це страшно - запізнитися. Ніяке співчуття не допоможе позбутися почуття провини. Тому вона його й не пропонувала.

- Дуже добре, сержанте. Це водій?

- Так, лейтенанте, - відповіла Пібоді млявим голосом, продовжуючи дивитися кудись у порожнечу.

- Розпорядкуйте, щоб автомобіль відправили на технічну експертизу, потім проконсультуйтеся з медиками і з'ясуйте, чи в змозі водій давати свідчення.

- Слухаюся, мем. - Пібоді раптом пильно подивилася на Єву і стиснула руку в кулак.

- Лише годину тому ви розмовляли з нею в клубі. І вам байдуже, що з нею сталося? - говорила вона тихо, але по голосу відчувалося, що вона стримується щосили.

Єва не стала відбивати удар, дочекалася, поки Пібоді відійшла, потім зробила крок до тіла Аліси.

- Ні, не байдуже, - прошепотіла вона. - У цьому-то й проблема...

І, відкривши валізку, Єва приступила до своїх обов'язків.

Це не було вбивством. Формально, після доповіді Пібоді, Єва могла передати справу у відділ дорожньо-транспортних пригод. Але, спостерігаючи за тим, як тіло Аліси

вантажать у машину для відправки в морг, Єва чудово розуміла, що робити цього вона не буде.

Вона ще раз оглянула місце події. Дощ, так і не змивши до кінця сліди крові, майже припинився. Жменька роззяв стала розходитися, туман відступав. Фургон причепили до поліцейської машини, щоб відвезти на експертизу.

- У вас був довгий день, Пібоді. Вважайте, що ваше чергування закінчено.

- Я б хотіла залишитися, лейтенанте. До кінця.

- Ви мені мало чим допоможете, якщо зараз же не візьмете себе в руки.

- Я можу виконувати свої обов'язки, мем. Мої почуття - це моя особиста справа.

Єва закрила свою валізку і пильно подивилася на Пібоді.

- Тут ви маєте рацію. Тільки постарайтеся мене ними не навантажувати. - Вийнявши диктофон, вона простягнула його Пібоді. - Вмикайте запис, сержанте. Ми повинні обстежити житло загиблої.

- Чи збираєтеся ви сповістити родичів?

- Так, після огляду житла.

Вони попрямували до будинку, де жила Аліса. «Вона встигла недалеко піти, - подумала Єва. - Пройшла всього квартал. Що змусило її вийти? І що змусило кинутися під колеса?..»

Жила Аліса в солідному цегляному чотириповерховому будинку. Камера зовнішнього спостереження над величезними скляними дверима працювала ідеально, усі кодові замки були в повній справності. Єва відкрила їх своєю пластиковою карткою, і вони з Пібоді опинилися в маленькому затишному вестибюлі з підлогою зі штучного мармуру. У ліфті висіло величезне дзеркало в бронзовій рамі. Безсумнівно, в Аліси був гарний смак. І були гроші, що дозволяли їй жити так, як хочеться.

На третьому поверсі було три квартири, і Єва знову скористалася своєю карткою.

- Лейтенант Єва Даллас і її помічниця сержант Делія Пібоді входять у квартиру загиблої для огляду, - повідомила вона в переговорний пристрій.

Автоматичного ввімкнення світла не було. Пібоді пошарила біля дверей і клацнула вимикачем.

- Їй, видно, подобалися ручні вимикачі, - зауважила вона.

Кімната була яскравою і затишною: на столах і кріслах розкидані квітчасті накидки і скатертини, стіни обвішані гобеленами із зображенням прекрасних оголених фігур і міфологічних тварин. На столах, на підлозі, на полицях - усюди стояли свічки, а ще було безліч ваз із живими й сухими квітами, чаш із засушеними пелюстками й дуже багато кришталю.

На стіні висіла велика картина з підсвічуванням - зображення луку, всипаного польовими квітами. Здавалося, було чутно шелест трави на вітрі та спів птахів.

- Їй подобалися гарні речі, - сказала Єва. - І їх тут чимало. - Вона підійшла до картини. - Напевно, вона дивилася на неї, бажаючи розслабитися і заспокоїтися.

Єва пройшла в сусідню кімнату. Спальня була невеликою і теж дуже затишною: ліжко застелене тканим покривалом з малюнком із зірок і півмісяців, під стелею висять скляні фігурки фей. Вони тихо дзвеніли від вітру, що залітав у кімнату з відчиненого вікна.

- Напевно, ви побачили світло саме в цьому вікні.

- Так, мем.

- Значить, вона ввімкнула підсвічування біля картини й одразу пройшла до спальні. Можливо, хотіла переодягнутися, зняти мокру сукню. Але цього вона не зробила. - Єва ступила на килимок із зображенням сонця, що розпливлося в усмішці. - Тут не особливо прибрано, не видно жодних слідів боротьби.

- Боротьби?

- Ви ж сказали, що вона була схвильована, мало не плакала, коли знову вийшла з дому. Вид луку з квітами її не заспокоїв - або в неї не було часу заспокоїтися.

- Вона навіть не стала вимикати світло, - зауважила Пібоді.

- Так, - погодилася Єва, - не стала. Можливо, коли вона прийшла додому, тут хтось був. Хтось, хто її засмутив або налякав. Треба буде перевірити записи з камери стеження. - Вона відчинила дверцята, вважаючи, що там знаходиться шафа, і хмикнула. - Подивіться-но сюди! Вона зробила з шафи кімнату. Тут баракла майже немає. Обов'язково зніміть це на відео.

Пібоді зайшла в крихітну кімнату з білими стінами і дерев'яною підлогою з намальованою на ній пентаграмою. По краях малюнка були виставлені білі свічки, на столику в кутку - кришталева куля, чаша, дзеркало і ніж із темною ручкою і коротким лезом.

Єва прийнялася, але не відчула запаху диму чи розплавленого воску.

- Як ви думаєте, чим вона тут займалася?

- Гадаю, це було ритуальне приміщення. Для медитацій, для ворожіння...

- Господи! - Єва, похитавши головою, відступила на крок назад. - Тут поки що залишимо все як є. Ходімо й перевіримо інші кімнати. Якщо нікого не було, хто міг би її налякати, можливо, це зробили по телефону. Спочатку вона пішла до спальні... - Єва, як зазвичай, почала розмірковувати вголос. - Може, вона спочатку хотіла заспокоїтися і переодягнутися, а потім уже зайнятися своїми чаклунськими справами. Коли Аліса вийшла з дому, в руках у неї нічого не було. Отже, сюди вона приходила не для того, щоб щось узяти. Отже, вона була засмучена, повернулася додому...

Єва помітила на тумбочці біля ліжка магнітофон. Схоже, він щойно працював.

Вона ввімкнула відтворення - і кімната наповнилася звуками якихось піснеспівів.

- Чорт забирай, що це таке?

- Не знаю. - Пібоді зробила крок до неї.

«Почуйте імена! Почуйте їх і сповніться страху! Локі, Вельзевул, Баал. Я є знищення. Я є помста. In nomine Dei nostri Satanaz Luciferi excelsi. Нехай впаде кара на тих із вас, хто не послухався закону. Почуйте імена і сповніться страху».

- Досить. - Єва мимоволі здригнулася. - Вельзевул - це одне з імен диявола, так? Ці сволоти її спеціально доводили. Підсунули запис, а Аліса і так була на межі. Не дивно, що вона стрімголов кинулася геть із дому. Хто ж тут був, який сучий син? Або звідки був дзвінок? - Вона глянула на визначник і похмуро усміхнулася. - Кут Десятої і Сьомої, прямо на тій проклятій вулиці. Напевно, з автомата. Мерзотники! Вона прямувала прямо їм у лапи.

- Але там нікого не було! - Пібоді уважно дивилася на спотворене люттю обличчя Єви. - Навіть у дощ і туман я б їх побачила. Там не було нікого, крім кішки.

- Що? - запитала Єва, і серце в неї болісно стиснулося.

- Була тільки кішка. Більше - нікого.

- Кішка... - Єва підійшла до вікна: їй раптом захотілося ковтнути свіжого повітря. І тут вона помітила на підвіконні довге чорне перо. - І птах, - пробурмотіла вона, дістала пінцет і підчепила ним перо. - У Нью-Йорку, виявляється, ще зустрічаються ворони. Ворона і ворон - це ж одне й те саме?

- Більш-менш.

- Дайте пластиковий пакет, - веліла Єва. - Я хочу відіслати його на експертизу. - Вона втомлено потерла очі. - Найближча родичка - Бренда Вожинські, її мати. Запросіть адресу.

- Добре, мем. - Пібоді дістала свій портативний комп'ютер і раптом сказала, обернувшись до Єви: - Лейтенанте, я хочу вибачитися за свою нещодавню поведінку і за висловлені вам зауваження.

Єва витягла диск із магнітофона, запечатала його.

- Я не пригадую щось ніяких зауважень, Пібоді, і поводитися ви цілком коректно. - Вона кинула на Пібоді багатозначний погляд. - Поки магнітофон увімкнений, зробіть зйомку всього приміщення ще раз.

Пібоді розуміюче посміхнулася.

- Я знаю, що магнітофон усе ще увімкнений. І хочу, щоб це було записано, лейтенанте. Я порушила субординацію і виявила неповагу до вас - і як до старшого за званням, і як до людини.

«Ось уперта чортівня!» - подумала Єва.

- Наскільки я пам'ятаю, ви не виявляли неповаги і субординації не порушували, сержанте.

- Даллас! - зітхнула Пібоді і вимкнула магнітофон. - Я дозволила собі рознервуватися і не змогла впоратися із ситуацією. Одна справа - побачити тіло на місці події, і зовсім інша - дивитися, як людину підкидає в повітря і жбурляє на бруківку. Але ж вона перебувала під моїм наглядом!

- Я була надто жорстка з вами.

- Так, мем, були. Як і слід було. Адже я ж вирішила, що ви так чудово тримаєте себе в руках і виконуете свою роботу тому, що вам начхати на те, що сталося. Я була не права і приношу вам свої вибачення.

- Вони прийняті. - Єва знову натиснула на кнопку магнітофона. - Тепер я хочу, щоб це було зафіксовано. Ви виконували наказ. І ви не винні в тому, що сталося сьогодні вночі. Ви не могли нічого запобігти. Усе, досить про це. Нам треба з'ясувати, чому вона померла.

Єва була впевнена, що дочка поліцейського одразу здогадається - якщо в будинок о п'ятій ранку приходять інші поліцейські, то справа серйозна. І, побачивши обличчя Бренді, яка відчинила їй двері, зрозуміла, що не помилилася.

- Боже мій! Що?! Мама?

- Ні, не ваша мати, місіс Вожинські. - Єва знала, що краще не зволікати. - Це Аліса. Ми можемо увійти?

- Аліса? - Вона вхопилася рукою за одвірок. - Аліса?

- Гадаю, нам краще пройти в будинок. - Єва обережно взяла Брендю під руку. - Давайте де-небудь присядемо.

- Аліса? - знову повторила Бренді, і сльози хлинули в неї з очей. - Ні, тільки не це... Алісо, дівчинко моя...

Бренді похитнулася і, якби Єва не встигла її підтримати, впала б на підлогу.

- Я співчуваю вашому горю, місіс Вожинські. Сьогодні вночі сталася аварія, і Аліса загинула.

- Аварія? Напевно, ви помилилися! Це був хтось інший... Не Аліса...

- На жаль! Мені дуже шкода.

Бренді впала в крісло і закрила обличчя руками.

- Може, зробити їй чаю? - шепнула Пібоді.

- Так, ідіть на кухню. - Повідомляти близьким про чийсь загибель завжди було для Єви найважчим - вона розуміла, що ні втішити, ні допомогти не може.

- Якщо хочете, я викличу до вас кого-небудь. Вашу матір. Або брата...

- Маму. Боже мій, Алісо! Як же ми будемо жити?!!!

«На це запитання дати відповідь неможливо, - подумала Єва. - Але якось будете. Життя візьме своє».

- Я можу дати вам заспокійливе. Або викликати лікаря?

- Мамо! Що сталося?

Бренді не відповіла, а Єва обернулася і побачила хлопчину, що стояв у дверях, який сонно тер очі.

«Алісин брат», - згадала вона.

Хлопчик подивився на Єву, і погляд у нього став по-дорослому напруженим.

- Що сталося? - повторив він. - Чому ви не відповідаєте?

«Чорт забирай, як же його звуть?» - намагалася згадати Єва, але потім вирішила, що зараз це не важливо. Вона встала. Хлопець був заввишки з неї. На щоках - сліди від подушки, а плечі вже напружені - готується дізнатися щось страшне.

- Сталася аварія. Мені дуже шкода, але...

- Аліса? - запитав він. Губи в нього тремтіли, але погляд був твердий. - Вона загинула?

- Так. Мені дуже шкода.

Він продовжував дивитися на Єву. З'явилася Пібоді з чашкою в руці й поставила її на стіл.

- Що за аварія?

- Сьогодні вночі її збила машина.

- Збила і втекла?

- Ні. - Єва пильно дивилася на нього. - Вона зробила крок на бруківку і потрапила під колеса фургона. Водій не встиг загальмувати. Зараз автомобіль перебуває на експертизі, але є свідок, який підтвердив слова водія. Думаю, його провини тут немає. Він не намагався втекти з місця події.

Хлопчик мовчки кивнув.

- Я подбаю про маму. Буде краще, якщо ви зараз нас залишите.

- Добре. Якщо виникнуть якісь питання, ви знайдете мене в Центральному відділку. Я лейтенант Даллас.

- Я знаю. Прошу вас, залиште нас наодинці, - повторив хлопчина і сів на підлогу поруч із матір'ю.

- Він щось знає, - сказала Єва, коли вони з Пібоді вийшли.

- Мені теж так здалося. Можливо, Аліса ділилася чимось саме з ним. Брати з сестрами постійно чубляться, але одне одному зазвичай довіряють.

- От про стосунки братів і сестер мені нічого не відомо. - Єва завела машину і потягнулася за кавою. - До речі, де ви живете, Пібоді?

- А що?

- Закину вас додому. Поспіть, а у відділок з'явитесь об одинадцятій.

- А ви теж підете спати?

- Ага, - легко збрехала Єва. - То куди їхати?

- У Г'юстон.

Єва тихенько присвиснула.

- Ну що ж, усе одно треба було робити гак. - Вона звернула на південь. - Г'юстон? Так ви, Пібоді, тягнетеся до богеми?

- Там жила моя двоюрідна сестра. Коли вона вирішила переїхати в Колорадо і зайнятися килимарством, я зайняла її квартиру.

- Дуже правдоподібна версія. Напевно, ви весь час проводите в літературних кав'ярнях і мистецьких клубах, а?

- Насправді я віддаю перевагу клубам знайомств. Там краще годують.

- Знаєте, мені здається, що, якщо ви думатимете про секс трохи менше, вам швидше пощастить.

- Навряд чи. Я цю тактику вже пробувала. - Вона раптом голосно позіхнула. - Прошу вибачення.

- Нічого. Вранці, коли прийдете, відразу ж перевірте результати розтину. Я хочу переконатися в тому, що в частині токсикології все чисто. І не забудьте зняти цю ідіотську сукню.

Пібоді совалася на сидінні.

- Вона зовсім не ідіотська. Кільком хлопцям у «Водолії» вона сподобалася. І Рорку теж.

- Так, він про це говорив.

Пібоді здивовано витріщилася на Єву.

- Справді?

«Дивовижно, як заспокоюють усілякі дурниці», - подумала Єва.

- Він сказав щось щодо того, як привабливо ви виглядали. Мені навіть довелося йому врізати. Про всяк випадок.

- Привабливо? Бог ти мій! - Пібоді просто зомліла. - Треба буде переглянути дрібнички, які посила мені мама. Привабливо! - Вона зітхнула. - У Рорка, бува, немає братів чи дядечків?

- Наскільки мені відомо, Пібоді, він у своєму роді єдиний.

Рорка вона застала сплячим. Не в спальні, а на дивані в кабінеті. Але варто було їй увійти, він негайно розплющив очі.

- У вас була важка нічка, лейтенанте? Іди-но сюди. - І він простягнув їй руку.

- Ні, мені треба в душ, а потім я маю випити кави. І мені ще треба дзвонити.

Рорк не так давно увімкнув телевізор і знав, чим їй довелося займатися.

- Іди сюди, - повторив він, схопивши її за руку. - Невже ти не можеш зателефонувати за годину?

- Можу, але...

Він притягнув її до себе, і Єва опинилася на дивані. Опиралася вона напівсили і дала себе обійняти.

- Поспи трохи, - сказав він, цілуючи її в маківку. - Не треба себе заганяти.

- Вона була такою молодою, Рорк.

- Знаю. Забудь про це, хоч ненадовго.

- А що щодо інформації? Ти знайшов файли Френка?

- Про це поговоримо, коли ти прокинешся.

- Гарзд. Але тільки годинку. - Не випускаючи його руки зі своєї, вона провалилася в сон.

Сон допоміг. Так само, як гарячий душ і замовлений Рорком сніданок. Єва поглинала яєчню й одночасно дивилася на екран монітора.

- Це більше схоже на щоденник, а не на звіт про розслідування, - зауважила вона. - Дуже багато особистих коментарів. Він шалено хвилювався за Алісу. "Я навіть уявити собі не можу, наскільки вони покалічили її душу". Слова дідуся, а не поліцейського. Ти це виявив у його домашньому комп'ютері?

- Так. Він закрив файл на пароль. Підозрюю, не хотів, щоб це прочитала дружина.

- А як же ти його відкрив?

Рорк дістав із різьбленої скриньки сигарету і став уважно її розглядати.

- Лейтенанте, ви що, справді хочете, щоб я вам це пояснив?

- Ні. - Єва підчепила на виделку черговий шматок яєчні. - Мабуть, не варто. І все ж його особисті міркування і тривоги мало чим нам допоможуть. Мені необхідно знати, що він зміг з'ясувати і як далеко зайшло його розслідування.

- Є ще дещо. - Рорк перегорнув кілька сторінок. - Подивися, тут він говорить про те, що напав на слід Селіни Кросс, і називає деяких з її однодумців.

- Але тут немає нічого особливого. Він підозрює її в торгівлі наркотиками. Вважає, що вона влаштовує у своєму клубі і, можливо, вдома якісь оргії. Він бачив там явно підозрілі особистості. Але все це - суцільні емоції, жодних фактів. Френк занадто довго не займався живою роботою. - Єва відсунула тарілку вбік і встала. - Якщо він не хотів втручатися в цю справу поліцію, чому не найняв приватного детектива? Стривай... А це що таке?

Вона насупилася і нахилилася ближче до екрана.

Здається, вона мене перемогла. До кінця я не впевнений, але в мене таке відчуття, що вона веде мене туди, куди потрібно їй. Мені доведеться скоро робити новий хід. Аліса в жаху, вона бажає мене залишити в спокої Селіну Кросс, та й її саму теж. Бідолашна дівчинка проводить занадто багато часу з цією Ісідою. Ісіда, можливо, цілком нешкідлива знахарка, але вона не може добре впливати на Алісу. Я сказав Саллі, що затримаюся на

роботі. Сьогодні я вирушу туди. Щочетверга Крос увечері буває в клубі. Квартира має бути порожня. Якщо мені вдасться пробратися всередину і знайти хоч щось, що підтверджує вбивство дитини, я анонімно повідомлю про це Вітні. Вона заплатить за те, що зі своїм брудним коханцем робила з моєю дівчинкою. Так чи інакше, але вона заплатить.

- Боже мій! Незаконне вторгнення в чуже житло й обшук! - Єва в розпачі обхопила голову руками. - Про що, чорт забирай, він думав? Він мав знати: все, що він виявить, у суді не вважатиметься доказами. Йому не вдасться їх ні в чому звинуватити.

- Я підозрюю, що він думав не про суд, Єво. Він жадав справедливості.

- А тепер він мертвий. І Аліса теж... Гаразд, що там ще?

Рорк вивів на екран останній запис.

Будівлю серйозно охороняють. Я не зміг пробратися всередину. Занадто давно я не займався такою роботою. Треба попросити когось допомогти мені. Я змушу цю погань платити за рахунками! Навіть якщо це буде останнє, що мені вдасться зробити.

- Більше нічого немає. Це було написано ввечері того дня, коли він помер. Я, звичайно, подивлюся інші файли...

"Значить, він не зміг змусити її заплатити, - подумала Єва. - І в нього не вистачило часу покликати когось на допомогу". Вона відчувала смуток і полегшення одночасно: те, що вона прочитала, знімало всі підозри і з Френка, і з Фіні.

- Але ти вважаєш, що більше нічого немає?

- Думаю, ні. Бачиш, дати записів ідуть підряд. Крім того, він не був таким вже спецом у комп'ютерах. Розкрити його код виявилось простіше простого. Але про всяк випадок треба переглянути все. Якщо що-небудь знайдемо, все одно знадобиться час, щоб зламати коди. Але це пізніше. У мене зранку кілька важливих зустрічей.

Єва обернулася до нього. Дивно - вона зовсім забула, що він із нею не працює. У нього свої справи, причому дуже далекі від того, чим займається вона.

- Так багато мільярдів і так мало часу...

- Ти абсолютно права. Але сьогодні ввечері я обов'язково з цим поводжуся.

Вона раптом згадала, що він навіть не переглянув зранку біржові зведення, не відповів на жоден дзвінок.

- Слухай, ти на мене стільки часу витрачаєш!

- Не сперечаюся. - Рорк підійшов до столу і сперся на нього. - І розплачуватися, лейтенанте, ви будете своїм часом. Я вимагатиму від тебе день, а то й два. Але це - коли ми обидва будемо трохи вільнішими. - Він раптом торкнувся обручки у неї на руці. - Єво, я не люблю втручатися у твої справи, але зараз я прошу тебе бути гранично обережною.

- Хороший поліцейський завжди обережний.

- Ні, - заперечив Рорк і глянув їй в очі. - На жаль, не завжди. Сміливий, розумний, виверткий, але не завжди обережний.

- Не хвилюйся. На моєму шляху зустрічалися персонажі страшніші за Селіну Кросс. - Вона чмокнула його в щоку. - Мені треба у відділок. Я постараюся зателефонувати, якщо буду затримуватися.

- Обов'язково! - наказав він, дивлячись їй услід.

"Вона помиляється, - подумав Рорк. - Навряд чи їй доводилося стикатися з персонажами страшнішими за Селіну Кросс. І я не дозволю їй лізти в цю справу наодинці". Рорк зняв слухавку, зв'язався зі своєю секретаркою і скасував усі поїздки на найближчий місяць.

Він вирішив бути якомога ближче до дому. І до своєї дружини.

- Ніяких наркотиків, - повідомила Єва Пібоді, прочитавши звіт токсикологів. - Ніякого алкоголю. Тож це не було сп'янінням. Але ви чули, як вона говорила з кимось невидимим, а потім кинулася під колеса машини. Вона явно була не в собі, ще коли говорила зі мною в клубі, а спів по телефону її остаточно доконав. Вони чудово знали, як на неї впливати.

- Законом спів по телефону не заборонено.

- А погрози?

- Їх треба ще довести, - заперечила Пібоді.

- Із цього й почнемо. Якщо нам вдасться довести, що Селіна Кросс мала до цього дзвінка стосунок, ми будемо розігрувати цю карту. Так чи інакше, думаю, настав час із нею зустрітися. Як щодо подорожі в пекло, а, Пібоді?

- Давно мріяла.

- Ось і я теж. - Єва зібралася встати з-за столу, і тут у кабінет увірвався Фіні - неголений, із запалими очима.

- Чому розслідування загибелі Аліси доручили тобі? - вигукнув він, навіть не привітавшись. - Це ж ДТП. З яких пір такими речами займаються лейтенанти відділу з розслідування вбивств?

- Фіні...

- Вона була моєю хрещеною дочкою. Ти мені навіть не подзвонила! Я дізнався про це з випуску новин.

- Вибач, я не подумала. Сядь, Фіні.

Єва торкнулася його за рукав, але він судорожно відсмикнув руку.

- Не хочу я сідати! Я хочу, чорт забирай, щоб ти відповіла на мої запитання, Далласе.

Єва виразно глянула на Пібоді, і та одразу ж вийшла, прикривши за собою двері.

- Вибач, Фіні, я не знала, що ти її хрещений. Я говорила з матір'ю і з братом і вирішила, що іншим членам сім'ї вони повідомлять про те, що трапилося, самі.

- Бренда зараз на таблетках, - сумно зітхнув Фіні. - А чого ти очікувала? За кілька днів вона втратила батька і доньку. Джемі всього шістнадцять. Поки він викликав лікаря, заспокоював матір, телефонував Саллі, я встиг усе дізнатися. Боже мій! Вона була зовсім дитиною. - Він відвернувся, втягнув голову в плечі. - Я катав її на закорках, годував льодяниками...

"Як же важко втрачати тих, кого любиш!" - подумала Єва. І ще подумала про те, що їй пощастило: вона любила небагатьох.

- Будь ласка, сядь, Фіні. Не треба було тобі сьогодні приходити.

- Я вже сказав, що сідати не маю наміру! - Він обернувся до неї, намагаючись узяти себе в руки. - Відповідай на моє запитання, Далласе. Чому ти розслідуєш загибель Аліси?

Часу на роздуми у Єви не було, а брехати не хотілося.

- Пібоді виявилася свідком події, - почала вона обережно, радіючи тому, що хоч це може сказати. - У неї був вільний вечір, вона поверталася з клубу і бачила, що сталося. Пібоді була в шоці й одразу зателефонувала мені. Я не зовсім зрозуміла, що сталося, сказала їй, щоб вона зв'язалася з диспетчерською, викликала наряд, і поїхала туди. Ознайомившись із ситуацією на місці, я вирішила сама сповістити найближчих родичів: подумала, що їм буде легше, якщо це скаже не зовсім стороння людина. - Єва мерзлякувато повела плечима.

Їй було не по собі від того, що вона змушена щось приховувати. - Мені хотілося зробити хоча б те небагато, що я можу.

- І це все? - запитав Фіні, не зводячи з неї очей.

- А що може бути ще? Ось, я щойно отримала результати токсикологічного аналізу. Наркотиків вона не вживала, п'яна не була. Можливо, вона була чимось засмучена, я не знаю. Або просто не помітила цієї клятої машини. Погода була огидна - дощ, туман.

- Цей сучий син перевищив швидкість?

- Ні. - Вона не могла доставити йому й цього задоволення - звинуватити в загибелі Аліси когось конкретного. - Швидкості він не перевищував. Тести не показали наявності в крові алкоголю або наркотиків. І раніше він порушень не вчиняв. Фіні, вона кинулася йому просто під колеса, і він нічого не міг зробити. Будь ласка, зрозумій це. Я особисто говорила з водієм і оглянула місце події. Його провини немає. Нічиєї провини немає.

- Чиясь напевно є! - Фіні стукнув кулаком по столу. - Невже двоє близьких мені людей загинули без жодної причини? Я хочу поговорити з Пібоді.

- Дай їй час оговтатися, добре? - Єва відчула, що до вантажу, який придавив її плечі, додалося ще й почуття провини. - Пібоді й так дісталось. Я хочу, щоб вона поки що займалася іншими справами.

Фіні важко зітхнув. Горе його було велике, але все-таки він усвідомлював, що краще, якщо справу його похресниці вестиме людина, якій він довіряє.

- Ти сама його доведеш до кінця, так? І даси мені всю інформацію?

- Обіцяю, Фіні, я сама доведу його до кінця.

- Дякую. Вибач, що я на тебе накинувся.

- Нічого. - Єва стиснула його руку. - Іди додому, Фіні. Тобі нема чого тут сьогодні робити.

- Напевно, я справді піду. - Він узявся за дверну ручку, потім знову обернувся до Єви. - Вона була така мила, Даллас... - тихо сказав він. - Господи, я не винесу ще одного похорону!

Фіні пішов, а Єва важко опустилася в крісло. Біль, туга, відчай роздирали їй душу. Раптово вона схопилася і схопила сумку. Мабуть, зараз саме час побачитися з Селіною Крос.

- Як ви маєте намір поводитися? - запитала Пібоді, яка стояла поруч з Євою біля входу у витончений особняк у центрі міста.

- Я збираюся грати відкрито. Повідомлю їй, що Аліса говорила зі мною... Що я підозрюю її в сексуальних знущаннях і в підготовці вбивства. Якщо в неї все гаразд із мізками, вона, звісно, здогадається, що доказів у мене немає. Але я, принаймні, дам їй поживу для роздумів.

Єва оглянула будинок - вікна прикрашені ліпниною, на фасаді усміхнені пики горгулій.

- Раз вона живе в такому місці, значить, гроші у неї водяться. А нам треба з'ясувати, де вона їх бере. Пібоді, ведіть запис. І будьте уважні - мене цікавлять ваші враження.

- Одним можу поділитися просто зараз. - Пібоді дивилася нагору, на кругле віконце з хитромудрими палітурками. - Це перевернута пентаграма, улюблений символ сатаністів. Та й у горгулій не надто доброзичливий вигляд. На мій погляд, радше зголоднілий, - усміхнулася вона.

- Я говорила про враження, а не про фантазії, Пібоді. - Єва зробила крок до камери біля входу.

- Назвіть себе і повідомте, з якого питання ви прийшли, - пролунав металевий голос.

- Лейтенант нью-йоркської поліції Єва Даллас із помічницею. - Вона пред'явила значок. - Ми прийшли до Селіни Кросс.

- Вона вас чекає?

- Думаю, вона нашому візиту не здивується.

- Одну хвилину.

Єва озирнулася на всі боки. Вулиця була з жвавих - багато машин і пішоходів, але більшість з них віддавала перевагу тротуару на протилежному боці. На будівлю, біля якої вона стояла, перехожі поглядали з побоюванням. І ще одне здалося Єві дивним - поблизу не було видно жодного торговця з візком.

- Можете увійти, лейтенанте. Пройдіть, будь ласка, до першого ліфта.

- Добре. - Єва підняла голову і помітила, що за вікном під дахом промайнула якась тінь. - Підтягніть, Пібоді, - шепнула вона. - За нами спостерігають.

Замки клацнули, решітки піднялися, двері відчинилися, вогник на охоронному пристрої змінив колір із червоного на зелений.

- Яка потужна охорона, - буркнула Пібоді і, намагаючись вгамувати тремтіння в колінах, зробила крок слідом за Євою. - Дивно, у приватному будинку...

Вони опинилися у вестибюлі. На багряному килимі були зображені двоголовий змії і якась постать у чорному, що перерізає горлянку білому цапу.

- Як мило, - усміхнулася Єва і додала, помітивши, що Пібоді намагається не наступити на змія: - Вовняні гади не кусаються.

- Обережність ніколи не завадить. - Увійшовши в ліфт, Пібоді боязко озирнулася. - Терпіти не можу змії. Мій брат ловив їх у лісі, а потім лякав мене.

Ліфт миттєво доставив їх нагору, але Єва встигла помітити в кабіні "вічко" ще однієї камери стеження.

Вони опинилися в широкому коридорі з підлогою з чорного мармуру. З боків аркового отвору стояли два оббиті пунцовим оксамитом диванчики з підлокітниками у вигляді вишкірених вовків. У вазі, що мала форму кабанячої голови, стояв пишний букет.

- Аконіт, беладона, наперстянка і пейот, - тихо сказала Пібоді. Зловивши на собі здивований погляд Єви, вона знизала плечима. - Моя мама завжди захоплювалася ботанікою. Можу сказати, що підбір квітів досить незвичайний.

- Але все звичайне страшенно нудне, чи не так?

Вони обидві здригнулися, почувши цей голос. Перша поява вдалася Селіні Кросс на славу. Вона стояла, спершись рукою на півколо арки, - у чорному балахоні, боса, з криваво-червоним педикюром. І посміхалася.

Шкіра в неї була мертвотно-блідою, а червоний рот нагадував за кольором свіжу кров. Вузьке обличчя хоч і не було красивим, мало майже магічну привабливість. Очі виблискували диким зеленуватим блиском, волосся, розчесане на прямий проділ, спускалося чорною хвилюю до пояса. На всіх п'яти пальцях піднятої у вітанні руки виблискували каблучки. На кожному з них були тонкі срібні ланцюжки, що побрязкували від найменшого руху.

- Ви лейтенант Даллас і сержант Пібоді? Як приємно - такі цікаві люди в такий нудний день. Чи не пройти нам у вітальню?

- Ви одна, міс Крос? Нам було б зручніше поговорити заодно і з містером Альбаном.

- О, яка жалість! Альбан зайнятий. - Селіна розвернулася, запрошуючи їх у глибоке приміщення. - Прошу вас, сідайте. - Вона змахнула рукою, демонструючи величезну, заставлену меблями кімнату. Усі дивани та крісла були прикрашені ікластими й зубастими мордами всіляких тварюк. - Ви дозволите вам що-небудь запропонувати?

- Думаю, від частування ми утримаємося. - Єва визнала найбільш підходящим для себе крісло з підлокітниками у вигляді голів гончаків.

- Навіть кави не вип'єте? Адже це ваш улюблений напій, чи не так? - Селіна знизала плечима і доторкнулася кінчиком пальця до пентаграми над бровою. - Утім, не буду наполягати. - Вона елегантно опустилася на кушетку з позолоченими ніжками-лапами. - Чим можу бути корисною?

- Сьогодні вночі загинула Аліса Лінгстром.

- Так, я знаю. - Селіна продовжувала мило посміхатися, немов розмова йшла про погоду. - Я могла б сказати вам, що побачила це в магічному дзеркалі, але, думаю, ви б мені не повірили. Та й насправді все було набагато простіше. Я не належу до людей, які зневажають досягнення науки і техніки, і дивлюся новини по телевізору. Цю інформацію повідомили кілька годин тому.

- Ви її знали?

- Звісно. Деякий час вона була моєю ученицею. Як з'ясувалося - нікчемною. Аліса скаржилася вам на мене і на мої уроки? - Вона сказала це скоріше з ствердною інтонацією, але тим не менш явно чекала відповіді.

- Якщо ви маєте на увазі, що її накачували наркотиками, що вона була жертвою сексуальних домагань і виявилася мимовільною свідком учинених вами звірств, - то так, скаржилася.

- Наркотики, секс, звірства... - Селіна залилася мелодійним сміхом. - Яка в нашого малятка багата уява! Шкода, що вона не використовувала її, щоб розширити свій кругозір. А як у вас із розумовим процесом, лейтенанте Даллас?

Вона раптом змахнула рукою, і в каміні запалав вогонь. Пібоді підскочила на кріслі, злякано скрикнувши, але ні Єва, ні Селіна навіть не вшанували її поглядом і продовжували, не моргаючи, дивитися один на одного.

- Можливо, ви дозволите називати вас Євою?

- Ні. Називайте мене лейтенант Даллас. По-моєму, зараз досить тепло, і вогонь у каміні можна було не розводити. І для фокусів зарано.

- У вас міцні нерви, лейтенант Даллас.

- На нерви я не скаржуся, але терпіти не можу наркоділків, збоченців і дітовбивць.

- Невже ви підозрюєте мене у всіх цих гріхах? - Селіна забарабанила пальцями по кушетці; більше нічим свого роздратування вона не виявила. - І збираєтеся довести?

- Неодмінно. Де ви були сьогодні між годиною ночі і третьою?

- Тут, у ритуальному залі, з Альбаном і нашим новим учнем на ім'я Лобар. З опівночі до світанку ми проводили сексуальну церемонію. Лобар дуже молодий і... палкий.

- Я б хотіла поговорити з обома.

- Лобара ви можете знайти з восьмої до одинадцятої вечора в нашому клубі. Що стосується Альбана, то його розпорядок дня мені невідомий, хоча вечорами він зазвичай буває або тут, або в клубі. Але якщо ви не вірите в чаклунство, лейтенанте, то, боюся, ви даремно втрачаєте час. Я не могла одночасно злягатися з двома чоловіками і штовхати Алісу назустріч загибелі.

- А ви вважаєте себе чаклункою? - Єва, ледь помітно посміхнувшись, глянула на вогонь, що палав у каміні. - По-моєму, це всього лише нескладні трюки й обман зору. Але, мабуть, за дві тисячі на рік ви можете отримати ліцензію і показувати фокуси на вулицях.

Селіна подалася вперед і окинула Єву поглядом, здатним пропалити наскрізь.

- Я верховна жриця і служу Князю Темряви! Я володію владою, якій ви протистояти не зможете.

- Я не так легко здаюся, міс Крос, - насупилася Єва, зазначивши про себе, що Селіна легко заводиться і до того ж гордовита. - Ви зараз маєте справу не з вразливою вісімнадцятирічною дівчиною і не з її на смерть переляканим дідом. Хто саме з ваших поплічників телефонував Алісі вчора вночі? Хто заводив їй плівку із записом моторошних піснеспівів?

- Не розумію, про що ви. Зізнатися, ця розмова починає мені набридати.

- Не поспішайте, ми тільки почали. До речі, чорне перо на підвіконні - чудовий штрих. Аліса, на жаль, не знала, що перо штучне. Вам подобаються пташки-роботи, міс Крос?

Селіна повільно підняла руку, провела нею по волоссю.

- Мене взагалі не цікавлять пташки.
- Навіть ворони? А кішки?
- У вас занадто поверхневі уявлення про чаклунство.
- Можливо. Зате Аліса свято вірила в те, що ви - перевертень. Чи не бажаєте продемонструвати своє вміння нам?

Селіна знову забарабанила пальцями по кушетці.

- Я не збираюся вас розважати. І ваші жалюгідні глузування вислуховувати не маю наміру.

- Ось як ви це називаєте! Отже, ви розважали Алісу кішками, птахами і страхітливими пісеньками? Вона навіть удома не почувалася в безпеці. Невже вона становила для вас таку серйозну загрозу?

- Ця дівчина? Вона була всього лише прикрою помилкою.

- Є свідки, які стверджують, що ви продавали наркотики Френку Вожинські.

Такої різкої зміни теми Селіна не очікувала. Губи її, як і раніше, були розтягнуті в усмішці, але очі дивилися напружено.

- Якби у вас були докази, ви б розмовляли зі мною не тут, а у відділку. Я займаюся лікувальними травами і маю відповідну ліцензію. Усе, що я продаю, - цілком законно.

- Ви вирощуєте трави тут?

- Так. І тут же готую відвари та настоянки.

- Я б хотіла на них подивитися. Не могли б ви мені показати свою лабораторію?

- Тільки за ордером на обшук! І нам обом відомо, що підстав для його видачі немає.

- Ви маєте рацію. Думаю, саме тому Френк не став його вимагати. - Єва повільно встала і тихо сказала: - Ви знали, що він стежить за вами, але, напевно, не припускали, що він спробує пробратися сюди. Цього ви у своєму магічному дзеркалі не побачили. Цікаво, що б ви сказали, якби я повідомила, що він був у вашому домі й описав усе, що бачив і що знайшов?

- Не сподівайтесь зловити мене на ці дешеві хитрощі! У вас немає нічого. Ні-чо-го! - Селіна схопилася. - Френк був літньою людиною, не дуже розумною і з уповільненою реакцією. Я зрозуміла, що це поліцейський, у перший же день, коли він спробував за мною стежити. Вдома у мене він не був ніколи. І за життя вам нічого не розповідав, а тепер уже тим більше нічого не розповість.

- Невже? Хіба ви не вірите у спілкування з померлими? Я, наприклад, просто зобов'язана це робити - така вже в мене професія.

- Думаєте, лейтенанте, я не можу відрізнити дим від вогню? - Селіна дихала швидко і переривчасто. - Аліса була дурним дівчиськом, яка вважала, що вона може побалуватися з силами темряви, а потім повернутися до своєї убогої білої магії. Вона заплатила за власне невігластво і боягузтво. Але я тут ні до чого. Мені більше нічого вам сказати.

- На перший раз достатньо. До речі, вогонь майже згас, міс Крос, - люб'язно сказала Єва. - Скоро від нього залишиться лише жменька попелу. Пібоді! - покликала вона і попрямувала до виходу.

Коли двері за ними зачинилися, Селіна стиснула кулаки і буквально завила від злості.

Панель на одній зі стін від'їхала вбік, і в кімнату увійшов високий блондин. На ньому був лише чорний шовковий халат, недбало перетягнутий біля пояса сріблястим шнуром. На м'язистих грудях красувалося татуювання - рогатий козел.

- Альбан! - кинулася до нього Селіна.

- Заспокойся, любов моя, - сказав він оксамитовим голосом і погладив її по голові. На пальці його блиснув срібний перстень із перевернутою пентаграмою. - Побережи свої чакри.

- Пропади вони пропадом, ці чакри! - Селіна заридала, як скривджене дитя. - Я її ненавиджу! Ненавиджу! Вона заслужила покарання!

Альбан зітхнув і, відступивши вбік, дивився, як вона носиться кімнатою, трощаючи все, що потрапляло під руку. Він чудово знав: якщо її не стримувати, вона заспокоїться швидше.

- Я хочу, щоб вона померла, Альбане! Щоб вона вмирала в муках, щоб благала про пощаду, корчачись у калюжі своєї мерзеної крові. Вона мене образила. Вона кинула мені виклик. Вона... посміла сміятися наді мною!

- Вона просто нічого не розуміє, Селіна. У неї немає віри. Їй не дано.

Виснажена власною люттю, Селіна знесилено опустилася на кушетку.

- Усе життя я ненавиділа поліцейських.

- Я знаю. - Альбан налив із високої вузькогорлої пляшки в чашу якоїсь тягучої темної рідини. - Нам слід бути з нею вкрай обережними. Вона досвідчений супротивник. - Він простягнув чашу Селіні. - Але ми обов'язково що-небудь придумаємо.

- Звісно, придумаємо. - Вона посміхнулася і зробила ковток. - Що-небудь незвичайне! - Селіна раптом голосно розреготалася. Поліція завжди стояла в неї на заваді - поки вона не приєдналася до сил могутніших. - Ми змусимо її повірити, а, Альбане?

- Обов'язково.

Селіна зробила ще кілька ковтків і відчула, як по жилах розтікається заспокійливе тепло.

- Іди до мене, - сказала вона, кинувши чашу на підлогу. - Візьми мене!

Альбан повалив її на килим, ліг зверху, і Селіна впилася зубами йому в плече.

- Зроби мені боляче! - зажадала вона.

- Із задоволенням.

Вгамувавши пристрасть, вони довго лежали поруч. "Вона заспокоїться, - думав Альбан. - Прийде до тями, знову стане холоднокровною і жорсткою. І почне думати".

- Сьогодні вночі ми повинні здійснити обряд. Скликай усю громаду на чорну месо. Нам необхідна сила, Альбане. Єва Даллас - противник не зі слабких, і вона хоче нас знищити.

- Це їй не вдасться. - Він ніжно погладив Селіну по щоці. - Вона не зможе. Вона всього-на-всього поліцейський, у неї немає минулого, а майбутнє дуже обмежене. Але ти маєш рацію, треба зібрати громаду. І зробити обряд. Думаю, ми дамо лейтенанту Даллас нові приводи для занепокоєння. Це її відволіче, у неї просто не вистачить часу на роздуми про те, що ж сталося з Алісою.

На Селіну нахлинула хвиля збудження, в очах загорілося полум'я.

- Хто буде жертвою?

- Любов моя! - Альбан притягнув її до себе. - Вибір за тобою.

- Ви її добряче розлютили, - зауважила Пібоді, сідаючи в машину.

- Цього я й домагалася. Тепер я знаю, що вона не вміє тримати себе в руках, і збираюся цим скористатися знову. Вона занадто великої про себе думки, - додала Єва. - Подумати тільки, вона намагалася здивувати нас цим жалюгідним фокусом із каміном.

- Ага, - мляво посміхнулася Пібоді. - Подумати тільки...

Єва прикусила язик і вирішила не дратувати свою помічницю.

- Якщо вже ми зайнялися чаклунками, давайте відвідаємо Ісиду зі "Шляху душі". - Вона покосилася на Пібоді й не втрималася: - Ви зможете купити там собі талісман або якісь трави, щоб оберегти себе від сил зла.

Пібоді совалася на сидінні.

- Навряд чи я стану це робити, - серйозно сказала вона.

- Ну, тоді після бесіди з Ісидою вирушимо їсти піцу - з часником.

- Нічого смішного. Часник оберігає від вампірів.

- Так? Ось і чудово. А ще попросимо у Рорка парочку старовинних рушниць. Зі срібними кулями.

- Це від перевертнів. - Пібоді похмуро зітхнула. - Ви зробите благородну справу, якщо вирішите боротися з чаклунством.

- А як борються з чаклунками?

- Поки що не знаю, - зізналася Пібоді. - Але я твердо вирішила це з'ясувати.

Єва на відміну від більшості жінок терпіти не могла ходити по магазинах. Не нишпорила по розпродажах, не витріщалася на вітрини, не обирала годинами всілякі дурниці за каталогами. І, наскільки це було можливо, намагалася обходити бутіки Мангеттена стороною. А думка про поїздку до якогось розкішного торгового центру просто приводила її в жах. Однак крамничка "Шлях душі" здалася Єві цілком пристойною, хоча її мало цікавили ворожі карти, кришталеві кулі та свічки, зі смаком розставлені у вітринах. Із глибини крамниці долинала тиха, заспокійлива музика, відблиски світла грали на каменях і кришталі. Чомусь пахло лісом.

Поглянувши на Ісиду, Єва подумала, що, мабуть, їй не доводилося зустрічати жінок з настільки полярно протилежною зовнішністю, як Ісіда і Селіна. Селіна була блідолицею, гнучкою і хижою. Ісіда виявилася потужною дамою з вогненно-рудими кучерями, круглими чорними очима і різко окресленими вилицями. Шкіра в неї була золотистого відтінку, як у людей, у жилах яких тече кров різних рас. Єва вирішила, що в ній не менше ніж шість футів зросту і вага відповідна.

На Ісіді був довгий вільний балахон, сліпучо-білий, перехоплений поясом з невідшліфованим камінням. Права рука від ліктя до плеча була унизана золотими браслетами, а на пальцях поблискувало не менше дюжини перснів.

- Ласкаво просимо! - Голос Ісиди, низький, з легким акцентом, напрочуд відповідав зовнішності. Губи її здригнулися, але усмішка була сумною. - Очевидно, ви Алісин поліцейський?

Єва не здивувалася. Вона знала, що виглядає саме як поліцейський. А крім того, відтоді як вона почала спілкуватися з Рорком, її обличчя постійно миготіло в "Новинах".

- Ви не помилилися. Мене звати Єва Даллас. А ви Ісіда?

- Так. Ви хочете зі мною поговорити? Перепрошую. - Вона підійшла до дверей, повісила від руки написану табличку "Закрито" і опустила жалюзі.

Коли Ісіда обернулася, Єва помітила, що погляд у неї напружений, а рот суворо стиснутий.

- Ви принесли з собою чорні тіні. Селіна липне до всіх. Одну хвилину. - Ісіда підійшла до одного зі стелажів і почала запалювати свічки. - Щоб очистити й оберекти, захистити й охороняти. У вас теж є тіні, Далласе. - Вона посміхнулася Пібоді. - Я говорю не тільки про вашу помічницю.

- Я прийшла поговорити про Алісу.

- Я знаю. І вас дратують мої дії - вони вам здаються нікчемними і театральними. Але мене це не ображає: справжня релігія відкрита до діалогу. Сідайте. - Ісіда вказала на два крісла, що стояли біля круглого столика, на якому були вирізані якісь знаки. - Я можу принести крісло і вам, - додала вона, знову посміхнувшись Пібоді.

- Нічого, я постою. - Пібоді не могла відвести погляду від штучок, розставлених на полицях.

- Прошу вас, розглядайте що хочете.

- Ми прийшли не за покупками. - Єва сіла, кинувши на Пібоді суворий погляд. - Коли ви востаннє бачили Алісу або розмовляли з нею?

- У ніч, коли вона померла.

- О котрій годині?

- Здається, десь близько другої. Вона була вже мертва, - додала Ісіда і склала руки на колінах.

- Нічого не розумію... Ви бачили її після того, як вона померла?

- Її дух прилітав до мене. Я розумію, вам це здається дурістю. Але я можу розповісти вам тільки те, що було і що є. Я спала, потім прокинулася. Вона була поруч, біля мого ліжка. Я зрозуміла, що ми її втратили. Вона вважає, що зрадила себе, свою сім'ю, мене... Дух її тужить і мається.

- Мене зараз турбує не це, - зауважила Єва.

- Так, я розумію. - Ісіда взяла зі столу гладкий рожевий камінчик і стиснула його в долоні. - Навіть мені, яка вірить у те, у що не вірите ви, важко змиритися з її смертю. Вона була така молода, така талановита. - Очі її наповнилися сльозами. - Я дуже любила її, вона була мені як молодша сестра. Як шкода, що мені не було даровано врятувати її в цьому житті. Але дух її повернеться, відродиться знову. Я знаю, ми ще зустрінемося.

- Чудово. Але давайте зосередимося на її житті. І смерті.

Ісіда стримала сльози і навіть спробувала посміхнутися.

- Яким нудним вам має здаватися все це. Адже у вас логічний розум. Я хочу допомогти вам, Далласе. Заради Аліси, заради себе і, можливо, заради вас. Адже я впізнала вас...

- Це я зрозуміла.

- Ні, за минулим життям. Де все було іншим. - Вона поклала руки на стіл. - Востаннє я бачила Алісу в день похорону її діда. Вона звинувачувала в усьому себе, хотіла спокутувати свою провину. Вона збилася зі шляху на деякий час, але душа в неї була чиста і справедлива. Вона дуже дорожила своєю сім'єю. І боялася, страшенно боялася того, що може зробити з її душею і тілом Селіна.

- Ви знайомі з Селіною Крос?

- Так, ми зустрічалися.

- У цьому житті? - сухо уточнила Єва, і Ісіда знову посміхнулася.

- І в цій, і в інших. Для мене вона загрози не становить, але вона небезпечна. Селіна спокушає слабких, заплутаних людей.

- Вона, здається, вважає себе чаклункою?

- Вона не чаклунка. - Ісіда гордо підняла голову. - Ми, ті, хто вивчив це ремесло, творимо в ім'я світла і живемо за суворими законами. Ми не приносимо зла нікому. А Селіна використовує свої жалюгідні сили в ім'я темряви, сіє насильство і потворність. Ми з вами знаємо, що таке зло, Даллас. Ми обидві з ним зустрічалися. Хоч би який вигляд воно приймало, суть у нього одна.

- У цьому я з вами згодна. Але чому Селіна заподіювала зло Алісі?

- Тому що могла. Тому що їй це подобалося. Немає сумнівів у тому, що ця смерть на її совісті. Вам буде нелегко це довести, але я знаю: ви не здастесь. - Ісіда не зводила з Єви пильного погляду. - Селіна ще буде вражена вашою завзятістю, вашою наполегливістю. Смерть вас ображає, загибель молодих терзає вам серце. Ви багато чого пам'ятаєте занадто добре. Багато чого, але не все. Ви не були народжені Євою Даллас, але стали нею, і, коли захищаєте мертвих, ви непохитні. Те, що ви робите, - на благо. Його смерть була необхідна для вашого життя.

- Припиніть! - обірвала її Єва.

- Чому це мучить вас досі? - Ісіда дихала глибоко, рівно і пильно дивилася на Єву. - Вибір було зроблено правильно. Ви втратили невинність, але її замінила сила. Для декого -

це єдиний шлях. Поки не завершиться цей цикл, вам знадобиться все - вовк, кабан, срібний клинок... Вогонь, дим і смерть. Довіртеся вовку, заколіть кабана і живіть!

Ісіда раптом прикрила очі й притиснула долоні до скронь.

- Прошу вибачення. Я не мала наміру... - Вона тихо застогнала, не відкриваючи очей.

- Голова... Болить страшенно. Я покину вас на хвилину. - Вона насилу встала і вийшла.

- Боже мій, Далласе, якось усе надто вже дивно! Ви зрозуміли, про що вона говорила?

"Його смерть була необхідна для вашого життя". Намагаючись вгамувати тремтіння, Єва подумала, що це сказано про її батька. Вистуджена кімната, темна ніч, кров на ножі, затиснутому в дитячій ручці.

- Ні, я нічого не зрозуміла. Якась нісенітниця. - Долоні в неї спітніли, і це її дратувало. - Такі люди вважають, що постійно мають демонструвати свою посвяченість у щось, нам недоступне.

Ісіда повернулася досить швидко і, вибачившись, знову сіла за столик.

- Я вчилася в Празі, в інституті Кижинського, - сказала вона. - І мене там вивчали. До речі, мої психічні здібності підтверджені документально - спеціально для тих, хто вірить тільки документам. Але сьогодні я не мала наміру заходити так далеко. Вибачте мені, Далласе. Рідко трапляється, що я не можу себе контролювати. Якщо не вміти блокувати свої думки і спогади, життя може перетворитися на справжнє пекло. Я ненавиджу влазити в чийсь душу. Крім усього іншого, це дуже болісно, - додала вона, знову потираючи скроню.

- Я хочу допомогти вам виконати те, чого хотіла Аліса, бо тоді вона знайде спокій. Я допоможу вам, зроблю все, що зможу і що ви дозволите мені зробити.

Єва була не з тих, хто легко довіряє людям. Вона чудово розуміла, що треба перевірити, чим займалася Ісіда раніше. Але, в усякому разі, її прагнення допомогти потрібно було використати максимально.

- Розкажіть усе, що ви знаєте про Селіну Крос.

- Я знаю, що це жінка без совісті й моралі. Думаю, ви б назвали її соціопатом, але мені цей термін стосовно неї здається надто спрощеним. Я вважаю за краще називати такі речі злом. Вона жінка розумна, має здатність розпізнавати чужі слабкості. Що ж стосується її могутності і того, що вона може бачити або робити, - про це я знаю дуже мало.

- А Альбан?

- Про нього мені практично нічого не відомо. Останнім часом вона постійно тримає його біля себе. Вважаю, він її коханець і Селіна його використовує, інакше вона б давно його позбулася.

- А що в неї за клуб?

Ісіда усміхнулася.

- Я не відвідую подібних... закладів.

- Але ви про нього знаєте?

- Світ сповнений пліток. - Ісіда знизала плечима. - Таємні обряди, чорні меси, людські жертвопринесення. Насильство, вбивства, дітовбивства, викликання демонів... - Вона зітхнула. - Але ви можете почути подібну балаканину і про вікканів - від тих, хто не розуміє нічого в магії і хто вважає, що маги - це істоти в чорних балахонах зі зміями в руках.

- Аліса стверджувала, що бачила, як вони вбили дитину.

- Так. Думаю, так і було. Вона б не могла такого вигадати. Того дня Аліса прийшла до мене абсолютно змучена, налякана до смерті. - Ісіда знову важко зітхнула. - Я допомогла їй як уміла.

- Ви порадили їй повідомити про те, що трапилося, в поліцію?

- Це вона сама мала вирішувати. - Ісіда підняла голову і зустрілася з холодним, жорстким поглядом Єви. - Мене більше турбував її емоційний і духовний стан. Дитина вже загинула. Я сподівалася врятувати Алісу від тієї ж долі. - Вона відвела очі. - Тепер я гірко шкодую про те, що не повела себе інакше. Можливо, мені завадила гордість... - Вона знову подивилася на Єву. - Вам має бути зрозуміло, як людина може обманюватися, сподіваючись на власні можливості. Я вважала, що зможу з цим упоратися, що я досить мудра й сильна. Я помилялася. Тож, Далласе, щоб спокутувати свою провину, я зроблю все, про що ви мене попросите. Надам у ваше розпорядження всі знання і могутність, даровані мені Богинею.

- Мені буде достатньо інформації, - сухо зауважила Єва. - До речі, Селіна удостоїла нас демонстрації того, що вона називає могутністю. Треба сказати, це справило на Пібоді величезне враження.

- Вона просто заскочила мене зненацька, - буркнула Пібоді й обережно глянула на Ісіду: нових фокусів вона б не витримала.

На подив і Пібоді, і Єви, Ісіда раптом закинула голову і заливисто засміялася. Сміх її був схожий на передзвін срібних дзвіночків у досвітньому тумані.

- Може, мені викликати вітер? - крізь сміх запитала вона. - Закликати душі померлих, запалити помахом руки вогонь? Але ви, Даллас, у такі речі не вірите, тож я б тільки даремно витратила час та енергію. Однак, можливо, вам буде цікаво відвідати одне з наших зібрань? Найближче відбудеться наприкінці тижня.

- Я подумаю.

- Мені зрозуміло одне: ви смієтеся над нашими віруваннями і все-таки носите на пальці древній символ захисту від зла.

- Що?

- Ваша обручка, Далласе. - Ісіда взяла Єву за ліву руку. - На ній вигравіруваний старовинний кельтський візерунок.

Єва глянула на малюнок каблучки.

- Це просто для прикраси...

- О ні, це дуже могутній візерунок, він захищає від сил зла. Невже ви цього не знали? У жилах вашого чоловіка тече кров кельтів, а ваше життя сповнене небезпек. Рорк дуже вас любить, і ви носите на руці знак його любові.

- Я віддаю перевагу фактам перед забобонами, - заявила Єва, встаючи.

- Чого й слід було очікувати, - кивнула Ісіда. - І все ж дозвольте запросити вас на наші наступні збори. Рорка ми теж будемо раді бачити. - Вона посміхнулася Пібоді. - І вашу помічницю. Ви дозволите зробити вам подарунок?

- Це суперечить правилам.

- Що ж, правила слід поважати. - Ісіда встала, пройшла за прилавок і дістала невелику прозору чашу. - Тоді, можливо, ви це купите? Адже я, розмовляючи з вами, втратила можливих покупців. Усього двадцять доларів.

- По-божеськи. - Єва почала нишпорити по кишенях у пошуках кредиток. - А що це?

- Ми називаємо це чашею тривоги. У неї ви можете скласти свої біди, біль, горе. Відставте їх убік і спіть без кошмарів.

- Домовилися. - Єва простягнула Ісіді кредитку, і та акуратно запакувала чашу.

Додому Єва повернулася рано, що траплялося вкрай рідко. Вона вирішила спокійно попрацювати у себе в кабінеті, зібрати інформацію про Ісиду і зв'язатися з доктором Мирою,

домовитися з нею про зустріч. Буде вельми цікаво дізнатися її думку про Селіну Кросс та Ісиду...

Але, підійшовши до входних дверей, Єва зрозуміла, що намічених планів здійснити не вдасться. З вітальні лунали схожі на вибухи гуркіт музики. Не витримавши цього гуркоту, Єва затиснула вуха руками і закричала на весь голос. Вона чудово знала, що це Мевіс. Нікого іншого Соммерсет би не впустив, та, крім того, ніхто інший з її знайомих не став би насолоджуватися такими забійними звуками.

Коли Єва підійшла до дверей вітальні, гучність залишалася незмінною: її жалюгідні крики не досягали вух того, хто перебував усередині. Відчинивши двері, Єва завмерла на порозі. Мевіс Фрістоун, вбрана в сріблясту обтислу сукню, підібрану під нинішній колір її кучериків, згорнулася калачиком на кушетці і займалася найменш підходящою для цієї ситуації з усіх можливих занять. Вона спала сном немовляти.

- Боже мій! - Єві довелося, ризикнувши здоров'ям, відвести руку від вуха і вимкнути звук. Тут же настала благословенна тиша.

- Ну і як тобі? - запитала Мевіс, відкриваючи очі.

- Що? - У Єви у вухах усе ще стояв дзвін. - Що?

- Цю групу я розкопала сьогодні вранці. "Мейхем". По-моєму, непогано, а?

- Що?

Мевіс, хихикнувши, схопилася з кушетки і попрямувала до бару.

- Мабуть, тобі треба випити, Далласе. А я, здається, задрімала. Останні дні щось не висипалася. Я хотіла поговорити з тобою.

- Губи в тебе ворущаться, - повідомила Єва. - Ти щось сказала?

- Не прикидайся, все було зовсім не так уже й голосно. Випий-но. Соммерсет сказав, що я можу тут трохи побути. Він не знав, коли ти заявишся.

З причин, Єві абсолютно незрозумілих, святенник-дворецький мав до Мевіс старечу слабкість.

- Напевно, зараз він сидить у себе в келії і складає оду твоїм незрівнянним ніжкам.

- Не треба брудних натяків. Я йому просто по-людськи подобаюся. Ваше здоров'я! - Мевіс цокнулася з Євою. - Що, Рорка немає вдома?

- А ти не здогадуєшся? - фиркнула Єва, зробивши ковток. - Думаєш, він би витримав таку канонаду?

- Що ж, це на краще. Мені потрібно поговорити з тобою. - Мевіс сіла, але замість того, щоб почати розмову, стала мовчки крутити в руках келих.

- Що сталося? Ви з Леонардо посварилися?

- Ні, що ти! З Леонардо неможливо посваритися. Він такий милий... Він полетів на кілька днів до Мілана. У справах.

- А ти чому не склала йому компанію? - Єва сіла навпроти Мевіс і, навіть не знявши черевиків, закинула ноги на інкрустований столик.

- У мене робота в "Даун енд Дерті". Крек мене врятував, і я не можу його підводити.

Єва влаштувалася зручніше і вирішила, що можна трохи розслабитися. Виконавська кар'єра Мевіс - слово "співачка" не передавало всіх ракурсів її таланту - розвивалася цілком успішно. Звісно, на її шляху поставали й перешкоди, але Мевіс вдавалося їх долати.

- Не думала, що ти будеш продовжувати там працювати. Ти ж підписала контракт на запис диска.

- Ось про це й ідеться. Про контракт. Знаєш, після того, як з'ясувалося, що Джесс Барроу використовував мене, тебе і Рорка для своїх експериментів, я думала, що зроблену ним демоверсію не можна буде запускати.

- Але вона ж була дивовижно гарна, Мевіс! Така динамічна, яскрава... Тому на неї і звернули увагу.

- Ти думаєш, тому? - Мевіс знову встала. - Бачиш, сьогодні я дізналася, що компанія, яка запропонувала мені контракт, належить Рорку. - Вона залпом допила вино і почала нервово ходити взад-вперед. - Так, ми з тобою пов'язані багаторічною дружбою, і я ціную те, що ти замовила за мене слівце Рорку, але мені від цього не по собі. Я хотіла подякувати тобі... - Вона обернулася до Єви, її сірі очі світилися невимовною тугою. - І сказати, що мені доведеться цей контракт розірвати.

Єва прикусила губу.

- Через те, що я "замовила слівце"? Мевіс, я й гадки не маю про ці справи. Ти хочеш сказати, що диск продюсує Рорк?

- "Еклектик" - його компанія. Вона випускає всяку музику - від класики до дискотечного барахла. Компанія найбільша, тому-то я і була в такому захваті...

"Найбільша компанія, - подумала Єва. - Що ж, цілком у його стилі".

- Я про це нічого не знала. І не просила його ні про що.

- Не просила? Справді? - Мевіс присіла на ручку крісла.

- Не просила, - повторила Єва. - І він мені нічого не говорив. - "Що теж цілком у його стилі", - зазначила вона про себе. - Знаєш, якщо компанія запропонувала тобі контракт, то тільки тому, що Рорк або хтось інший звідти вважає, що ти цього варта.

Мевіс задумалася. Вона довго вмовляла себе вчинити благородно, бо не бажала користуватися перевагами дружби, і тепер їй дуже хотілося здати назад.

- Але він міг домовитися... Щоб зробити мені люб'язність.

- Для Рорка справа завжди понад усе, - заперечила Єва. - Гадаю, він вважає, що зможе на тобі заробити. А якщо він навіть вирішив зробити тобі люб'язність, у чому я особисто сумніваюся, тобі залишається тільки одне - довести, що ти цього варта. Потягнеш, Мевіс?

- Звичайно! - Мевіс полегшено зітхнула. - Ви ще побачите! Та я зі шкіри вилізу! - Вона посміхалася на весь рот. - Слухай, а може, ви завітаєте сьогодні ввечері в "Даун енд Дерті"? У мене є дещо новеньке. Рорк зможе подивитися, у що він вкладає гроші.

- Сьогодні не вийде. Мені треба працювати. Доведеться відвідати "Атам".

- Навіщо тобі туди тягнутися? - скорчила гримасу Мевіс. - Мерзенне місце.

- Ти його знаєш?

- Знаю його репутацію. Вкрай сумнівна.

- Мені там треба поговорити з деким. У зв'язку зі справою, яку я зараз розслідую. - Єва задумалася. - Послухай, ти випадково не знайома з якимись чаклунками?

- Декого з ким знайома. Кілька офіціанток у "Блакитній білці" цим займалися. Коли я працювала на вулицях, теж із кимось стикалася.

- А ти в це віриш? У закляття, у хіромантію?

Мевіс знизала плечима.

- По-моєму, все це суцільне обдурювання.

- Ти ніколи не пересташ мені дивувати, - зізналася Єва. - Я була впевнена, що ти сповнена забобонів.

- Колись мені самій доводилося брати участь у подібних виставах. Я була Аріелем, реінкарнацією королеви фей. Знаєш, скільки простаків платили мені грошенята, щоб я поспілкувалася з їхніми померлими родичами або передбачила майбутнє?

Щоб продемонструвати Єві своє вміння, Мевіс закотила очі, прочинила рота і повільно підняла догори руки.

- Відчуваю присутність духу - сумного і стражденного! - Голос її став нижчим, вона говорила з легким акцентом. - Темні сили націлені на вас. Вони причаїлися і готові принести зло. Бережіться! - Вона опустила руки й усміхнулася. - А потім кажеш, скільки грошей потрібно, щоб захистити клієнта від сил темряви. Йому достатньо покласти в конверт, скажімо, тисячу готівкою. Конверт слід запечатати, а ти проспіваш над ним магичне заклинання і в ніч спадаючого місяця закопуєш його в таємному місці. Коли мине повний місячний цикл, ти викопаш конверт і повернеш його клієнту. Темні сили розсіються.

- І люди віддавали гроші?

- Ну, звісно, доводилося виконати підготовчу роботу, щоб убити їх наповал іменами і подробицями. Але взагалі-то все було дуже примітивно. Люди хочуть у щось вірити.

- Чому?

- Та тому що життя - така виснажлива штука.

"Так, - подумала Єва, коли залишилася сама, - мабуть, часом життя справді виснажливе". Її власне бувало таким подовгу. Зараз вона жила в розкішному особняку з людиною, яка з якоїсь незрозумілої причини кохала її. Але Єва ніколи не вірила, що це всерйоз і надовго, хоча чесно намагалася пристосуватися. Цього вечора вона навіть вирішила не зариватися в роботу, а вийти і годинку погуляти осіннім парком.

Єва була людиною, звичною до метушні міських вулиць, і її завжди дивували простори навколо особняка Рорка. Це був величезний доглянутий парк, тихий і спокійний. У повітрі пахло осінніми квітами й опалим листям. А той світ, який знала вона і який знав її, був десь далеко, за воротами. Тут Єва могла хоч ненадовго забути про справи, забути про існування Нью-Йорка - величезного, неприборканого, небезпечного. Тиша і свіже повітря стали їй необхідні. Вона йшла густою травою і задумливо крутила на пальці каблучку з давнім візерунком.

Неподалік від північного крила будинку стояла невелика, оповита плющем альтанка. Тут вони з Рорком одружилися - за старовинним обрядом, з принесенням клятв. Так, це був справжній обряд: музика, квіти, свідки і слова, які повторювалися з століття в століття...

Єва несподівано подумала, що так само живуть своїм життям і інші обряди - обряди, у які багато хто вірить досі. Так повелося з часів Каїна й Авеля. Один був пастухом, інший - хліборобом. Обидва принесли дари Господу, але дари одного були прийняті, а іншого - відкинуті. Дехто вважає, що так зародилися добро і зло. І одне без одного вони не існували. Ці вірування побутували протягом тисячоліть. Наука і розум спростовували їх, але обряди зберігалися. Паління пахоців, співи, причащення вином, що символізує кров...

І принесення в жертву невинних.

"Філософствувати нерозумно і марно, - обсмикнула себе Єва. - Вбивства скоюють люди. Тими людьми, яких має покарати правосуддя. Ось у чому насправді вічне протистояння добра і зла".

Єва сіла на землю під усипаним червоними квітами деревом, вдихаючи в себе гіркуваті аромати вечора.

- Це на тебе не схоже, - почула вона знайомий голос. Рорк безшумно підійшов ззаду і сів із нею поруч. - Спілкуєшся з природою?

- Напевно, я занадто багато часу сьогодні просиділа в приміщенні.

Рорк простягнув їй червону квітку, вона посміхнулася, взяла її і поглянула на свого чоловіка. Він напівлежав на траві, спокійний, умиротворений. Вона подумала про те, що на дорогому костюмі, напевно, залишаться плями, і Соммерсет жахнеться від цього. Від Рорка пахло доглянутим чоловічим тілом. Єва раптом відчула, як у ній прокидається бажання.

- День був вдалим? - запитала вона.

- Мабуть, найближчим часом від голоду ми не померемо.

Вона торкнулася кінчиками пальців його волосся.

- Справа ж не в грошах, правда? Тобі просто подобається їх робити.

- І в грошах теж.

В очах його затанцювали веселі іскорки, він раптом швидким рухом обхопив Єву за шию, притягнув її до себе і пристрасно поцілував.

- Обережніше!

Вона прогавила всього кілька миттєвостей, і Рорк встиг повалити її на землю. Його губи жадібно пестили її шию, і Єва відчувала, як язички полум'я біжать по всьому тілу - від верхівки до п'ят.

- Почекай, Рорк! Я хочу з тобою поговорити...

- Добре. Ти говори, а я поки допоможу тобі позбутися одягу. Зброю не зняла? - запитав він, намацавши кобуру. - Збираєшся пристрелити тут якогось зайчика?

Рука Рорка торкнулася її грудей, але Єва схопила його за зап'ястя.

- Я серйозно! Мені справді треба з тобою поговорити.

- А мені потрібно зайнятися з тобою коханням. Подивимося, хто переможе.

Він уже встиг розстебнути її блузку, і, коли губи його торкнулися соска, вона ледь не застогнала від насолоди. Але Єва не збиралася так легко здаватися. Тіло її обм'якло, вона провела рукою, що слабшала, по його волоссю, по плечах і прошепотіла:

- Зніми піджак!

Рорк відволікся всього на кілька секунд, і тут же перевага опинилася на її боці. Один з основних законів рукопашного бою - ні на мить не послаблювати пильність. Єва вивернулася, осідлала Рорка і придавила йому живіт коліном, а горло ліктем.

- Яка хитра!

Він прикинув, що лікоть скинути легко, але ось коліно... Дечим ніякий чоловік даремно ризикувати не стане. Не зводячи з Єви очей, Рорк повільно провів долонями по її оголених плечах.

- А ти не образливий. - Палець Рорка торкнувся її соска, і вона задихала переривчасто. - Мені подобається це в чоловіках.

- Ну гаразд, ти перемогла. - Він розстебнув гудзик на її джинсах, торкнувся пальцями живота і з задоволенням помітив, як напружилися її м'язи. - Здаюся.

Єва посміхнулася, прибрала лікоть із шиї й обома руками затиснула його голову.

- Не вірю я тобі!

Нахилившись, вона зловила його губи своїми, і Рорку довелося притримати її за плечі.

Він обійняв її обома руками, впився пальцями їй у плечі.

- Коліно! - насилу вимовив він.

- Що-що? - Єва була вже повністю у владі бажання, губи її ковзнули до його шиї.

- Прибери коліно, радість моя! Ти ледь не позбавила мене чоловічої гідності.

- О! Прошу вибачення. - Вона, фиркнув, опустила коліно і швидко поцілувала його. - Зовсім забула.

- Дуже правдоподібно... Ти могла зробити непоправне.

- От жах-то! - Єва спритно розстебнула його ширінку. - Спробуємо виправити становище.

Від її пестоців погляд його потемнів, їхні губи знову злилися в поцілунку, несподівано ніжному. Крайка неба червоніла, як квіти на дереві над ними. Західні тіні були довгими й округлими. Єва чула спів птахів і шелест вітру в рідких кронах. Дотик рук Рорка, здавалося, проганяв геть усю гидоту й жахи світу, в якому вона жила весь день.

А Рорк думав про те, що вона навіть не підозрює, як важливо їй заспокоїтися. Він пестив її, гладив, розслабляв, і збудження наростало поступово. Романтика осіннього вечора, західного світла, сильна і відважна жінка, готова віддатися...

Він увійшов у неї, не зводячи очей з її обличчя, і перший оргазм був як буря - тіло Єви здригалося, тремтіло, звивалося. Немов зачарована його поглядом, вона теж не заплющувала очей і, хоча дихала переривчасто, все ж намагалася підлаштуватися під його розмірений ритм. Коли Єва побачила, що погляд Рорка затьмарився, вона обняла його обличчя руками і притулилася губами до рота, немов бажаючи проковтнути вивергнутий ним стогін насолоди...

Коли тіло його обм'якло і він зарився обличчям у її волосся, Єва обійняла його за плечі.

- Ну як, я заслужила прощення? Я й справді не хотіла тебе ображати.

- Дякую. Ти стоїчно все перенесла.

- Багаторічний вишкіл! Хороший поліцейський має бути стоїком.

Рорк пошарив рукою в траві, знайшов її куртку.

- Ваш значок, лейтенанте.

Вона, хмикнувши, легенько ляснула його.

- Нумо злізай. Ти важиш не менше тонни.

- Поговори зі мною так само ніжно ще трохи - і я за себе не ручаюся. - Рорк повільно перевернувся на спину, глянув на небо, яке з синього перетворилося на перлинно-сіре. - Вмираю з голоду. Ти мене відволікла, а тим часом давно пора вечеряти.

- Доведеться тобі ще трохи потерпіти. - Єва сіла і почала одягатися. - Ти отримав те, що хотів, хлопче, тепер моя черга. Нам треба поговорити.

- Ми могли б поговорити за вечерею... - Зловивши її крижаний погляд, Рорк важко зітхнув. - Утім, чому не тут? Що трапилося? Є проблеми? - запитав він і доторкнувся до ямочки в неї на підборідді.

- Скажімо так: у мене виникли деякі запитання.

- Можливо, я допоможу знайти відповіді. То в чому справа?

- Почнемо з того, що... - Єва раптом замовкла: Рорк сидів поруч із нею майже голий і напрочуд був схожий на задоволеного ситого кота. - Ти не міг би одягнутися? А то я відволікаюся. - Вона жбурнула йому сорочку. - Я прийшла додому і застала там Мевіс, яка чекала на мене.

- Так? - Він струснув сорочку, що їй мало допомогло, і, зітхнувши, натягнув її на себе. - А чому вона не залишилася в нас?

- У неї сьогодні виступ у клубі. Рорк, чому ти мені не сказав, що "Еклектик" - твоя компанія?

- Секрету я з цього не робив. - Він натягнув на себе штани і простягнув їй кобуру. - Я багатьма компаніями володію.

- Ти чудово розумієш, про що я говорю! - вигукнула Єва і тут же зупинила себе: тема була аж надто делікатна. - "Еклектик" запропонував Мевіс контракт.

- Знаю.

- А я знаю, що ти знаєш, - огризнулася вона і, помітивши, що він хоче погладити її по голові, ухилилася. - Чорт забирай, Рорк, ну мені-то ти міг сказати? Я була б готова до того, що Мевіс мене запитає.

- Запитає про що? Це абсолютно стандартний контракт. Їй, зрозуміло, слід скористатися послугами агента, але...

- Скажи, ти це зробив для мене? - перебила його Єва.

- Що я зробив для тебе?

- Запропонував Мевіс контракт на диск, - відповіла вона, стримуючись щосили.

- А хіба ти зібралася залишити кар'єру поліцейського і перекваліфікуватися в агента? - запитав Рорк, схрестивши руки на грудях.

- Звісно, ні. Я...

- У такому разі це тебе жодним чином не стосується.

- Ти що, збираєшся переконувати мене в тому, що перебуваєш у повному захваті від музичних талантів Мевіс?

- Мабуть, я не став би говорити про власне музичні таланти.

- Саме так.

- Але талант її, я вважаю, може виявитися цілком... комерційним. А "Еклектик" якраз і працює з комерційними виконавцями.

Єва нервово забарабанила пальцями по коліну.

- Отже, це чистий бізнес?

- Зрозуміло. А до бізнесу я ставлюся серйозно.

- Може, ти мене й дуриш... - Єва задумливо глянула на нього. - Але все одно спасибі.

Задоволений тим, що він належить до числа небагатьох, здатних задурити Єві голову, Рорк ласкаво їй посміхнувся.

- Так чи інакше, угоду укладено. Це все?

- Ні. - Зітхнувши, вона нахилилася до нього і чмокнула його в щоку. - Є ще одна справа. Сьогодні мені треба з'їздити в "Атам", побачити одного хлопця. - Єва помітила, як він напружився, і випалила: - Я б хотіла, щоб ти поїхав зі мною.

- Ось як? Незважаючи на те, що це твоя робота?

- Ну, по-перше, я думаю, ти мені допоможеш, а по-друге, я вирішила заощадити час. Інакше ми б почали сперечатися, і врешті-решт ти б усе одно за мною ув'язався. А так... Я тебе покликала, ти погодився, але при цьому розумієш, що відповідальність лежить на мені.

- Розумний хід! - Він простягнув їй руку, допомагаючи піднятися. - Згоден. Але тільки після вечері. Я нічого не їв із ранку.

- Так, ще одне. Чому на моїй обручці вирізаний кельтський візерунок, що захищає від зла?

Рорк здивовано підняв брови.

- Вибач, я не цілком зрозумів.

- Цього разу тобі не вдасться мене провести! Ти чудово розумієш, про що я. Мені сьогодні розповіла про це одна знайома чаклунка.

- Зрозуміло. - Щоб приховати збентеження, він взяв її за руку і став пильно розглядати каблучку. - Дуже милий візерунок.

- Не пудри мені мізки, Рорк! Я як-ніяк професіонал. - Вона зазирнула йому в очі. - Зізнайся: ти в це віриш? У всі ці штучки-дрючки?

- Справа не в цьому...

- Господи, та ти збентежений? - здивувалася вона. - Тебе ж ніщо й ніколи не бентежить. Як дивно... І, я б сказала, зворушливо.

- Я не збентежений. Мені просто... трохи ніяково пояснювати з цього приводу. Я кохаю тебе. - Єва хмикнула, але він вирішив не звертати на це уваги. - Ти постійно ризикуєш власним життям, а твоє життя мені дороге. І це... - він торкнувся пальцем каблучки, - ...це хоч трохи тебе оберігає.

- Дуже мило, Рорк. Справді. Але ж ти не віриш у цю магічну нісенітницю?

Він підняв погляд, і очі його блиснули в темряві. "Як у вовка", - подумала Єва і раптом згадала, що вовку вона має довіритися.

- Бачиш, твій світ дуже юний, Єво, ти ніколи не торкалася стародавнього каміння, напоєного міццю тисячоліть, не бачила старовинного візерунка на дереві, якому сотні років, не чула шурхоту вічності в травах, які ростуть на Святій землі.

- Це що, ірландське коріння в тобі заговорило? - запитала вона спантеличено.

- Можна й так сказати, хоча це не можна звести до якоїсь певної культури. Справа ще й у тому, що твій світ обмежений - ти живеш у матеріальному світі. - Він обійняв її за плечі.

- Ти людина гранично чесна і цілеспрямована. А я вів життя, скажімо так, вельми різноманітне... Хай там як, ти мені потрібна, і я готовий, щоб оберігати тебе, користуватися будь-якими засобами. - Він підніс її руку до губ. - Давай вважати, що я захищаю свій тил.

- Добре. - Єві здалося, що вона побачила в ньому щось нове, про що раніше й не підозрювала. - Сподіваюся, у тебе немає якогось таємного приміщення, де ти танцюєш оголеним і співаєш гімни?

- Раніше було. Але тепер я для простоти і зручності зробив із нього робочий кабінет.

- Розумниця. Ну гаразд, пішли вечеряти.

- Нарешті! - Рорк схопив її за руку і потягнув до будинку.

"Атам" виявився місцем досить вишуканим, що одразу здалося Єві фальшивим - як усмішка невинного немовляти на обличчі пропаленого політика. Ледве встигнувши озирнутися, Єва одразу ж подумала, що воліла б опинитися в зубожілому кублі, що смердить дешевою випивкою і застарілим потом.

У кублах, принаймні, все без прикрас.

Уздовж стін залу спіраллю у два яруси йшли балкони з димчастого скла з хромованими поручнями, тож ті, хто віддавав перевагу виду зверху, могли вибрати собі місце до смаку. У центрі розташовувалася п'ятикутна стійка бару, за якою сиділи завсідники на табуретах у формі різних частин людського тіла. Дві дамочки в ультраміні, осідлавши тілесного кольору фалоси, заливисто реготали. Бритоголовий бармен намагався їх вгамувати, засовуючи руку то під одну прозору блузку, то під іншу.

У дзеркальних стінах відбивалися відблиски ламп під червоними абажурами. Танцмайданчик був оточений скляними кабінками, крізь матове скло яких можна було розгледіти лише силуети пар, що досягли різного ступеня інтимності. Столики були поліровані, чорні й скидалися на маленькі калюжі.

На естраді розташувався ансамбль, який грав щось жорстке і ритмічне. Єва подумала, що Мевіс напевно прийшла б у захват від розмальованих облич музикантів, татуювань на грудях і шкіряних, проклепаних металом плавов.

- Ми сядемо тут? - шепнув їй Рорк. - Чи замовимо окрему кабінку?

- Підемо нагору, - вирішила Єва. - Там огляд кращий. Що це за запах?

Він ступив за нею на ескалатор.

- По-моєму, звичайний для подібних закладів. Коноплі, ладан, піт...

Вона похитала головою. Пахло чимось іще - чимось із металевим присмаком.

- Ні, це кров. Свіжа кров.

Рорк знизав плечима.

- Знаєш, у таких місцях часто користуються штучними ароматами - для посилення атмосфери.

- Дуже мило.

Вони піднялися на другий рівень. Тут замість столів і стільців були величезні подушки, розкидані на товстому килимі. Члени клубу лежали на них, потягуючи свої улюблені напої. Дехто стояв, спершись на перила, і роздивлявся зал, вочевидь обираючи супутницю на вечір, з якою можна піти в окремий кабінет. Їх тут було не менше дюжини, кожен за масивними чорними дверима з хромованою табличкою. Назви були цілком у дусі закладу: "Левіафан", "Погибель", навіть "Пекло" і "Прокляття".

Єва легко могла уявити собі, якого роду особистості можуть знайти це спокусливим.

Якийсь чоловік із безглуздом від надлишку алкоголю поглядом поліз під спідницю своєї супутниці, яка радісно захихотіла. Строго кажучи, Єва могла б їх обох заарештувати за сексуальні ігри в громадському місці.

- Навіть не думай. Що це дасть? У тебе тут є цікавіші справи, ніж запихати парочку з Квінса, яка підгуляла, за ґрати.

Рорк уже не вперше прочитав її думки. Говорив він спокійно, з лінню і на перший погляд виглядав як людина, втомлена від шуму і метушні. Але внутрішньо він був готовий і до атаки, і до захисту - залежно від обставин.

- А звідки ти знаєш, що вони з Квінса?

Рорк не встиг відповісти, бо в цю мить юний білявий красень з оголеним торсом опустився на килим поруч із дівцею, сказав їй щось, і вона у відповідь захихотіла, обхопивши його за шию.

- Підемо з нами, а? - запитала вона з характерним акцентом. - Можемо влаштувати манеж із ранку.

Єва навіть не відразу зрозуміла, що означає в даному випадку це французьке слово. А юнак легко вивільнився з обіймів і повів парочку, що спотикалася, за собою.

- Я ж сказав, Квінс! - усміхнувся Рорк. - А хлопець чітко працює. Включають у рахунок вартість окремого кабінету - і все гаразд. Усі щасливі.

- А вранці що буде? Адже ціни на кабінет кусаються.

Єва обвела поглядом зал. Серед відвідувачів були і зовсім юні - напевно потрапили сюди за підробленими документами, - і майже старі. Але, судячи з одягу і прикрас, це був клуб для людей заможних.

- Утім, здається, проблем із грошима тут ні в кого немає. Я помітила штук п'ять повій вищого класу.

- А я - більше десяти.

Рорк обійняв її за талію, і вони пішли до перил. На танцмайданчику юрилося безліч народу, тіла жадібно припадали одне до одного, чулися вибухи розгнужданого сміху. На естраді звивалися дві співачки, прикуті срібними ланцюгами до задника. Гуркотіли барабани. Танцюристи спліталися в один клубок у шаленому танці, і публіка не залишалася байдужою. Якийсь чоловік виліз на естраду і почав зривати зі співачок їхні прозорі туніки, під якими не було нічого, крім приклеєних до грудей і лобків позолочених зірок. Коли він став мазати їх якимось густим маслом, бідолахи благали про пощаду, а натовп відгукнувся на це схвальним гулом.

- Чи не занадто? - пробурмотіла Єва. - Симуляція приниження провокує на справжнє насильство.

- Поки що все в межах закону.

Рорк, насупившись, дивився, як чоловік почав шмагати вокалістку батоном. Коли один із музикантів взявся за другу співачку і їхні голоси злилися в божевільному дуєті, Єва заскрипіла зубами.

- Я вважала, що подібні каліцтва залишилися в минулому столітті. Виявляється, ні. Що їм усім треба?

- Вони таким ось примітивним чином збуджуються. - Рорк ласкаво погладив її по спині. Він розумів: Єва надто добре знає, що таке справжнє насильство, в якому немає нічого чарівного. - Можна на це не дивитися.

- Але що змушує їх так поводитися? Чому жінка дозволяє над собою знущатися? Чому вона не вмаже цьому покидьку щосили?

- Тому що вона не ти.

Рорк поцілував її в лоб і відвів від перил. Вони попрямували далі балконом, і тут до них підійшла молода жінка в строгій чорній сукні.

- Ласкаво просимо! У вас замовлені місця? Що вам запропонувати?

"Усе, досить", - подумала Єва.

- Мене не цікавить те, чим ви тут торгуєте, - відповіла вона і показала значок.

- Тільки хорошими закусками і випивкою, - відповіла жінка, кинувши швидкий погляд на значок. - Тут усе в повній відповідності до закону, лейтенанте. Однак якщо ви бажаєте поговорити з власницею...

- Уже поговорила. Мені потрібен Лобар. Де я можу його знайти?

- Він працює на іншому поверсі. - Із завченою гідністю справжнього метрдотеля вона вказала в бік сходів. - Спустіться в головний зал. Вас там посадять за столик. Я пришлю до вас Лобара.

- Відмінно. - Придивившись до жінки уважніше, Єва зрозуміла, що їй років двадцять із невеликим. - Чому ви цим займаєтеся? - запитала вона і глянула на екран, де кричущу жінку прив'язували до мармурової стели. - Як ви можете?

Та знову кинула погляд на Євин значок.

- А ви як можете? - усміхнулася вона і відійшла вбік.

- Так, треба постаратися злитися з навколишнім, - похмуро сказала Єва, спускаючись униз.

Музиканти продовжували грати щось різке і пронизливе, але дія тепер переключилася на величезний екран, що висів за естрадою. Єві було достатньо одного погляду, щоб зрозуміти чому. Клуб не мав ліцензії на показ статевого акту "наживо", але ця маленька незручність легко компенсувалася за допомогою відео.

Дівчата-співачки так і продовжували співати, прикуті ланцюгами. Але зараз вони робили це за сценою, перед камерою, у товаристві того самого чоловіка з публіки і ще одного, на якому не було нічого, крім величезної маски кабана.

- Свині! - кинула Єва презирливо.

- Ось ваш столик, - посміхнувся юнак, який підійшов до них, і, відчинивши двері кабінки, увійшов туди першим. - Я Лобар. - Він знову усміхнувся, оголивши низку білосніжних зубів із гостро заточеними іклами. - Ви хотіли мене бачити?

Якби не демонічний погляд і оскал вампіра, Лобар був би цілком симпатичним юнаком. "А зараз, - подумала Єва, - він схожий на хлопчиська-переростка, який вирядився на Геловін. Схоже, йому ще немає й двадцяти. Груди в нього нерозвинені, безволосі, руки тонкі, як у дівчини. Але, судячи з виразу очей, цей хлопчик давно втратив невинність".

- Сідайте, Лобар.

- Мабуть, я вип'ю, - заявив він, сідаючи в крісло. - Через вас я витрачаю свій робочий час, тож вам доведеться розплачуватися. - Він натиснув на якісь кнопки електронного меню і розвернув крісло так, щоб бачити екран. - Класне сьогодні шоу!

Єва глянула на екран через плече.

- Сценарій слабенький, - сказала вона сухо. - У вас є документи, Лобар?

Він підняв догори руки.

- При собі немає. Не думаєте ж ви, що у мене на шкірі потаємні кишені.

- Ваше справжнє ім'я?

Він раптом стер з обличчя посмішку, і погляд у нього став, як у примхливої дитини.

- Мене звуть Лобар. Я не зобов'язаний відповідати на ваші запитання, я не на допиті.

- У вас дуже розвинена громадянська самосвідомість. - Єва зачекала, поки він узяв келих із напоєм, що з'явився в роздатковому віконці. Це була якась мутно-сіра рідина, налита в масивний скляний кубок. - Що ви знаєте про Алісу Лінгстром?

- Нічого, крім того, що вона була тупою сучкою. - Він відхлебнув із кубка. - Вона тут вешталася, а потім чогось злякалася і втекла. Як на мене - так і добре. Господарю слабаки ні до чого.

- Господарю?

Лобар зробив ще один ковток і усміхнувся.

- Сатані, - пояснив він.

- Ви вірите в Сатану?

- Звісно. - Він раптом нахилився, простягнув до Єви руку зі скорченими пальцями і довгими, пофарбованими в чорний колір нігтями. - А ви хіба ні?

- Обережніше! - зупинив його Рорк. - Ти занадто молодий і дурний. Так можна ж і без руки залишитися.

Лобар презирливо фиркнув, але руку прибрав.

- Це ваш сторожовий пес? - запитав він Єву. - Багатенький. Ми знаємо, хто ви такі, - повідомив він, впововши погляд у Рорка. - Ти мішок із грошима, але тут у тебе влади немає. І в твоєї сучки поліцейської теж.

- Притримай язика, - спокійно сказала Єва, кинувши на Рорка попереджувальний погляд. - А що стосується влади... - Вона нахилилася до Лобара і посміхнулася, глянувши на його голі груди з блискучими кільцями біля сосків. - У нас її достатньо, щоб відвезти тебе у

відділок і допитати за всією формою. Хлопці з тобою попрацюють із величезним задоволенням. Правда, він миленький, а, Рорк?

- Схожий на учня молодшого з демонів. У тебе, мабуть, дантист із фантазією.

Вони сиділи в кабінці, тож Рорк дістав сигарету і закурив.

- Я б теж не відмовився, - сказав Лобар.

- Невже? - Потиснувши плечима, Рорк простягнув йому сигарету. Лобар узяв її і вичікувально подивився на Рорка. Той розреготався. - Тобі потрібен вогонь? Вибач, я думав, ти його добуваєш клацанням пальців.

- Я задарма нічого не роблю. - Лобар потягнувся до запальнички Рорка, прикурив. - Слухайте, якщо ви хочете дізнатися про Алісу, я вам допомогти не можу. Вона була не в моєму смаку. Загальмована якась. І весь час запитання ставила. Я її трахав кілька разів - але це тільки разом з усіма. Нічого особистого, зрозуміло?

- А тієї ночі, коли вона загинула?

Лобар затагнувся і похитав головою.

- В очі її не бачив. Я був зайнятий. У нас із Селіною та Альбаном була церемонія на трьох. Сексуальна. Ми протрахалися до світанку. - Він ще раз глибоко затагнувся, випустив дим із ніздрів. - Селіні подобається трахатися з двома, а коли вона втомлюється, то любить просто подивитися. Точно, коли вона вгамувалася, вже світало.

- Отже, ви провели всю ніч у трьох? І жоден не відлучався навіть на кілька хвилин?

- У трьох так завжди буває, - відповів Лобар, знизавши плечима. - Усі разом. - Він багатозначно глянув на Євині груди. - Бажаєте спробувати?

- Не забувай, що ти говориш із поліцейським, Лобар. Крім того, мені подобаються чоловіки, а не худі молодики. Хто дзвонив Алісі і вмикав запис піснеспівів?

Лобар знову надувся - очевидно, заграло самолюбство. Ця сучка зі значком поліцейського не реагувала на його підначки.

- Не розумію, про що ви. Аліса була нікчемною і нікого не цікавила. Усім було на неї плювати.

- Її дідові - ні.

- Так, я чув, він теж помер. - Лобар блиснув своїми налитими кров'ю очима. - Старий поліцейський шур, сидів в управлінні, перебирав папірці.

- Отже, ви знаєте, що він був поліцейським. Звідки?

Зрозумівши, що припустився помилки, Лобар нервово загасив сигарету.

- Напевно, хтось говорив. - Він оголив у злісній усмішці свої ікла. - Може, сама Аліса, коли я її трахав.

- Однак не такий вже ви майстер сексу, якщо ваша партнерка, коли ви її... трахали, розповідала про свого дідуся.

- Я це просто десь чув, ясно? - Лобар схопив кубок, став жадібно пити. - Нема чого чіплятися до моїх слів!

- Ви його бачили? Тут?

- Та я тут купу людей бачив. Але ніякого старого поліцейського не пам'ятаю. Адже тут щовечора дим коромислом, звідки мені знати, хто сюди ходить. Селіна мене наймала, щоб я розгульних типів приструнював, а не щоб обличчя запам'ятовував.

- У Селіни тут ціла імперія, а вона все ще приторговує наркотиками. Вам пропонувала?

- Мені силу дає моя віра. Наркотики ні до чого, - відповів він сухо.

- Ви коли-небудь брали участь у людських жертвопринесеннях? Перерізали горло дитині в ім'я господаря, а, Лобар?

Він допив увесь вміст кубка.

- Це все плітки. Люди вічно уявляють сатаністів якимись монстрами.

- Люди на кшталт нас, - пробурмотів Рорк і окинув Лобара довгим поглядом. - Так, звісно, ми судимо упереджено, а так одразу зрозуміло, що ви просто... віруюча людина.

- Ось саме! Між іншим, у нас у країні свобода віросповідання. Ви хочете нам нав'язати вашого Господа, а ми його заперечуємо. І його, і всю вашу людинолюбну нісенітницю. У пеклі будемо правити ми. - Він різко встав. - Мені нічого більше сказати.

- Добре. - Єва говорила тихо, дивлячись йому прямо в очі. - Але подумайте серйозно, Лобар. Люди навколо вас гинуть, хтось буде наступним. Можливо, ним станете ви.

Губи його ледь помітно здригнулися.

- Або ви! - кинув він Єві і вийшов, грюкнувши дверима.

- Який приємний молодий чоловік, - зауважив Рорк. - Гадаю, у пеклі він буде якраз на своєму місці.

- Може, туди він і попрямував? - Єва озирнулася на всі боки і швидко сунула кубок у сумку. - Мені треба з'ясувати, хто він і звідки. Вдома зніму відбитки пальців.

- Чудово. - Він встав і взяв її за руку. - Але спочатку ми приймемо душ. Тут здається, що бруд так і липне до тіла.

- Не можу з цим не погодитися.

- Роберт Аллен Матіас, - прочитала Єва, дивлячись на екран монітора. - Півроку тому йому виповнилося вісімнадцять. Народився в Канзас-Сіті, штат Канзас. Батьки - Джонатан і Елейн Матіас, видатні діячі баптистської громади.

- Релігійне виховання? - задумався Рорк. - Що ж, іноді діти з таких сімей повстають проти своїх батьків.

- А ось і його досьє, - продовжувала Єва. - Так, дрібні крадіжки, зломи, напади. До тринадцяти років чотири рази тікав із дому. У п'ятнадцять викрав машину, вирушив подорожувати. Батьки домоглися того, що його визнали некерованим. Рік провчився в допоміжній школі, звідки за спробу згвалтувати вчительку був переведений у колонію.

- Який миляга цей Боббі! - пробурмотів Рорк. - Я зрозумів, чому мені так хотілося видряпати його червоні оченята. Він весь час витріщався на твої груди.

- Ага. - Єва машинально провела рукою по сорочці, ніби струшуючи з себе чужі липкі погляди. - Психологічний портрет цілком можна передбачити. Соціопатичні нахили, відсутність самоконтролю, різкі зміни настрою. Стійка відраза до батьків і будь-якого начальства, особливо жіночої статі. Жінок боїться і відкидає. Інтелектуальний потенціал високий. Схильність до насильства - висока. Повна відсутність зачатків совісті, патологічний інтерес до окультизму.

- То чому ж його не засадять за ґрати?

- За законом після досягнення вісімнадцятиріччя він ще не скоїв жодного злочину. - Єва похмуро зітхнула. - Цей маленький негідник дуже небезпечний, але я поки що не можу нічого з ним зробити. Він підтвердив алібі Селіні в ніч загибелі Аліси.

- Його напевно проінструктували, - зауважив Рорк.

- Але спіймати його на цьому не вдалося. - Єва відсунулася від монітора. - У мене є його нинішня адреса. Треба поговорити з сусідами. Може, вони розкажуть що-небудь цікаве. Якщо мені вдасться на нього натиснути, думаю, малюк Боббі зламається.

- А якщо ні?

- Тоді доведеться копати далі. - Вона втомлено потерла очі. - Гаразд, із ним ми розберемося. Рано чи пізно він проявить себе - наб'є комусь морду, нападе на жінку. Тоді ми відправимо його за ґрати.

- Похмура у тебе робота, - пробурмотів Рорк.

- Здебільшого так, - спокійно погодилася Єва і обернулася до нього: - Ти втомився?

- Дивлячись для чого. - Він, насупившись, глянув на монітор і подумав, що вона напевно буде сидіти всю ніч, вивуджуючи потрібну їй інформацію. - А чого ти хочеш?

- Тебе.

Рорк здивовано підняв брови, і Єва відчула, що червоніє.

- Я знаю, вже пізно, день був важкий. Напевно, мені цього захотілося... ну, щоб очиститися від усього цього бруду. Безглуздо, так? - Вона зніяковіла і знову відвернулася до екрана.

"Як же їй завжди буває важко про щось просити!" - подумав Рорк.

- Це не найромантичніша пропозиція, яку мені доводилося чути. - Він поклав їй руки на плечі й почав їх легенько масажувати. - Але аж ніяк не дурна. Давай-но вимикай комп'ютер і ходімо в спальню.

- Рорк! - Єва раптом міцно обійняла його, притулилася до нього. Вона не могла б пояснити, що її так розтривожило сьогодні ввечері, але йому й не треба було нічого пояснювати. - Я кохаю тебе. - Вона підняла голову і зазирнула йому в очі. - Треба ж, я вже майже звикла говорити це вголос. Навіть приємно.

Рорк розсміявся і чмокнув її в підборіддя.

- Ходімо, - сказав він. - Повториш це в спальні.

Це був стародавній обряд, похмурий і таємничий. Уся громада - у масках і плащах - зібралася в залі. Пахло свіжою кров'ю. Тіні, які відкидали чорні свічки, метушилися стінами - як павуки, що ганяються за своєю здобиччю.

Селіна цього разу вирішила сама бути вівтарем. Вона лежала оголена, між її ніг горіла свічка, на грудях стояла чаша, наповнена кров'ю.

Поглянувши на срібну вазу, наповнену банкнотами і кредитками - внесок членів громади за право брати участь в обряді, - вона посміхнулася. Господар позбавив її

жальногiдного життя на вулицях, привiв сюди, дав їй могутнiсть i благополуччя. I в обмiн на це вона з радiстю вiддала свою душу.

"Сьогодні вночі все буде по-особливому. Сьогодні буде смерть, проллється кров. Вони нічого не запам'ятають, - подумала Селіна. - Адже в змішане з кров'ю вино підсипано наркотик. Вони робитимуть i говоритимуть те, що велить їм Пан".

Тільки вона i Альбан знають, що Господар зажадав жертви i жертву цю буде принесено.

Навколо неї стояли, розгойдуючись, люди в капюшонах. Вони були одурманені - наркотиками, курінням пахощів, співами. Біля її узголів'я стояв Альбан у масці кабана i тримав у руці атам.

- Поклоняємося єдиному! - вимовив він глибоким, сильним голосом.

- Сатана - єдиний, - вiдповiв йому хор голосiв.

- Що його, то наше.

- Аве, Сатана!

Альбан пiдняв чашу i зустрiвся з Селіною поглядом. Потiм чотири рази змахнув мечем - у напрямку чотирьох частин свiту. Князi темряви були покликанi, i список їх був довгий. Голоси злилися в єдиний гул. У почорнiлому горщику, встановленому на мармуровому постаментi, потрiскував вогонь.

- Знищ ворогiв наших! - дедалi голоснiше говорив Альбан. - Причини бiль i горе тим, хто замишляє зло проти нас!

Селіна застогнала. "Так, - подумала вона, - знищ! Причини страшний бiль. Нестерпного".

Альбан торкнувся рукою її тiла, i вона почала кричати.

- В iм'я твоє ми беремо все, що бажаємо. Смерть - слабким! Удача - сильним! Нагорода - вiрним!

Альбан вiдступив убiк i, хоча право зiйти на вiвтар першим належало йому, жестом пiдкликав Лобара.

- Вiзьми її, - велiв він. - Достав їй i бiль, i задоволення.

Лобар на мить забарився. Він знав, що спочатку має бути принесена жертва. Кривава жертва. Повинні були привести на заклання цапа. Але він глянув на Селіну, i його одурманений мозок вiдключився. Перед ним була жiнка. Сука. Вона дивилася на нього

холодними, зухвалими очима. Але він їй покаже! Він покаже їй, що він чоловік. Він відплатить їй за минулий раз, коли вона принижувала його і знущала над ним.

Цього разу він не піддасться.

Скинувши плащ, Лобар зробив крок до неї.

Єва, почувши дзвін, повернулася на бік і застогнала.

- Невже час вставати? Ми ж щойно лягли!

- Це не будильник. Це сигнал тривоги.

- Що? - Сон злетів миттєво. - У нас?

Рорк уже натягував штани і відповів лише невизначеним хмиканням. Єва спочатку машинально схопила пістолет і тільки потім потягнулася за одягом.

- Хтось намагається до нас залізти?

- Мабуть, уже залізли.

Говорив він абсолютно спокійно. Світло не горіло, і тому Єва бачила тільки його освітлений місячним світлом силует. У руці в Рорка був пістолет.

- Звідки ти його взяв? Я думала, вони всі в зброярні. Чорт забирай, Рорк, це протизаконно! Негайно поклади!

Він незворушно звів курок забороненого до використання револьвера дев'ятого калібру.

- Ні.

- Прокляття! - Єва за звичкою схопила рацію і сунула її в задню кишеню джинсів. - Ти не маєш права ним користуватися! Я сама все перевірю - це моя робота. А ти подзвони в диспетчерську, повідом, що до нас хтось проник.

- Ні, - повторив він, прямуючи до дверей.

- Якщо в будинку або парку хтось є і ти його застрелиш, я тебе заарештую, - попередила Єва.

- Чудово.

- Рорк! - Біля самих дверей вона спіймала його за руку. - Існують правила поведінки в подібних випадках, дзвони в диспетчерську.

Але Рорк міг думати тільки про те, що це його дім. Їхній дім. Це його дружина, а те, що вона поліцейський, зараз не мало жодного значення.

- А чи не опинитеся ви в ідіотському становищі, лейтенанте, якщо з'ясується, що це всього-на-всього збій у системі?

- У твоїх системах збоїв не буває, - буркнула вона похмуро, і Рорк усміхнувся.

- Що ж, дякую.

Він відчинив двері і зіткнувся на порозі з Коммерсетом.

- Мабуть, хтось проник на територію.

- Звідки?

- Південно-східний відсік, п'ятнадцятий сектор.

- Перегляньте відеозапис і, коли ми вийдемо, увімкніть повну охорону будинку. Ми перевіримо все зовні. - Він погладив Єву по спині. - Усе-таки добре, що в мене дружина поліцейський!

Єва глянула на револьвер у нього в руці і зрозуміла, що намагатися обеззброїти його марно. Тільки час буде витрачено даремно.

- Про це ми ще поговоримо, - прошипіла вона крізь зуби. - Обов'язково.

- Само собою.

Вони спустилися сходами. У будинку стояла мертва тиша.

- Всередину вони не пробралися, - сказав Рорк, зупинившись біля дверей у двір. - У внутрішньої сигналізації інший звук. Але через стіну перелізли.

- Отже, вони можуть бути де завгодно.

Місяць був майже повним, але через хмари майже невидимим. Єва вдивлялася в силуети дерев і кущів. Чудове укриття для тих, хто забажає сховатися. Чути було чутно тільки шелест сухого листя.

- Нам треба розділитися, - сказала вона. - Заради бога, не стрілай, якщо не буде безпосередньої загрози для життя. Більшість злодіїв і зломщиків обходиться без зброї.

А ще - і це чудово розуміли обидва - злодії і зломщики зазвичай обходять такі особняки, як у Рорка, стороною.

- Будь обережна, - тихо сказав Рорк і розчинився в темряві.

"Він розумник, - заспокоювала себе Єва. - Він впорається із ситуацією".

Вона вирушила туди, де проблискувало крізь хмари місячне світло, на захід, а потім почала рухатися по колу. Тиша здавалася зловісною. Єва не чула навіть власних кроків, приглушених густою травою. За її спиною височів у темряві величезний будинок, який

охороняв тільки старий дворецький. Вона тихо усміхнулася, уявивши собі бідолаху-зломщика, який зіткнувся ніс до носа з Соммерсетом.

Дійшовши до стіни, Єва почала оглядати її, розмірковуючи, в якому місці могли проникнути злодії. Висота стіни - вісім футів, ширина - три, по ній проходить дріт під струмом; усе, що важче двадцяти фунтів, неминуче обвуглиться. Камери і ліхтарі встановлені через кожні дванадцять футів.

Побачивши, що мерехтять не зелені, а червоні вогники, Єва тихо чортихнулася. Сигналізацію вимкнено. Сучий син! Привівши зброю в бойову готовність, вона рушила в південний бік.

Рорк робив обхід мовчки, ховаючись за деревами. Ці володіння він придбав вісім років тому, все тут перебудував і особисто простежив за встановленням новітньої охоронної системи. Це був його перший справжній дім, місце, в якому він вирішив осісти після довгих років бродяжництва. І зараз він був розлючений через те, що на його власність хтось зазіхнув.

Ніч була прохолодна і тиха. Цікаво, це просто надто нахабний грабіжник чи хтось більш небезпечний? Наприклад, шпигун, найнятий конкурентами по бізнесу. Або один із ворогів, яких у Рорка накопичилося вдосталь - особливо за роки, коли він був, м'яко кажучи, не в ладах із законом.

А що, якщо хтось мітить у Єву? У неї теж чимало ворогів. Ворогів небезпечних. Рорк зупинився й озирнувся в той бік, де вона мала бути. Ні, не треба її контролювати. Хто-хто, а Єва може постояти за себе.

Саме те, що він завмер у нерішучості на кілька миттєвостей, йому й допомогло. Почувши легкий шурхіт, Рорк стиснув у руці револьвер і став чекати.

Темна фігура повільно, обережно рухалася в його бік. Відстань між ними скорочувалася, і Рорк уже міг розрізнити переривчасте дихання. Обличчя видно не було, але Рорк здогадався, що це чоловік, невисокий і худий. Зброї при ньому, здається, не було. Згадавши про те, що Єві нелегко буде пояснювати, чому її чоловік затримав злочинця, використовуючи при цьому заборонену зброю, він поклав револьвер до задньої кишені і налаштувався на рукопашний бій. Коли чоловік достатньо наблизився, Рорк кинувся до нього, однією рукою схопив його за горло, іншу заніс для удару і тут раптом зрозумів, що перед ним не чоловік, а хлопчисько.

- Відпусти, мерзотник, не то вб'ю! - пролунав здавлений голос.

"Хлопчисько, зухвалий і наляканий до смерті", - зрозумів Рорк. Боротьба була недовгою. За кілька секунд Рорк притиснув його до стовбура дерева.

- Як ти сюди пробрався? - запитав він суворо.

Хлопчина був блідий і важко дихав.

- Ви - Рорк? - Він перестав чинити опір і навіть спробував усміхнутися. - У вас чудова сигналізація.

- Знаю. - "Не злодій, - вирішив Рорк. - Але нахабний безмежно". - Як ти через неї пробрався?

- Я... - Він раптом замовк і в жаху втупився на щось за плечем Рорка. - Ззаду!

Рорк, як і раніше міцно тримаючи його за плечі, спокійно обернувся.

- Непроханого гостя спіймано, лейтенанте.

- Бачу. - Єва опустила зброю і веліла собі заспокоїтися. - Боже мій, Рорк, та це дитина. Це... - Вона зосереджено примружилася. - Цю дитину я знаю.

- Тоді, можливо, ти нас представиш?

- Джемі, так? Джемі Лінгстром. Брат Аліси.

- У вас гарна пам'ять, лейтенанте. По-моєму, вам слід сказати йому, щоб він перестав мене душити.

- Трохи пізніше. - Вона сховала зброю в кобуру. - Якого біса ти вторгаєшся посеред ночі в приватні володіння? Ти ж онук поліцейського. Як тобі не соромно? Що, хочеш опинитися в колонії для малоліток?

- Зараз я - не найсерйозніша з ваших неприємностей, лейтенант Даллас. - Хлопчик намагався говорити жорстко і презирливо, але голос у нього тремтів. - Там за стіною - мертве тіло. Правда! - І його затрясло.

- Ти когось убив, Джемі? - запитав Рорк незворушно.

- Ну, ні! Це не до мене. Коли я прийшов, він уже був там. - Джемі, злякавшись, що не зможе стримати нудоту, судорожно ковтнув. - Я вам покажу.

"Якщо це виверт, то хитрий", - подумала Єва. Але ризикувати було не можна.

- Добре. Ходімо. Але врахуй, хлопче, якщо спробуєш втекти, я тебе підстрелю.

- Який мені сенс тікати, якщо я стільки зусиль поклав, щоб до вас пробратися? Сюди.

- Ноги в нього були як ватяні, і він сподівався, що Єва з Рорком цього не помічають.

- Я б хотів знати, як ти сюди потрапив, - сказав Рорк, коли вони йшли до головних воріт. - Як проник через охоронну систему.

- Я бавлюся електронікою. Це моє хобі. А у вас класна система.

- Так і мені здавалося.

- Напевно, я відключив не все. - Джемі повернувся, спробував усміхнутися. - Ви ж знали, що я тут.

- І все-таки через стіну ти переліз. Яким чином?

- А ось, подивіться. - Джемі витягнув із кишені прилад розміром із долоню. - Я його робив два роки. Він розпізнає більшість систем. Якщо увімкнути його, можна порахувати всі чіпи, запустити охоронну програму... І тоді залишиться тільки крок за кроком програму блокувати. Часу на це йде чимало, але спосіб дуже ефективний.

Рорк дивився на прилад. Розміром він був з електронну іграшку, які продаються у всіх кіосках. Та й корпус схожий.

- Ти переробив електронну гру? Сам? І створив прилад, який відключив мою охоронну систему?

- Ну, виявилося, що не всю, - зітхнув Джемі. - Я, мабуть, щось упустив. У вас фантастична система. Я б хотів на неї поглянути.

- Ну вже ні! - буркнув Рорк і запхав прилад у кишеню.

Підійшовши до воріт, він відкрив їх сам. Джемі спробував зазирнути йому через плече, але Рорк подивився на нього попереджувально.

- Дуже вражає, - повідомив Джемі. - Я у ваші ворота й не намагався сунутися. Довелося діставати драбину і перелазити через стіну.

Рорк прикрив очі.

- Сходи? Як мило! А камери?

- Я відключив їх заздалегідь. Прилад працює на відстані п'яти метрів.

- Лейтенанте! - Рорк схопив Джемі за комір. - Я вимагаю, щоб його покарали!

- Пізніше. Ну, де те тіло, про яке ти говорив?

Посмішка одразу сповзла з обличчя Джемі.

- Ліворуч, - сказав він і знову зблід.

- Не випускай його, Рорк, - розпорядилася Єва. - Залишайтеся тут.

- Ні вже, підемо разом. - Рорк потягнув Джемі за собою і у відповідь на Євин докірливий погляд заявив: - Це наш дім. І проблеми наші спільні.

Вона напівголосно вилаялася і пішла вперед.

Йти виявилося зовсім недалеко, і шукати нічого не довелося. Оголене тіло було прив'язане до величезної дерев'яної зірки. Точніше - до пентаграми, перевернутої так, що голова з заскліпаними очима ледь не торкалася землі. Руки і ноги були широко розставлені, глотка перерізана, на грудях з'явив кривавий отвір.

"Навряд чи під час розтину трупа виявлять серце", - подумала Єва.

Вона почула за спиною покашлювання і обернулася. Рорк стояв, загороджуючи собою Джемі.

- Лобар, - неголосно сказав він.

- Так.

Єва зробила крок ближче. Той, хто вирвав своїй жертві серце, ще й пришпилював кинджалом записку до чресел:

«ДІТОВБИВЦЯ!

ЗГОРИ В ПЕКЛІ!»

- Відведи хлопця до будинку, добре, Рорк? - Єва глянула на приставлені до стіни сходи. - І сховай цю штуковину. А його здай Соммерсету. Мені треба залишитися тут. - Обличчя її було холодним і байдужим - обличчя професійного поліцейського. - Принесеш мені сумку?

- Так, звісно. Ходімо, Джемі.

- Я знаю, хто це. - Джемі шосили стримався, щоб не розревітися. - Це один із тих мерзотників, які вбили мою сестру. Нехай згніє!

Рорк обійняв хлопчину за плечі.

- Так і буде. Ну, пішли в будинок. Нехай лейтенант попрацює.

Єва, не зводячи очей із тіла, витягла рацію.

- Диспетчерська? Говорить лейтенант Єва Даллас.

- Диспетчерська слухає.

- Доповідаю. Сталося вбивство. Негайно вишліть наряд.

Вона повідомила всі дані і відключила рацію. Потім подивилася на дерева, що темніли по той бік вулиці. На сході небо почало потроху світлішати, зірки гасли одна за одною.

Їй знову довелося зіткнутися зі смертю. Але той, хто посмів зробити це на порозі її будинку, поплатиться за скоєне.

Підійшов Рорк - він приніс не тільки її сумку, а й стару шкіряну куртку.

- На світанку буває прохолодно, - сказав він, накинувши куртку Єві на плечі.

- Дякую. З Джемі все гаразд?

- Вони з Соммерсетом роздивляються одне одного із взаємною недовірою і неприязню.

- Мені цей хлопчисько відразу сподобався. Повертайся туди, будеш суддею на їхньому поєдинку. - Єва дістала з сумки захисний аерозоль і побризкала на руки та черевики. - Я викликала наряд.

- Я залишуся.

Заздалегідь знаючи, що саме так він і скаже, Єва сперечатися не стала.

- Тоді хоч допоможи трохи. Увімкни відеозапис. - Вона витягла з сумки камеру, простягнула Рорку і, злегка потиснувши його руку, додала: - Вибач.

- Я думав, у тебе вистачить розуму не вибачатися за те, у чому ти не винна. Його не тут убили?

- Судячи з усього, ні. - Єва знову підійшла до тіла. - З яремної вени кров напевно була фонтаном, а навколо тіла крові зовсім небагато. Я думаю, експерти встановлять, що інші удари були нанесені вже небіжчику. Ти ввімкнув запис?

- Так.

- Загиблого впізнано, - почала диктувати Єва. - Це Роберт Матіас, який жив під ім'ям Лобар. Чоловік, білий, вік - вісімнадцять років. Попередній огляд показує, що смерть настала внаслідок розсічення ший якимось гострим предметом. - Єва дістала з сумки кишеньковий ліхтарик і освітила отвір у грудях. - Крім того, є рана на грудях, можливо завдана тим самим знаряддям. Серце жертви вилучено. Мені потрібен крупний план, - сказала вона Рорку, потім дістала рулетку і почала вимірювати рани. - Розріз на горлі - шість із чвертю дюймів завдовжки і близько двох дюймів глибиною. Ніж із чорним

різьбленим руків'ям. Встромлений у тіло нижче живота. До леза пришпилена записка. Набрана на комп'ютері.

Неподалік завили сирени.

- Поліція, - сказала Єва. - Нарешті. Вони встановлять охорону. Щоправда, у цей час доби тут нікого не буває.

- Так, на щастя.

- Тіло прив'язане шкіряними ремнями до дерев'яної конструкції, що має форму пентаграми, - продовжила Єва, дивлячись у камеру. - Крові навколо небагато, це вказує на те, що жертву було вбито в іншому місці, після чого тіло доставили сюди. Слід перевірити охоронну систему. Можливо, була спроба проникнути на територію, що є приватною власністю. Тіло виявлено близько четвертої тридцятої ранку лейтенантом Євою Даллас, що проживають тут, і Рорком.

Вона повернулася і попрямувала до першої з машин, що під'їхали.

- Встановіть загородження. Перекрийте вулицю в радіусі двадцяти метрів. Мені тут роззяви не потрібні. І репортерська наволоч теж. Зрозуміло?

- Так точно, мем, - віддали честь двоє поліцейських.

- Я ще побуду тут, - сказала Єва Рорку і, забравши в нього відеокамеру, передала її одному з поліцейських. - А ти йди в будинок, приглянь за хлопцем. Нехай матері подзвонить, чи що... Але не відпускай його. Мені треба ще раз із ним поговорити.

- Усе виконаю, - кивнув Рорк. - І, мабуть, скасую всі завтрашні зустрічі. Раптом я тобі знадоблюся.

- Це було б просто чудово. - Їй раптом страшенно захотілося доторкнутися до нього, але руки її, окроплені захисним розчином, були в крові, і вона сховала їх за спину. - Займи його чим-небудь, нехай поменше думає про те, що бачив. Чорт забирай, Рорк, це видовище не для слабких.

- Ритуальне вбивство, - тихо промовив він і погладив її по щоці. - Але яка зі сторін на це пішла?

- Мабуть, найближчим часом мені тільки й доведеться, що допитувати чаклунок. - Єва зітхнула і тут же насупилася, побачивши Делію Пібоді, яка мчала на всіх парах. - Де ваш автомобіль, сержанте?

Форма Делії була, як завжди, ідеально випрасувана, проте щоки її палали, і вона захекалася.

- У мене немає автомобіля, лейтенанте. Користуюся громадським транспортом. Найближча зупинка за чотири квартали звідси. - Пібоді смерила Рорка таким поглядом, немов він особисто був у цьому винен.

- Ми прийдемо, щойно закінчимо тут, - сказала Єва Рорку і знову обернулася до Пібоді. - Тіло за огорожувальним щитом. Заберіть камеру в поліцейського - він погано з нею справляється. До того ж у нього руки трясуться... Мені потрібні заміри всіх ран і калюжі крові. Я поки встановлю передбачуваний час смерті. Медексперти зараз під'їдуть.

Рорк провів поглядом Єву, яка відійшла, і зрозумів, що тут йому більше робити нічого.

Джемі перебував під охороною роздратованого до крайності Соммерсета.

- Запам'ятай, тобі не дозволено пересуватися будинком і заборонено до чого-небудь торкатися, - чеканив Соммерсет. - Якщо ти хоч щось зламаєш або забрудниш, я буду змушений вдатися до крайніх заходів.

Джемі крокував із кутка в куток малою вітальнею. Час від часу він брав до рук і розглядав якусь дрібничку.

- Ой, я весь тремчу! Ти мене страшенно налякав.

- Твої манери вочевидь залишають бажати кращого, - зауважив Рорк, входячи у вітальню. - Невже тебе не вчили поважати старших?

- А вашого сторожового пса не вчили бути з гостями люб'язнішим?

- Гості зазвичай не відключають сигналізацію, не перелазять через стіни і не розгулюють без дозволу приватними володіннями. Тож ти - не гість.

Джемі зам'явся - під крижаним поглядом Рорка йому стало не по собі.

- Мені потрібно було побачитися з лейтенантом. І я не хотів, щоб хто-небудь про це дізнався.

- Наступного разу спробуй зателефонувати, - порадив Рорк. - Усе гаразд, Соммерсет. Далі я сам упораюся.

- Як вам буде завгодно. - Соммерсет пішов, окинувши Джемі презирливим поглядом.

- Де ви знайшли цього старого містера Зануду? - поцікавився Джемі, плюхаючись у крісло. - У морзі?

Рорк присів на кушетку і витягнув із кишені сигарети.

- Соммерсет таких нахабних хлопчаків, як ти, на сніданок їсть, - промовив він із незворушним виглядом і клацнув запальничкою. - Уже я-то його добре знаю.

- Так? - Джемі кинув обережний погляд на двері. У цьому будинку все було так незвично, що, мабуть, і від дворецького можна було всякого очікувати. - До речі, про сніданок. У вас не знайдеться чогось поїсти? Я щось зголоднів.

- Ти хочеш, щоб я тебе погодував? - Рорк здивовано підняв брови і випустив дим.

- Ну... Нам же все одно тут стирчати. Можна було б і підкріпитися.

"Ось маленький нахаба! - подумав Рорк не без захоплення. - Тільки юний організм може після всього побаченого вимагати їжі".

- А чого б ти хотів? Оладки, омлет? Може, пластівці з молоком?

- Та ні, краще піцу або, на худий кінець, гамбургер. - Джемі усміхнувся. - Моя мама схилена на правильному харчуванні. Удома ми їмо тільки корисне й поживне лайно.

- Ти готовий їсти піцу о п'ятій ранку?

- Піца гарна в будь-який час доби.

"Мабуть, він має рацію, - подумав Рорк. - Можна буде до нього приєднатися".

- Тоді пішли.

- Тут у вас як у музеї, - зауважив Джемі, виходячи слідом за Рорком у хол, обвішаний картинами і заставлений статуями. - Справді здорово. Непогано ви влаштувалися. Про вас кажуть, що гроші самі пливуть вам у руки.

- Так і кажуть?

- Ага. А ще про те, що ви не завжди були в ладах із законом. Але тепер, зв'язавшись із Даллас, ви зобов'язані бути зразковим громадянином.

- Так, - пробурчав собі під ніс Рорк і відчинив двері в кухню.

- Ого! Розкішно! А у вас є прислуга, яка вам готує? Ну, кухарі всякі?

- І таке буває. - Рорк дивився на хлопчину, який одразу потягнувся до пульта мікрохвильовки. - Але сьогодні вранці цього не чекай. - Він підійшов до холодильника. - То що тобі, гамбургер чи піцу?

- А можна і те, і інше? - усміхнувся Джемі. - І від пляшки пепсі я б не відмовився.

- Почнемо з банки. - Рорк відкрив холодильник. - Сідай, Джемі.

- Скупитися, так? - протягнув Джемі, сідаючи на табуретку.

Зрештою Рорк погодився на дві банки, які й дістав із холодильника.

- Напевно, ти хочеш зателефонувати мамі? - запитав він. - Апарат он там.

- Ні. - Джемі сунув руки під стіл і витер долоні об джинси. - Вона все одно у відключці: не може впоратися із собою. Через Алісу. Її весь час накачують таблетками. Ми... Похорон сьогодні.

- Зрозуміло, - кивнув Рорк і залишив цю тему. Він простягнув Джемі пепсі і, витягнувши з плитки димлячі піцу і гамбургер, поклав їх на тарілку.

- Обслуговування першокласне! - Джемі з апетитом, властивим юності, впився зубами в гамбургер. - Ого! Хлопче, та це ж справжнє м'ясо! - заволав він із набитим ротом. - М'ясо!

- А ти б віддав перевагу сою? - запитав Рорк, зберігаючи цілковиту незворушність. - Любиш усе вегетаріанське?

- Ну вже ні! Це мама в мене вегетаріанка. - Джемі втер губи рукавом і розплився в блаженній усмішці. - Частування класне. Дякую.

Рорк узяв ніж і почав різати піцу.

- Мабуть, порушення меж приватної власності збуджує апетит, - усміхнувся він.

- Я завжди голодний. - Джемі, нітрохи не бентежачись, накинувся на піцу. - Мама каже, це тому, що я расту, але я взагалі люблю їсти. Вона справді схиблена на здоровому харчуванні, тож усілякими смаколиками мені доводиться ласувати потайки. Самі знаєте, які вони, ці матусі.

- Насправді - не знаю. Але вірю тобі на слово. - Рорк поклав шматок піци собі на тарілку, вирішивши, що із задоволенням подивиться, як хлопчисько поглинати все інше.

- Взагалі-то вона в мене нічого, - повідомив Джемі й задумався: чи продовжувати їсти піцу, чи перемикатися на гамбургер. - А от батька я не бачив кілька років. Він живе в Європі. У Морнінгсайді, під Лондоном.

- Дуже тихе містечко. Доброчесне, - кивнув Рорк.

- Ага. Туга там смертна. Навіть травичка росте рівними рядами. Але йому і його дружині - третій, між іншим, за рахунком - так подобається. - Він знизав плечима і ковтнув

пепсі. - Він не надто любить грати в татуса. Алісу це страшенно засмучувало, а як на мене - так однаково.

"Ні, - подумав Рорк, - навряд чи. Рани так і не загоїлися. Дивно, як глибоко можуть батьки образити дитину".

- А твоя мама більше заміж не виходила?

- Ні. Вона не в цій частині. Коли батько звалив, їй довелося туго. Мені тоді було тільки шість, а тепер шістнадцять, але вона все ще вважає мене дитиною. Кілька тижнів довелося її вмовляти, щоб вона дозволила мені отримати права. Так наді мною трясеться... - Він раптом замовк, втупившись у свою тарілку, немов не міг зрозуміти, звідки на ній узялася їжа. - Вона цього не заслужила! Вона робила все, що могла. Любила дідуся... Вони були по-справжньому близькими. А тепер Аліса. Аліса, звісно, була дивна, але...

- Вона була твоєю сестрою, - сказав Рорк. - Ти любив її.

- Це не повинно було з нею статися. - Джемі повільно підняв голову і подивився на Рорка. - Коли я знайду тих, хто це зробив, я їх уб'ю...

- Думай, що говориш, Джемі, - перебила його Єва, яка увійшла в кухню. Вона була бліда, під очима кола, джинси забризкані кров'ю. - Залиш, будь ласка, думки про помсту. Цим займеться поліція.

- Вони вбили мою сестру!

- Слідством не встановлено, що твою сестру було вбито. - Єва підійшла до кавника і ввімкнула його. - Знаєш, ти мене не доводь, - додала вона. - Ти й так достатньо натворив.

- Будь розумницею, - сказав Рорк, помітивши, що Джемі вже відкрив рот, щоб щось сказати. - Замовкни.

Пібоді, увійшовши на кухню, здивувалася тиші, що панує там. Вона подивилася на хлопчика, і її серце стиснулося: у неї був братик того ж віку. Сержант зібралася з духом і посміхнулася:

- Піца на сніданок? А мене пригостите?

- Прошу! - Рорк вказав їй на табуретку. - Джемі, це сержант Делія Пібоді.

- Мій дід про вас говорив. - Джемі уважно на неї подивився.

- Справді? - Пібоді поклала собі шматок піци. - По-моєму, ми ніколи не зустрічалися. Я, звісно, знала, хто він такий... Коли він помер, усі у відділку дуже переживали.

- Він теж про вас знав. Казав, що Даллас робить із вас поліцейського.

- Пібоді - уже поліцейський, - перебила хлопчика Єва, поклавши собі на тарілку останній шматок піци. - Вона ж холодна!

- А мені й холодна подобається, - заявила Пібоді, підморгнувши Джемі. - Обоюмою холодною піцу на сніданок.

- Правильно, їсти треба, коли видається така можливість, - кивнула Єва, впираючись зубами в піцу. - День буде довгим. - Вона кинула на Джемі нищівний погляд. - Утім, він уже почався. Без твого опікуна або його представника я не маю права допитувати тебе офіційно. Ти це розумієш?

- Я не ідіот. І я не дитина. Я можу...

- Ти можеш помовчати! - перебила Єва. - Навіть за відсутності твого опікуна я маю право посадити тебе за ґрати за порушення меж приватного володіння. Якщо Рорк захоче, він може пред'явити тобі звинувачення.

- Єво, невже...

- Ти теж помовчи. - Вона пронизала Рорка поглядом. - Це не іграшки. Сталося вбивство, репортери вже налетіли: відчули запах крові. Та ти з власного будинку тепер не вийдеш спокійно!

- Думаєш, це мене зараз найбільше хвилює?

- А мене - хвилює. До біса хвилює! Я не повинна працювати у своєму домі. Не повинна...

Єва змусила себе замовкнути й опустила голову. Саме це її зараз дратувало найбільше: кров біля воріт власного будинку. І виною цьому вона сама, лейтенант Даллас.

Взявши себе в руки, Єва продовжувала:

- Але зараз мова не про це. Тобі доведеться дати нам деякі пояснення, Джемі. Ти хочеш поговорити тут? Або ми зв'яжемося з твоєю матір'ю і повеземо тебе у відділок?

Він відповів не відразу - довго дивився на Єву оцінювальним поглядом. Точно такий самий був у нього, коли вона сказала йому, що його сестра загинула. Погляд абсолютно дорослої людини.

- Я знаю хлопця, який помер. Його звуть Лобар. Він один із тих мерзотників, які вбили мою сестру. Я його бачив.

Обличчя Джемі палало гнівом. Єва уважно подивилася на нього і запитала:

- Ти хочеш сказати, що бачив, як Лобар убив твою сестру?

Джемі здригнувся і, трохи помовчавши, пробурмотів:

- Ні. Але я знаю... Знаю, що він був одним із них. Я його з нею бачив. Я всіх їх бачив!

Підборіддя хлопчика затремтіло, голос зірвався на крик. Єва згадала, що йому всього шістнадцять. Але в очей Джемі не було віку.

- Одного разу вночі я туди пробрався. У ту квартиру...

- У яку квартиру?

- Цієї мерзоти - Селіни. - Джемі нервово пересмикнув плечима. - Я бачив одну з їхніх бісівських вистав. - Він схопив банку з пепсі й допив залишки.

- Вони дозволили тобі спостерігати за церемонією?

- Вони нічого мені не дозволяли. Вони не знали, що я там. Скажімо так... я сам себе туди впустив. - Він глянув на Рорка. - Їхня охоронна система вашій і в підметки не годиться.

- Приємно чути.

- Ти розумний хлопець, Джемі, - промовила Єва з незворушним виглядом. - Вирішив стати професійним зломщиком?

- Ні, - відповів хлопчик без тіні посмішки. - Я збираюся стати поліцейським. Як ви.

Єва зітхнула і на мить прикрила обличчя долонями.

- Поліцейські, які користуються протизаконними методами, потрапляють за ґрати.

- Але у них була моя сестра!

- Вони що, тримали там Алісу проти її волі?

Джемі насупився.

- Вони маніпулювали її свідомістю. А це те саме.

"Делікатна тема, - подумала Єва. - Важко звинувачувати хлопчину в тому, що він проникав у чужі володіння. До речі, його дід, будучи чудовим поліцейським, намагався зробити те саме, але безуспішно. А хлопчику це вдалося".

- Гаразд, я зроблю тобі люб'язність, бо любила і поважала твого діда. Ми не будемо складати протокол. Тож офіційно тебе там ніколи не було. Ніколи, зрозумів?

- Природно, - знизав плечима Джемі.

- Розкажи, що ти там бачив. Тільки не перебільшуй. І не розмірковуй. Одні факти.

- Дідусь теж завжди так говорив.

- Звісно. Якщо хочеш бути поліцейським, видай мені звіт за всіма правилами.

- Добре. Коли Аліса зв'язалася з відьмами і чаклунами, вона зовсім перестала займатися. Говорила, що хоче кинути університет. Мама страшенно засмучувалася. Вона думала, що Аліса закохалася, але я знав, що справа не в цьому. Хоча мені сестра теж нічого не розповідала. Взагалі перестала зі мною спілкуватися!

Він замовк і з похмурим виглядом втупився в простір. Потім здригнувся, зібрався з духом і продовжив:

- Але я-то її чудово знав. Звісно, вона могла втратити голову через хлопця, могла ходити як сновиди і ні на що не реагувати. Але тут усе було інакше. Спочатку я вирішив, що сестра почала балуватися наркотиками. Я знаю, мама говорила з дідусем, а він - з Алісою, але все без толку. Тому я сам вирішив усе з'ясувати і кілька разів стежив за нею. Вражаюче, але вона жодного разу мене не засікла. Ніхто мене не засік! Люди взагалі не звертають уваги на підлітків, а якщо й звертають, то вважають їх нешкідливими крестинами.

- Я тебе нешкідливим не вважаю, Джемі, - сказала Єва, яка не зводила з хлопчика очей.

Він криво усміхнувся, зрозумівши, що Єва зовсім не жартує.

- Так от, одного разу я дійшов із нею до клубу. Це був "Атам". Перший раз я чекав її зовні. Вона увійшла близько десятої, а вийшла о дванадцятій, у компанії якихось крестинів.

Єва здивовано підняла брови, і Джемі знову посміхнувся.

- А потім... Загалом, об'єкт спостереження покинув заклад у товаристві трьох осіб - двох чоловіків і однієї жінки. Ви вже їх знаєте, тож я скажу, що пізніше їх було мною ідентифіковано як Селіну Кросс, Альбана і Лобара. Вони вирушили пішки в східному напрямку і увійшли в особняк, що належав Селіні Кросс. Спостерігач помітив світло, що запалилося на верхньому поверсі. Зваживши всі обставини, спостерігач вирішив проникнути в будівлю. Охоронна система була подолана ним без особливих зусиль... Можна мені ще пепсі?

Рорк мовчки прибрав зі столу порожню банку і простягнув хлопчикові іншу.

- Усередині було абсолютно тихо, - продовжив Джемі, відкривши банку. - Як у могилі. І абсолютно темно. У мене був із собою ліхтарик, але я не став його вмикати. Піднявся нагору, вимкнувши електронні замки і камери стеження. Замки були цілком примітивні - мабуть, вони вважали, що ні в кого духу не вистачить входити туди без запрошення. Але виявилося, що там нікого немає. Я не міг зрозуміти, що сталося. Бачив, як вони входили, бачив, як запалилося світло, але в будинку не було ні душі. Я почав оглядатися. Там було багато всього дивного. І запах... Навіть не запах, а сморід. Я зайшов в одну зі спалень - туди, де стоїть статуя. Ну, хлопець із головою кабана і з фалосом у повній готовності.

Він зупинився і почервонів, несподівано згадавши, що перед ним не просто поліцейські, а жінки.

- Вибачте.

- Не бентежся, я бачила чоловічі члени, - кивнула Єва. - Продовжуй.

- Гаразд. Ну ось, я стояв і дивився на нього, і тут увійшов цей хлопець. Я вже подумав, що попався, але він мене не помітив. Дістав щось із шафи і вийшов. - Джемі відхлебнув пепсі, зітхнув і продовжив: - Я трохи почекав, а потім підійшов до дверей і визирнув - якраз у ту мить, коли він відсував потаємну панель у стіні. - Хлопчик усміхнувся. - Я думав, таке тільки в кіно буває. Ну, я ще почекав кілька хвилин, а потім пішов за ним.

Єві стало не по собі. Вона стиснула руки так, що кісточки пальців побіліли.

- Ти пішов за ним?

- Ага. У мене був вдалий день. Я опинився на сходах і почув музику - точніше, не музику, а чийсь спів. І запах став сильнішим. Я спустився вниз і побачив ту кімнату... Вона вдвічі менша за цю і з дзеркалами на стінах. Там було безліч свічок і знову ці статуї. І щось таке витало в повітрі, бо в мене запаморочилося в голові. Я навіть намагався не дихати.

Джемі замовк і втупився на банку пепсі. Було очевидно, що йому важко говорити.

- Там стояла... така різьблена платформа. Що на ній було написано, я не зміг розібрати. На платформі лежала Аліса. Гола. Ці троє стояли над нею і щось говорили, а потім заспівали. І вони робили всяке... З нею і один з одним.

Джемі судорожно ковтнув. Обличчя в нього стало смертельно блідим, тільки на щоках грав гарячковий рум'янець.

- У хлопців були якісь сексуальні іграшки, а Аліса... вона їм усе дозволяла. Обом. Загалом, вони були з нею, а ця сука Селіна за ними спостерігала...

Єва простягнула хлопчикові руку, і він міцно стиснув її.

- Я не міг там залишатися. Мені стало погано. Цей запах, звуки, те, що я бачив... Мені треба було піти. - В очах у Джемі стояли сльози. - Вона б цього їм ніколи не дозволила! Вони зробили щось... з її свідомістю. Вона не була повією. Не була!

- Я знаю. Ти про це кому-небудь розповідав?

- Я не міг. - Він прикрив очі долонею. - Маму це б просто вбило. Я хотів усе висловити Алісі: я так на неї розлютився. Але не зміг. Напевно, мені було соромно, що я бачив її такою. Вона ж моя сестра.

- Заспокойся, Джемі.

- Через кілька днів я знову пішов у клуб.

- Тебе пустили?

- Я пройшов за підробленими документами. У таких місцях усім начхати, хто ти, аби документ був. Я майже відразу знайшов Алісу - вона була з цим виродком Лобаром. Потім вони пішли нагору. Туди я не дістався, але бачив, як вони кудись зникли вдвох. І я здогадався, що десь там теж є таємна кімната, як в особняку. Я кілька днів розробляв план, як би опинитися там після закриття клубу, але тут Аліса їх кинула. Вона деякий час поспілкувалася з Ісідією, а потім зняла собі квартиру і пішла працювати. Ні в клуб, ні в особняк вона більше не ходила.

Хлопчик зітхнув, помовчав, потім знову заговорив:

- Я вирішив, що вона в усьому розібралася, зрозуміла, з якими мерзотниками зв'язалася. І знаєте, вона навіть знову стала зі мною розмовляти.

- Аліса розповідала тобі про людей, з якими спілкувалася?

- Ні. Говорила тільки, що зробила жахливу помилку. І що їй потрібно очиститися, спокутувати гріх - ну, всю цю нісенітницю. Я відчував, що вона чимось налякана, але розпитувати не наважився. А потім вона поговорила з дідом, і я вирішив, що все ввійде в колишню колію... Вони і його вбили, так?

- Доказів цьому немає. І обговорювати це з тобою я не стану, - додала Єва, перехопивши його погляд. - Ти теж про це ні з ким не говори. І ні до клубу, ні до особняка наближатися не смій. Якщо не послухаєшся і я про це дізнаюся, - а я напевно дізнаюся, - то поставлю тебе на контроль. Станеш ходити з браслетом, і всі твої пересування будуть відслідковуватися за комп'ютером.

- Але йдеться про моїх рідних.

- Розумію. Але ти вирішив стати поліцейським, тому запам'ятай: треба навчитися зберігати об'єктивність. За будь-яких обставин.

- Мій дід був об'єктивним, - тихо промовив Джемі. - І загинув.

Відповіді на це у Єви не було. Вона встала і сказала:

- Тепер нам треба вивести тебе звідси так, щоб тебе не засікли репортери. Вони товпляться біля воріт.

- Вихід завжди знайдеться, - подав голос Рорк. - Я все влаштую.

У цьому Єва не сумнівалася.

- Мені потрібно переодягнутися, я їду у відділок, - рішуче заявила вона. - Пібоді! Побудьте тут. - Вона багатозначно подивилася в бік Джемі.

- Так, слухаюся.

- Вас залишили мене стерегти? - суворо запитав Джемі, коли Єва з Рорком вийшли.

- Ага. Хочеш ще пепсі?

- Мабуть.

Пібоді дістала з холодильника ще одну банку, а собі налила кави.

- Ти давно вирішив стати поліцейським?

- У ранньому дитинстві.

- Я теж.

І вони почали розмовляти на тему, що цікавила обох.

- Я доставлю його на вертольоті, - сказав Рорк, коли вони з Євою переодягалися.

- На вертольоті?

- Так. Я все одно збирався ним сьогодні скористатися.

- Але в цьому районі заборонено користуватися особистим повітряним транспортом!

Рорк не зміг стримати сміх і завбачливо закашлявся.

- Знаєш, у тебе краще виходить, коли ти у формі.

Єва напівголосно вилаялася і одягла сорочку.

- Відвезеш його додому, добре? Хлопчині пощастило, що він залишився живим.

- Він розумний, кмітливий, винахідливий. - Рорк з усмішкою розглядав прилад Джемі. - Якби в мене в його віці була така штучка, які можливості переді мною відкрилися б...

- Досить і того, що в тебе золоті руки.

- Можливо. - Він поклав прилад у кишеню, вирішивши, що попросить своїх інженерів його розібрати і постаратися зробити такий самий. - Боюся, молодь у наші дні не задовольняється тим, що можна зробити руками. Знаєш, якщо Джемі передумає і не захоче стати поліцейським, я із задоволенням візьму його до себе.

- І не заїкайся про це. Ти його розбестиш.

Рорк усміхнувся і, взявши зі столика свій золотий годинник, замкнув браслет.

- А ти чудово з ним спілкувалася. Твердо, але не жорстко. Упевнено і трохи по-материнськи.

- Так? - здивувалася Єва.

- Ти знаєш, як поводитися з дітьми.

- Це професійне. - Вона насупилася і поспішно перевела розмову на іншу тему: - Я зараз поїду у відділок, напишу звіт, а те, що до нього не увійде, повідомлю Вітні усно. Ім'я Джемі у звіті я згадувати не буду. Сподіваюся, ви з ним придумаете, що розповісти його матері.

- Запросто, - посміхнувся Рорк.

- Так. За попереднім обстеженням зрозуміло, що Лобара було вбито близько третьої тридцятої. Тобто приблизно через годину після того, як ми покинули клуб. Важко точно сказати, скільки часу тіло перебувало біля воріт. Швидше за все, хвилин п'ятнадцять. Потім його побачив Джемі. Малоімовірно, що ті, хто Лобара сюди притягнув, залишалися поблизу. Але якщо вони все ж помітили Джемі, то він може стати новою жертвою. Я хочу, щоб хлопця взяли під спостереження, але, поки Вітні не розв'яже мені руки, я не зможу приставити до нього поліцейського.

- Ти хочеш, щоб я доручив це комусь зі своїх?

Єва глянула на нього в дзеркало і важко зітхнула.

- Пробач. Я постійно вплутую тебе у свої справи...

Рорк підійшов до неї, розвернув до себе, обійняв.

- Ти не можеш відокремити те, що ти робиш, від того, чим ти є. Я й не чекаю від тебе цього. Тільки запам'ятай: те, що хвилює тебе, хвилює і мене.

- Але через останню справу, з якою я працювала, ти мало не загинув. - Вона притулилася до нього, обійняла за плечі. - Я зовсім розучилася без тебе обходитися. І в цьому винен насамперед ти сам.

- Цілком згоден. - Рорк нахилився і поцілував її в маківку. - Я цього довго домагався. А тепер вирушайте на службу, лейтенанте.

- Слухаюся. - Вона зробила крок до дверей, але зупинилася й озирнулася. - Повинна сказати, мені не хочеться вислуховувати від повітряної поліції скарги на те, що мій чоловік користувався особистим вертольотом у заборонених місцях.

- Ти й не будеш. Я не скуплюся на хабарі.

Єва не витримала і розреготалася. Після чого попрямувала за Пібоді.

Не встигли вони сісти в машину, як почули дзижчання мотора. Обернувшись, Єва побачила скляну кабіну і сріблясті лопаті міні-вертольота, що злетів угору.

- Ого! Оце так іграшка! Це Рорк полетів? А ви на ньому літали? - Пібоді ледь шию не скрутила, намагаючись розгледіти вертоліт.

- Замовкніть, Пібоді.

- Ніколи не літала на особистому вертольоті, - із заздрістю зітхнула Пібоді. - Наші поліцейські вертольоти поруч із ним схожі на неповоротких трутнів.

- Раніше, коли я наказувала вам заткнутися, ви хоча б лякалися.

- О, добрі старі часи! - Пібоді з насмішкою закинула ногу за ногу. - А ви чудово говорили з хлопчиськом, лейтенанте.

- Я вмію допитувати свідків, Пібоді.

- Але з підлітком не всякий впорається. Вони різкі й вразливі. А цей... Він до того ж бачив занадто багато такого, чого йому не слід було бачити.

- Знаю. Але Джемі бачив. - Єва подумала, що теж багато чого побачила в його віці. Може, тому вона його так добре розуміла. - Приготуйтеся, Пібоді. Зараз на нас накинуться стерв'ятники.

Пібоді глянула на натовп репортерів біля воріт. На машину були спрямовані десятки камер.

- Сподіваюся, вони знімуть мене в найбільш виграшному ракурсі.

- Ви в будь-якому ракурсі маєте чудовий вигляд.

- Дякую за комплімент. - Пібоді постаралася надати своєму обличчю безпристрасного виразу. - Щось я не бачу Надін Ферст, - здивувалася вона.

- Напевно вона тут, - сказала Єва, приготувавшись натиснути на пульт, щоб відчинити ворота. - Вона такого не прогавить.

Розрахувавши час, Єва проскочила у ворота, тільки-но вони відчинилися, але репортери одразу ж оточили машину. Націливши на них об'єктиви, вони почали вигукувати запитання. Єва помітила, що дехто мав дурість зробити крок за ворота, і про всяк випадок запам'ятала, хто саме це зробив.

- Розслідування триває, - повідомила вона в мегафон. - Опівдні поліція зробить офіційну заяву. Усі журналісти, які порушили межі приватного володіння, відповідатимуть за свої дії. Крім усього іншого, їх позбавлять доступу до будь-якої інформації у цій справі. - Вона закрила за собою ворота і вимкнула мегафон. - Де, чорт забирай, поліцейські, яких я залишила тут чергувати?

- Імовірно, їх уже з'їли живцем. - Пібоді подивилася через скло на журналіста, який прилип до борту машини. - Цього гарненького постарайтеся не придавити, лейтенанте.

- Нехай сам побережеться! - відрізала Єва.

Хтось із репортерів не встиг відскочити, пролунав глухий удар, потім почувся вереск.

- Ви заробили десять очок, - прокоментувала Пібоді, їй дуже тішило все, що відбувається. - Якщо притиснете он того дилду в зеленому, отримаєте ще п'ять.

Єва почала розвертатися, і репортер, який чіплявся за вітрове скло, відлетів убік.

- Ні, цього прогавили. Що ж, усіх не дістанеш.

- Пібоді! - Єва натиснула на газ і рвонула в бік центру. - Іноді ви мені вселяєте серйозні побоювання.

Вона мала намір насамперед поговорити з Вітні, але, побачивши Надін, яка чекала на неї в холі, анітрохи не здивувалася.

- Важка була нічка, Далласе?

- Важко. Я дуже зайнята. Прес-реліз буде готовий до полудня.

- Але ви ж можете хоч щось сказати зараз. - Надін пішла за Євою. Вона була жінка невелика, але вертка і з хорошою реакцією, яка так необхідна репортерів. - Ну хоч натякніть, Даллас. Два слова для ранкових новин.

- Мертве тіло, - сказала Єва. - Ось вам два слова. Офіційне впізнання буде проведено, коли викличуть родичів.

- Отже, вам відомо, хто він! А є міркування щодо того, хто йому перерізав горло?

- Поліцейське чуття підказує мені, що це був хтось із гострим предметом у руці, - сухо промовила Єва.

- Угу. - Надін, примружившись, глянула на Єву. - Ходять чутки, що на тілі була записка. І що це - ритуальне вбивство.

Чорт забирай, знову витік інформації!

- Я не можу це коментувати.

- Зачекайте хвилину! - Надін схопила Єву за рукав. - Ви ж чудово знаєте, що я вмію мовчати. Дайте мені хоч щось, за що я могла б зачепитися.

Журналістам довіряти небезпечно, але для Надін Єві доводилося іноді робити виняток. До їхньої взаємної вигоди. Єва знала, що Надін розкопає для неї все, що зможе.

- Якщо це було дійсно ритуальне вбивство, то мені необхідно зібрати всі дані щодо сект, які діють у нашому місті.

- Секти бувають різні, Далласе.

- Ось і займіться ними. - Єва вивільнила руку. - Кумедно - у слів "культ" і "окультизм" один корінь. А може, це просто збіг?

- Можливо. - Надін попрямувала до ескалатора, що веде вниз. - Я вас сповіщу.

- Тонка робота, - зауважила Пібоді, коли Надін зникла з поля зору.

- Сподіваюся, вона мене не підведе. Я йду до Вітні, а ви з'ясуйте імена всіх поліцейських, які брали участь в операції. Я хочу з кожним із них поговорити про неприпустимість витоку інформації.

- Бідолахи!

- Згодна, - буркнула Єва і пішла до ліфта.

Сівши в крісло, вона одразу ж зрозуміла, що Вітні теж провів безсонну ніч.

- Міністерство внутрішніх справ цікавиться справою Вожинські. Вони наполягають на офіційному розслідуванні.

- Ви їх не можете зупинити?

- Тільки до кінця сьогоднішнього дня.

- Сподіваюся, мій звіт вам допоможе. - Єва дістала з сумки дискету. - Немає жодних доказів того, що сержант Вожинські вживав наркотики. Але все вказує на те, що він вів приватне розслідування діяльності Селіни Кросс. У нього були на це особисті причини, і вони цілком зрозумілі. У мене є запис зізнання Аліси - ви прочитаєте про це у звіті. Я вважаю, що її накачали наркотиками і... скористалися її недосвідченістю. Вона стала жертвою сексуальних домагань і була втягнута в громаду Селіни Кросс і Альбана. Коли Аліса порвала з ними, їй погрожували, її залякували. Тоді вона звернулася до Френка.

- Чому вона з ними порвала?

- Вона стверджувала, що виявилася свідком убивства дитини.

- Що?! - Вітні різко піднявся. - Вона була свідком убивства і розповіла про це Френку, а він не повідомив поліції?

- Вона не відразу йому розповіла, майоре. І не було жодних доказів її слів. Одне можу сказати: Аліса була переконана в тому, що бачила вбивство. І вона боялася за своє життя. Ще вона вважала себе винною у смерті діда. Вважала, що він загинув, бо почав вести це приватне розслідування. Вона стверджувала, що Селіна Кросс відмінно розбиралася в отрутах і отруїла Френка.

- Але в нас немає можливості це довести, - зауважив Вітні.

- Поки що ні. Я знаю одне: Аліса вважала, що черга за нею, і вона дійсно загинула тієї ночі, після розмови зі мною. До речі, ще вона стверджувала, що Кросс - перевертень.

- Тобто?

- Вона вірила, що Кросс може набувати різних облич. Наприклад, ворона.

- Думала, що Кросс може обернутися птахом і літати?! Так, Далласе, хлопці з міністерства від душі над цим посміються...

- Зрозуміло, Аліса могла повірити у що завгодно: вона була страшенно налякана і змучена. Але в ніч її смерті я знайшла в неї в кімнаті на підвіконні чорне перо, яке виявилось штучним. І знайшла послання з погрозами. Вони її мучили, майор, у цьому сумнівів немає. А Френк намагався захистити онуку. Може, він обрав невірний шлях, але він був чесним поліцейським. І помер чесним. Жодне офіційне розслідування цього не спростує.

- За цим ми простежимо. - Вітні поклав дискету в шухляду столу і замкнув її. - Нехай поки що полежить тут.

- Можливо, Фіні...

- Зараз не час про це говорити, лейтенанте.

Але Єва була не з тих, хто легко здається.

- Майоре, займаючись цією справою, я не виявила жодних вказівок на причетність Фіні до приватного розслідування сержанта Вожинські. Немає й натяку на те, що Фіні добував для Френка якісь відомості.

- А ви що, вважаєте, що Фіні залишив би сліди своєї діяльності?

- Якби він був замішаний, - твердо сказала Єва, дивлячись Вітні прямо в очі, - я б про це дізналася. Він дуже переживає смерть друга і своєї хрещеної, але відомо йому тільки те, що повідомили офіційні джерела. Він не знає правди, майоре, хоча має на це право.

"Так, - подумав Вітні, - кожному з нас доводиться нелегко. Але іншого виходу немає".

- Я не можу брати до уваги його особисті обставини, лейтенанте. Повірте, комісія з міністерства теж не стане цього робити. Вам доведеться і надалі справлятися самій.

Єві було дуже боляче це чути, але вона слухняно кивнула.

- Постараюся.

- Який стосунок усе це має до тіла, знайденого сьогодні біля вашого будинку?

Єві нічого не залишалось, як видати майору всю наявну інформацію.

- Роберт Матіас, відомий під ім'ям Лобар, білий, вісімнадцяти років. Причиною смерті стала рана на горлі, труп спотворений. Загиблий був членом секти Крос. Увечері я допитувала його в клубі "Атам", де він працював. Власниця клубу - Селіна Крос.

- Надто вже швидко гинуть ті, з ким ви розмовляєте, Далласе, - зауважив Вітні.

Єва пропустила його зауваження повз вуха і продовжувала:

- Він підтвердив алібі Крос у ніч загибелі Аліси. І алібі Альбана теж. - Вона відкрила сумку і дістала звідти кілька "моментальних" фотографій. - Його було вбито десь в іншому місці, до нашого будинку його привезли вже мертвим. Тілу було надано позу, яка вказує на те, що це - ритуальне вбивство. Найімовірніше, знаряддям вбивства став ніж, який потім всадили в його тіло. Це атам, ритуальна зброя. Вважається, що віккани теж використовують атам, але з тупим лезом - як символ. - Єва показала фотографію записки. - Записка вказує на те, що вбивство було скоєно ворогами сатаністів, але віккани, наскільки я знаю, цілком миролюбні.

- Сатаністи... - пробурмотів Вітні. Фотографії його не збентежили: він багато чого бачив на своєму віку. - А може, його прибрали свої ж?

- Дуже ймовірно.

- Думаєте, це справа рук Крос? Але навіщо їй було прибирати свідка, який підтвердив її алібі?

- Думаю, вона могла переслідувати якісь особливі цілі. Вона розумна, але при цьому, на мій погляд, психопатка, - додала Єва. - Ось про це я хотіла поговорити з доктором Мірою. Гадаю, Кросс отримала задоволення, влаштувавши спектакль у мене під вікнами. Лобар був їй більше не потрібен. Адже він уже підтвердив її алібі.

Вітні кивнув і простягнув Єві фотографії.

- Поговоріть із нею ще раз. І з Альбаном теж.

- Так, сер. - Вона прибрала фотографії. - Є ще дещо, але це питання... делікатне.

- У чому справа?

- Я не стала згадувати про це в офіційному звіті і трохи змінила час. Офіційно вважається, що ми з Рорком прокинулися від сигналу тривоги, який увімкнувся, коли тіло притупили до стіни. Але насправді тіло виявили не ми, а Джемі Лінгстром.

- Господи Ісусе! - видихнув Вітні. - Як це сталося?

Єва відкашлялася і розповіла про те, що було насправді.

- Не знаю, що з цього ви захочете повідомити начальству. Джемі підтверджує, що Френк намагався підловити Селіну Кросс.

- Мені треба подумати. - Вітні з втомленим виглядом потер повіки. - Спочатку внучка, тепер онук...

- Мені б не хотілося, щоб хлопчика карали. Я була з ним сувора. Сподіваюся, він схаменеться.

- Далласе, з підлітками важко злагодити. По собі знаю.

- Я хочу, щоб він зараз був під охороною. А заодно - і під наглядом. Зваживши всі обставини, я вирішила організувати це сама.

- Ви хочете сказати, що це організовує Рорк?

- За хлопчиком простежать, - ухильно відповіла Єва.

- Добре, не буду заглиблюватися в деталі. Так ви кажете, він зробив кишеньковий прилад? Дитина зуміла впоратися з вашою суперохороною?

- Уявіть собі, зумів.

- А де прилад? Ви ж йому його не повернули?

- Я ще не збожеволіла, - відповіла Єва. - Прилад у Рорка. - І тут до неї нарешті дійшло...

- Прилад у Рорка?! - Вітні не витримав і голосно розреготався. - Чудово! Дали вовку ключ від курника. - Перехопивши погляд Єви, він додав: - Ну, вибачте! Не втримався.

- Так, сер. Я заберу його.

- Не ображайтеся, Далласе, але якби ми тримали парі, я б поставив на Рорка. Проте передайте йому, що я ціную його допомогу.

- Сподіваюся, ви мене вибачите, якщо я скажу, що передавати йому цього не стану. А то він зовсім загордиться. - Єва зрозуміла, що розмову закінчено, і встала. - Майоре, Френк Вожинські чистий. Комісія може сама в цьому переконатися. Важче буде встановити, чи помер він природною смертю, чи його вбили. Дозвольте мені все-таки скористатися допомогою капітана Фіні.

- Ви ж прекрасно знаєте, Далласе, що з розслідуванням впораєтеся і без нього. Я розумію ваші почуття, але поки що нехай усе залишається як і раніше. Колись, можливо, ви займете моє крісло і вам доведеться приймати нелегкі рішення, - додав він, і Єва здивовано підняла брови. - Тоді ви зрозумієте, що віддавати неприємні накази нітрохи не легше, ніж їх виконувати. Тримайте мене в курсі.

- Так, сер. - Вона вийшла з кабінету, думаючи про те, що не заздрить ні його посаді, ні пов'язаній з нею відповідальності.

Єві належало сповістити батьків Лобара про те, що трапилося. Зробивши це, вона задумалася - аж надто дивною виявилася їхня реакція. Обличчя жінки, з якою вона говорила, було незворушним, немов їй повідомили не про смерть сина, а про смерть малознайомої людини. Схоже, її не надто засмутила смерть Лобара. Вона ввічливо подякувала Єві і не поставила жодного запитання. Дізнавшись, що останки передадуть рідним, сказала лише, що сина її поховать за християнським обрядом.

Єва чомусь подумала, що точно так само ця пані поводитися б у разі смерті улюбленого пса...

Як можуть людські почуття до такої міри омертвіти? Якщо, звісно, вважати, що вони існували спочатку. Чому одна мати - Алісіна - збожеволіла від горя, а інша вислуховує звістку про загибель сина, не зронивши й сльозинки?

Цікаво, а що відчувала її власна мати, коли народила доньку? Була вона щаслива чи просто полегшено зітхнула, радіючи з того, що дев'ятимісячному очікуванню настав кінець?

Єва зовсім не пам'ятала матір. Лише батька, який тягав її з однієї квартири на іншу, замикав і залишав саму. І який її гвалтував. Спогади ці, навіть після стількох років, досі відгукувалися в її душі безперервним болем.

"Можливо, деяким людям судилося від народження жити без сім'ї", - подумала вона.

Перебуваючи в похмурому настрої, Єва зателефонувала в офіс доктора Міри - домовитися про консультацію. Як слід пригрозивши секретарці і змусивши її записати візит на завтра, вона взяла сумку, викликала Пібоді і вирушила до Селіни Крос.

Стоячи поруч із Пібоді біля входу в особняк Селіни, Єва помітила, що в її помічниці поганий вигляд, але вирішила не надавати цьому значення. Починався огидний холодний дощ, небо затягли похмурі свинцеві хмари, здійнявся різкий, пекучий вітер. Протилежним боком вулиці бігла людина, що прикривалася величезною чорною парасолькою. Він заскочив у магазин, на вивісці якого красувався усміхнений череп, а на дверях було написано "Аркана", що, як пам'ятала Єва, означало "таємниця".

- Відповідний день для візиту до слуги Сатани. - Пібоді вдало засміялася і потайки помацала гілочку звіробою, що лежала в кишені. Мама сказала їй, що він захищає від чорної магії. Непохитна Пібоді після зрілих роздумів зрозуміла, що чаклунів побоюється.

Цього разу їм довелося чекати трохи довше, що було особливо неприємно, оскільки дощ припустив щосили. Небо пронизало кілька яскравих, вогненно-червоних по краях блискавок.

Єва задерла голову, потім покосилася на свою помічницю.

- Так, деньок що треба, - посміхнулася вона стримано.

Нарешті двері відчинилися, і вони увійшли у вестибюль. У ліфті, у коридорі, у холі перед вітальнею - усюди, де проходили Єва і Пібоді, залишалися калюжки води.

Зустрів їх високий молодий чоловік.

- Лейтенант Даллас? - Він простягнув Єві руку, прикрашену одним-єдиним срібним перснем. - Я Альбан, компаньйон Селіни. Прошу вибачення, але вона зараз зайнята медитацією. Я не наважився її турбувати.

- Нехай медитує. А ми поки поговоримо з вами.

- Тоді прошу вас, проходите, сідайте. - Тримався він чемно й офіційно, що погано в'язалося з його виглядом, бо вдягнений він був у шкіряний чорний комбінезон, який ледве прикривав оголені груди. - Ви дозволите вас пригостити? Може, чаю? Щоб зігрітися. Так раптово змінилася погода...

- Ні, дякую. - Єва вирішила, що скоріше прийме дозу "Зевса", ніж пригощатиметься чим-небудь у цьому домі.

"Цьому місцю така погода личить, - подумала вона. - Напівтемрява, шум дощу, вітер, що б'ється об скло. І Альбан виглядає чудово. Обличчя поета і тіло воїна. Ні дати ні взяти - занепалий ангел".

- Я хотіла б знати, де ви перебували минулої ночі з третьої до п'ятої години?

- З трьох до п'яти? - Він задумався. - Минулої ночі... Точніше, сьогодні вранці. Тут. Ми повернулися з клубу близько другої. І сьогодні ще не виходили.

- Ви?

- Селіна і я. У нас були збори громади, що закінчилися близько третьої. Вони тривали недовго, бо Селіна погано почувалася. Зазвичай ми після цього трохи розважаємося або влаштовуємо церемонію для обраних.

- Але сьогодні вночі цього не було?

- Ні. Як я вже сказав, Селіна почувалася погано, і ми рано лягли спати. Рано для нас, - пояснив він з усмішкою. - Ми ведемо нічний спосіб життя.

- Хто був присутній на зборах громади?

Альбан відразу перестав посміхатися, став серйозним і навіть суворим.

- Лейтенанте, релігія - особиста справа кожної людини. Але навіть у нинішньому вільному світі наша релігія зазнає переслідувань. Тож члени нашої громади воліють не заявляти про це публічно.

- Один із членів вашої громади вчора вночі був по-звірячому вбитий.

- Не може бути! - Альбан повільно піднявся, спираючись на ручки крісла. - Я знав, що сталося щось жахливе. Селіна була така неспокійна... - Він зробив глибокий зітхання, ніби готуючи себе до найгіршого. - Хто це?

- Лобар, - сказала Селіна, яка з'явилася в дверях. Вона була бліда як смерть, під очима залягли тіні. Розпущене волосся лежало на плечах і падало на груди. - Це був Лобар, - повторила вона. - Я щойно бачила все. У диму. Альбан! - Вона притиснула руку до грудей і похитнулася.

- Чудова вистава, - шепнула Єва, коли Альбан кинувся до Селіни. - Ви бачили це в диму? - запитала вона. - Дуже зручно. Може, ви і мені дозволите поглянути? Я хочу дізнатися, хто саме перерізав йому горло.

- Ви там нічого, крім власного невігластва, не побачите. - Спираючись на руку Альбана, Селіна підійшла до дивана і сіла. - Зі мною все гаразд, - сказала вона Альбану, легенько змахнувши рукою.

- Любов моя! - Він притиснув до губ її долоню. - Я принесу тобі що-небудь заспокійливе.

- Так, дякую.

Селіна сиділа, схиливши голову, намагаючись не думати про насолоду, яку вона відчула під час обряду, не згадувати запах крові, що бризнула з його горла. Тільки Альбан знав, яке хвилювання охопило її в той момент, коли Лобар був відданий у руки Пана. І лише вона сама знала, що за насолода - власною рукою завдати жертві разючого удару. Селіна здригнулася, схвильована спогадами, що нахлинули. Як дивився на неї Лобар! Як холодила руку рукоять атама! І яким палючим був фонтан крові!

Уявивши собі, в якій люті й шоці була Єва, побачивши тіло Лобара, встановлене просто біля входу в її гніздечко, Селіна ледве не розреготалася, але вчасно притиснула пальці до губ, немов стримуючи ридання. "Альбан - геній! - подумала вона. - Тільки генію могла спасти на думку така чудова думка".

- Видіння можуть бути благодаттю, а можуть бути і прокляттям, - втомлено промовила Селіна. - Я вважаю за краще вважати їх знаком благодаті, навіть якщо вони занурюють у скорботу. Лобар - важка втрата.

- Вирішили зіграти за повною програмою?

Селіна різко підняла голову. У погляді її було куди більше ненависті, ніж горя.

- Не знущайтеся з моїх почуттів, Далласе! Невже ви вважаєте, що я і почуттів ніяких не відчуваю? Відчуваю! Я переживаю, я стікаю кров'ю! - Різким рухом вона встромила нігті в долоню. Бризнула густа темна кров.

- Можна було обійтися і без такої демонстрації, - вимовила Єва байдужим тоном. - Я знаю, що всі ви можете стікати кров'ю. Лобар, наприклад, стік.

- Горло... Я бачила це в диму. - Увійшов Альбан, несучи в руках срібну чашу, і Селіна потягнулася до нього. - Але було ще дещо. - Вона взяла чашу, піднесла її до губ. - Були каліцтва. О, як вони нас зневажають!

- Хто?

- Слабкі та білі.

Вона вийняла з кишені смужку чорної тканини і простягнула Альбану. Він узяв роздряпану руку Селіни, підніс до губ, а потім перев'язав її. Селіна навіть не глянула в його бік.

- Ті, хто дивиться на нашого Пана з ненавистю, - продовжувала вона. - І ті, хто займається магією дурних і убогих.

- Так ви вважаєте, що це вбивство скоєно з релігійних міркувань?

- Звичайно. У мене немає сумнівів. - Вона допила те, що було в чаші, і відставила її вбік. - А у вас є?

- Є. Але, так чи інакше, я маю вести розслідування і по можливості зберігати об'єктивність. Я не можу викликати диявола для консультацій. Лобар був тут учора вночі?

- Так, до трьох. Він скоро мав отримати відзнаку. - Селіна зітхнула і торкнулася пальцями руки Альбана. - Незадовго до того, як піти, він з'єднував своє тіло з моїм.

- Ви з ним займалися сексом минулої ночі?

- Так. Секс - невіддільна частина наших обрядів. Минулої ночі я обрала його. - Вона здригнулася. Це справді був її вибір. І справа її рук. - Щось підказало мені, що потрібен саме він.

- Можливо, птах? Великий чорний птах? - Єва пильно подивилася на Альбана. - Отже, вам подобається спостерігати, як хтось займається сексом із вашою... компаньйонкою? Наскільки я знаю, більшість чоловіків схильні відчувати власницькі почуття. І можуть часом затаїти образу.

- Ми відкидаємо моногамію. Вважаємо це дурістю. Секс є задоволення, а задоволення обмежувати не можна. Секс за згодою в приватному будинку не є чимось протизаконним, лейтенанте. - Він усміхнувся. - Вважаю, і ви собі в цьому не відмовляєте.

- Так вам подобається спостерігати, Альбане?

- Це запрошення? - Почувши, що Селіна посміхнулася, він нахилився до неї і взяв її за руку. - Ти, здається, відчуваєшся краще.

- Горе минає, чи не так? - зауважила Єва.

- Повинно, - кивнула Селіна. - Потрібно жити далі. Ви шукатимете тих, хто це зробив, і, можливо, знайдете їх. Але покарання, яким покарає винних наш Господь, страшніше за ті, які можете придумати ви.

- Ваш пан - не моя турбота. Я займаюся вбивством. Раз ви брали таку участь у покійному, може, ви дозволите мені оглянути ваш будинок?

- Приносьте ордер і оглядайте. - Заспокійливе подіяло - очі Селіни затуманилися, але голос звучав твердо. - Якщо ви вважаєте, що я маю до цього якийсь стосунок, то ви дурніші, ніж я припускала. Він був одним із нас. Він був відданий справі. Закон не дозволяє нам завдавати шкоди вірним членам громади.

- Минулої ночі в клубі він розмовляв зі мною. Ви і це бачили в диму, Селіна?

Погляд її потемнів.

- Вам доведеться ловити рибку в інших водах, Далласе! Я втомилася, Альбане. Проведи їх. - І вона швидко вийшла з кімнати.

- Ми нічим не можемо вам допомогти, лейтенанте. Селіні потрібен відпочинок. - Альбан глянув на арку, під якою вона пройшла. - Я маю перебувати з нею.

- Вона вас добре видресувала, - зауважила Єва. - Ви теж умієте їй догоджати?

- Моя прихильність до Селіни особистого характеру, - сказав він м'яко. - Їй даровані сили, і їх треба підтримувати. Що я з радістю і роблю. - Він вийшов у хол і відчинив двері. - Ми б хотіли забрати тіло Лобара, коли це буде можливо. У нас свій ритуал поховання.

- Те саме бажання висловили його рідні - і це право належить їм.

- Що в нас є на цього Альбана? - запитала Єва, щойно вони вийшли під дощ.

- Майже нічого. - Пібоді заскочила в машину і одразу відчула себе набагато краще. Вона чудово розуміла: сподіватися на те, що їй більше ніколи не доведеться повертатися в цей дім, нерозумно, але проте сподівалася. - У всякому разі, про батьків нічого. Про те, чим займався раніше, - теж. Можливо, народився він під іншим ім'ям, але й воно невідоме.

- Має бути хоч щось. Завжди є.

"Ні, не завжди", - згадала Єва. Якось раз вона намагалася з'ясувати походження одного підозрілого типу і майже нічого не з'ясувала. Звали його Рорк.

- Перевірте знову, - сказала вона, виїжджаючи на дорогу. - Кумедно, правда? У цьому кварталі напрочуд мало машин. А за рогом... - Повернувши за ріг, вона мало не врізалася в якийсь автомобіль.

- У людей збереглися деякі неусвідомлені інстинкти. - Пібоді з побоюванням озирнулася, немов очікувала побачити привида, що переслідує їх. - Навіть атмосфера навколо цього будинку неприємна.

- Будинок - це всього лише цегла і скло, - насупилася Єва.

- Так, але будинки набувають рис людей, які в них живуть.

Вони ледь не врізалися в потік пішоходів, що хлинув на зелене світло. Хтось закричав, хтось вилаявся, а Пібоді полегшено зітхнула. Їй було спокійно в божевільному і метушливому Нью-Йорку, який вона чудово знала.

- Ось, наприклад, будинок Рорка, - продовжувала Пібоді. - Величезний, елегантний, трішки лякаючий. І водночас у ньому є... якась сексапільність і таємничість. - Вона сиділа, втупившись у комп'ютер, і Євиного глузливого погляду не помітила. - А в моїх батьків будинок дуже відкритий, теплий і трохи безладний.

- А ваш, Пібоді? Який він?

- Тимчасовий, - не замислюючись, відповіла Пібоді. - Далласе, я ніяк не можу підключитися до комп'ютера в машині. Можливо, ми...

Єва простягнула руку, увімкнула монітор на панелі управління, і він весело заблимав.

- Уже краще, - сказала Пібоді і запросила дані про Альбана.

Альбан - прізвище невідоме - народився 22 березня 1956 року в Омасі, штат Небраска.

- Кумедно, - зауважила Єва. - На фермера він не схожий.

Батьки невідомі. Неодружений. Джерело засобів існування невідоме. Даних про фінансовий стан немає.

- Цікаво. Схоже, його утримує Селіна. Потрібні дані про притягнення до кримінальної відповідальності.

Даних немає.

- Освіта?

Даних немає.

- Наш герой або хтось інший знищив усі відомості, - підсумувала Єва. - Не могла людина дожити до сорока років у повній невідомості. Напевно в нього є якісь зв'язки.

"Без Фіні тут не обійтись, - подумала вона. - Фіні вміє вичавити з комп'ютера неможливе. Однак зараз доведеться знову звертатися по допомогу до Рорка".

- Чорт забирай! - вигукнула Єва, зупинившись біля входу в "Шлях душі". На дверях висіла табличка "Закрито". - Спробуйте постукати, Пібоді. Можливо, вона там?

- У вас є парасолька?

- Парасольку?! У мене? Ви що, знущаєтеся?

Пібоді зітхнула, вилізла з машини і під проливним дощем побігла до вітрини. Заглянувши всередину, вона похитала головою, і Єва вказала рукою на квартиру над магазином. Пібоді довелося піднятися залізними сходами, що ведуть на другий поверх. Повернулася вона за кілька хвилин, промокла до нитки.

- Жодної відповіді. Охорона найпримітивніша. Якщо, звісно, не брати до уваги пучка звіробою над дверима.

- Це що таке? - здивувалася Єва.

- Така рослина, - пояснила Пібоді й дістала з кишені свою гілочку. - Ось. Оберігає від нечистої сили.

- Ви носите в кишені траву, сержанте?!

- Тепер - так. - Пібоді прибрала звиробій назад у кишеню. - Можу і вам позичити.

- Ні, дякую. Мене від чаклунства захистить зброя.

- А я останнім часом не гребую і такими засобами.

- Ну, якщо вам це допомагає... - Єва озирнулася на всі боки. - Давайте зайдемо в кафе навпроти. Можливо, вони знають, чому Ісіда вирішила закритися серед білого дня.

- Може, у них є пристойна кава, - сказала Пібоді й оглушливо чхнула. - Якщо я застуджуся, це буде жахливо. Ця гидота не відстає від мене тижні по три.

- Вам, напевно, потрібна якась квіточка, що оберігає від вірусів. - Із цими словами Єва рішуче вилізла з машини і попрямувала до "Кави Олі".

Інтер'єр у мексиканському стилі був непоганий. Яскраві кольори, серед яких переважав помаранчевий, створювали радісний настрій навіть у такий похмурий день. "Звісно, з розкішною віллою Рорка на березі Мексиканської затоки порівнювати безглуздо, - подумала Єва, - але і в пластмасових квіточках, і в биках із пап'є-маше є якась чарівність". З колонок неслася запальна мексиканська мелодія.

У кафе - можливо, через дощ - було повно народу, але, як помітила Єва, на їжу ніхто особливо не накидався. Перед багатьма стояли тільки чашки з кавою, судячи із запаху - соєвою.

- Але ж сьогодні, здається, фінальний матч із бейсболу, так, Пібоді?

- З бейсболу? - Пібоді знову чхнула. - Поняття не маю. Я ним не цікавлюся.

- Точно, фінал сьогодні. І, гадаю, зараз якраз саме час робити ставки.

Пібоді здавалося, що голова в неї набита ватою, і це було дуже поганим знаком. Однак дещо вона ще розуміла.

- Ви думаєте, це підпільна букмекерська контора?

- Є така підозра. Може, це нам на руку. - Єва присіла біля стійки і покликала бармена, темноволосого чоловіка з втомленим поглядом.

- Будете їсти тут чи візьмете із собою?

- Ні те, ні інше, - відповіла Єва. Але, почувши, як Пібоді знову чхнула, зглянулася над нею. - Нам одна кава і кілька відповідей на наші запитання.

- Кава в мене є. - Бармен налив у крихітну, не більшу за наперсток, чашечку якогось густого варива. - А відповідей немає.

- Може, спочатку вислухаєте запитання?

- Мадам, у мене повний зал відвідувачів. Я подаю каву, на бесіди часу не залишається. - Він поставив кавник на стійку і зібрався відійти, але Єва вхопила його за руку.

- А які у вас прогнози на гру?

Бармен швидко озирнувся на всі боки, після чого покосився на Пібоді у формі.

- Не розумію, про що ви говорите.

- Чудово розумієте. Якщо я і моя колега затримаємося тут на кілька годин, ваш бізнес піде прахом. Мені особисто на нього наплювати, але можу й зацікавитися.

Не відпускаючи зап'ястя бармена, Єва розвернулася і пильно подивилася на двох чоловіків, які сиділи в протилежному кутку.

Не минуло й десяти секунд, як вони вирішили попити кави в іншому місці.

- Як ви думаєте, багато часу мені знадобиться, щоб позбавити вас від відвідувачів?

- Що вам від мене треба? Я справно плачу все, що належить. І "дах" у мене є.

Єва відпустила руку бармена. Їй було неприємно чути, що хтось із поліцейських його покриває.

- Я не втручатимуся у ваші справи, якщо ви не станете мене злити. Розкажіть мені про магазинчик навпроти. Про "Шлях душі".

Бармен з явним полегшенням зітхнув, зрозумівши, що вона прийшла не по його душу. В одну мить ставши люб'язним, він знову наповнив чашку Пібоді й акуратно витер стійку.

- Ви про чаклунку? Вона сюди не ходить. Кави не п'є, розумієте?

- У неї сьогодні закрито.

- Так? - Він примружився, намагаючись розгледіти що-небудь крізь пелену дощу. - Дивно.

- Коли ви бачили її востаннє?

- Так... - Бармен у задумі почухав у потилиці. - Дайте пригадати... Здається, вчора, перед закриттям. Точно. Вона закриває зазвичай близько шостої. Я саме мив вікна. У нашому місті бруд до них так і липне.

- Це вірно. Отже, вона закрила магазин о шостій. А потім?

- Пішла кудись із хлопцем, який із нею живе. Пішки. Вони завжди ходять пішки.

- А сьогодні ви її не бачили?

- Начебто ні. Вона живе над магазином, а я живу в місті. Мені здається, робота має бути окремо, а дім - окремо.

- Хто-небудь із її людей сюди заходить?

- Ні. Ні, тільки деякі покупці. І мої відвідувачі часом заглядають до неї за амулетами. Ми з нею мирно співіснуємо. Вона мені не заважає. Я навіть купив у неї браслетик дружині до дня народження. Миленький такий, із різнокольорових камінчиків. Дорогувато, мабуть, але жінкам подобається подібна дурниця.

Бармен знову протер прилавок. На прохання когось із відвідувачів налити ще кави він не відреагував.

- У неї що, неприємності? По-моєму, з нею все гаразд. Дивна, звісно, але нешкідлива.

- А що вам відомо про дівчину, яка в неї працювала? Блондинка років вісімнадцяти.

- Така субтильна? Я бачив, як вона приходила і йшла. Завжди озиралася, немов боялася, що хтось зі спини на неї накинеться.

"І накинулися", - подумала Єва.

- Дякую. Якщо ви побачите Ісиду сьогодні, зателефонуйте мені. - Вона поклала на стійку свою картку і розплатилася за каву.

- Немає проблем. Шкода буде, якщо з нею щось трапиться. Вона, може, і психована, але нешкідлива. - Єва вже зібралася було йти, але бармен її зупинив. - Так, до речі, про психів. Я тут бачив одного днями - ввечері, після закриття.

- І що це був за псих?

- Якийсь хлопець. А може, і жінка. Важко сказати. Він був у чорному плащі з капюшоном. Стояв на тротуарі й дивився на її вікна. Просто стояв і дивився. Мені навіть не по собі стало, я пішов іншим боком вулиці. Дійшов до зупинки, озирнувся... І знаєте що? Там уже нікого не було, крім кішки. От дивно!

- Так, - пробурмотіла Єва, - дивно.

- Я бачила кішку, коли загинула Аліса, - сказала Пібоді дорогою до машини. - На бруківці.

- У місті повнісінько кішок.

Але Єва чудово пам'ятала ту, яку бачила сама. Чорну, досить вгодовану і злу.

- Ісідою ми займемося пізніше. Зараз мені треба поговорити з медекспертами: час готувати повідомлення для преси. - Вона відчинила машину, і тут Пібоді знову чхнула. - Може, вони порадять, що робити з вашим нежитем.

Пібоді втерла ніс долонею.

- Я краще заскочу в аптеку. Патологоанатомів я волію уникати.

Пібоді вирушила переодягатися в сухе, а Єва сіла у себе в кабінеті і стала переглядати результати розтину.

Час настання смерті та її причину вона визначила правильно. Утім, це було неважко - розріз на горлі та дірка в грудях давали достатньо для того підстав. А ще експерти виявили присутність у крові галюциногенів і стимуляторів - усе з розряду заборонених.

Отже, Лобар помер, отримавши сексуальне задоволення, накачаний наркотиками. Хто-небудь, імовірно, вважав би це щасливим кінцем... Щоправда, йому таки перерізали горло.

Єва взяла запечатаний у пластиковий пакет ніж і почала його розглядати. Відбитків, як і очікувалося, ніяких. На лезі тільки кров жертви. Вона розглядала чорну різьблену ручку, поцятковану загадковими письменами і символами. Ніж, схоже, старовинний, але власника навряд чи вдасться встановити: лезо дозволеної довжини, такі не потрібно реєструвати. Звісно, можна поблукати по антикварних і збройових крамницях та й по магазинчиках, де продають всякі магічні предмети. Але на це піде кілька тижнів, а толку не буде майже ніякого.

Оскільки через двадцять хвилин мала відбутися зустріч із пресою, Єва сіла за комп'ютер і приступила до роботи. Не встигла вона вчитатися як слід в опис знаряддя вбивства, як двері відчинилися і до кабінету увійшов Фіні.

- Я чув, тебе підняли з ліжка на світанку.

- Ага. - Серце в неї стиснулося - не від спогадів про те, що вона побачила, а від того, що їй знову доведеться викручуватися. - І новини були не з приємних.

- Тобі не потрібна допомога? - запитав Фіні з сумною посмішкою. - Я шукаю, чим би себе зайняти.

- Поки що справляюся, але, якщо що, дам тобі знати.

Він підійшов до вікна, потім повернувся до дверей. "Який у нього змучений вигляд, - подумала Єва. - І сумний".

- А в чому там справа? Ти що, знала цього хлопця?

- Не зовсім. - Єва зам'ялася. Боже, ну що йому відповідати? - Я говорила з ним одного разу - у зв'язку зі справою, над якою працюю. Але витягла з нього небагато. Найімовірніше, він знав більше, ніж мені розповів, проте зараз про це можна тільки здогадуватися. - Вона глибоко зітхнула: на душі було нестерпно. - Гадаю, той, хто це зробив, хотів досадити мені та Рорку. Більшість поліцейських тримають свою адресу в секреті, а мені нікуди не сховатися.

- Це ціна, яку тобі доводиться платити за популярність. Ти щаслива? - несподівано запитав Фіні.

- Звичайно. - Єві здавалося, що в неї на лобі написано, якою винуватою вона себе почуває.

- Добре. Добре... - Він сунув руку в кишеню, дістав пакетик зі своїми улюбленими горішками, але Єві не запропонував, а просто покрутив пакетик у руках. - Важко працювати в поліції і жити повноцінним життям. Френку це вдавалося.

- Знаю.

- Сьогодні прощання з Алісою. Ти підеш?

- Постараюся. Якщо не виникне нічого термінового, обов'язково піду.

- Знаєш, Далласе, ніяк не можу з цим впоратися. Бренда просто збожеволіла від горя. Моя дружина зараз із нею, а я не міг цього витримати і пішов на роботу. Але зосередитися ніяк не виходить.

- Може, тобі краще піти додому, Фіні? - Вона встала і поклала руку йому на плече. - Просто піти додому. Вам із дружиною добре б узагалі поїхати на кілька днів. Відволіктися.

- Можливо. - Очі в нього були порожніми і втомленими. - Але як позбутися того, що з'їдає тебе зсередини?

- Слухай, пам'ятаєш, я говорила про віллу Рорка в Мексиці? Там дуже добре. - Їй хотілося хоч якось йому допомогти. - Вона стоїть просто біля моря, там усе обладнано. - Єва через силу посміхнулася. - Ти можеш поїхати туди з родиною, я про все домовлюся.

- Поїхати з сім'єю... - пробурмотів Фіні. - Можливо. Знаєш, на сім'ю чомусь ніколи не вистачає часу. Я подумаю. Дякую.

- Не за що. - Вона відвернулася до комп'ютера. - Вибач, Фіні. Мені треба підготувати заяву для преси.

- Так, звісно. - Він змусив себе посміхнутися. - Знаю, як ти любиш цим займатися. Я повідомлю тобі, що ми вирішимо щодо Мексики.

- Так, обов'язково. - Вона втупилася на екран.

Фіні вийшов. "Що ж, - сказала собі Єва, - я вчинила згідно з наказом. Вчинила правильно".

Але чому ж вона вважала себе зрадницею?

Вона все-таки встигла на прощання з Алісою і була дуже рада тому, що Рорк пішов із нею. Усе тут було до болю знайоме - та сама зала, ті самі запахи, навіть багато хто з людей ті самі.

- Як я це ненавиджу! - прошепотіла вона. - Пригладжена і припудрена смерть.

- Це заспокоює тих, хто залишився в живих.

Єва поглянула на Брендю, яку підтримували під руки мати і син. По щоках Брендю струмками лилися сльози. Видно було, що її накачали транквілізаторами.

- Ти думаєш?

- У всякому разі, деяких.

- Коли прийде моя черга, нічого подібного, будь ласка, не влаштовуй. Просто спали прах.

Серце в нього стиснулося, він стиснув руку Єви.

- Не треба.

- Вибач. У подібних місцях мене завжди відвідують жахливі думки. - І тут вона помітила Ісиду. - А ось і моя чаклунка!

Рорк обернувся, подивився в той бік, куди дивилася Єва, і побачив високу велику жінку з вогненно-рудим волоссям, у простій білій сукні. Поруч із нею стояв чоловік, нижчий за неї мало не на голову. Вони трималися за руки.

- А хто це з нею?

- Я його не знаю. Напевно, член її секти. Підемо перевіримо.

Вони мовчки перетнули зал і зупинилися поруч з Ісидою. Єва подивилася на Алісу. У неї було зовсім юне й умиротворене обличчя. Смерть розгладила її риси. І тривоги пішли.

- Вона не тут, - тихо сказала Ісіда. - Дух її все ще шукає спокою. А я сподівалася знайти її тут... Шкода, що ми з вами розминулися, Далласе. На згадку про Алісу ми сьогодні не працювали.

- Але вас і вдома не було.

- Саме так. Ми збиралися в іншому місці, на нашу церемонію. Бармен із кафе навпроти сказав, що ви мене шукали. - Вона посміхнулася куточками рота. - Він був дуже стурбований тим, що мене розшукує поліція. Людина він не надто врівноважена, але серце в нього добре.

Ісіда відступила вбік, щоб представити свого супутника.

- Це Чез. Мій друг.

Єва вміла зберігати незворушний вигляд і нічим не висловила свого здивування. Супутник Ісіди виявився настільки ж непоказним, наскільки яскравою була сама Ісіда. Волосся в нього було рідке й безбарвне. Щуплий, невисокий, коротконогий. Обличчя - звичайнісіньке, і тільки великі сірі очі різко красиві. А посміхався він так мило і привітно, що одразу ж хотілося посміхнутися у відповідь.

- Шкода, що наше знайомство відбулося за таких сумних обставин. Ісіда говорила мені, що ви дуже сильна і цілеспрямована людина. Я бачу, що вона, як завжди, права.

У Чеза виявився дивовижний голос - оксамитовий баритон, якому позаздрив би будь-який оперний співак. Єва зловила себе на тому, що дивиться на його губи. Їй здавалося, що хтось говорить замість нього: у людини з такою зовнішністю мав бути зовсім інший голос.

- Мені треба якомога швидше переговорити з вами обома. - Єва озирнулася, виглядаючи місце, де можна було б усамітнитися. - Але, на жаль, доведеться почекати. А це Рорк.

- Я знаю, - сказала Ісіда, простягаючи йому руку. - Ми зустрічалися раніше.

- Невже? - Він чемно посміхнувся. - Не міг же я забути таку красиву жінку!

- О, це було зовсім в інший час і в іншому місці. - Вона дивилася йому прямо в очі. - В іншому житті. І моє життя ви тоді врятували.

- Як мудро я вчинив!

- Так. І благородно. Можливо, коли-небудь ви знову відвідаєте графство Корк, побачите камінчик, що пустився в танок по лузі... і згадаєте. - Вона зняла з шиї срібний хрест і простягнула йому. - Тоді ви дали мені талісман. Такий самий кельтський хрест. Напевно, тому я сьогодні його й одягла. Щоб замкнути коло.

Метал виявився дуже теплим, і у свідомості Рорка щось сплигло. Але він не став напружувати пам'ять.

- Дякую вам. - Рорк опустив хрест у кишеню.

- Коли-небудь я відплачу вам за допомогу. - Ісіда повернулася до Єви. - Я готова поговорити з вами, коли вам буде завгодно. А ти, Чезе?

- Так, звісно, у будь-який час, лейтенант Даллас. Ви прийдете на нашу церемонію? Нам би дуже хотілося, щоб ви на ній були присутні. Післязавтра ввечері. У нас є місце для зборів неподалік від міста. Там тихо і спокійно. І можна здійснювати обряд на свіжому повітрі. Сподіваюся, ви...

Чез раптово замовк, очі його потемніли. Здавалося, він приготувався до оборони.

- Це не наша людина, - сказав Чез.

Єва обернулася і побачила чоловіка в темному. Його бліде обличчя було облямоване синяво-чорним волоссям. У своєму дорогому костюмі він справляв враження людини хворобливої, але водночас успішної в житті.

Незнайомець попрямував до труни, але, побачивши тих, хто вже стояв там, різко розвернувся і рушив до виходу.

- Я з'ясую, хто це, - сказала Єва.

Вона стала пробиратися крізь натовп слідом за незнайомцем, але її наздогнав Рорк.

- Разом з'ясуємо.

- Краще б ти побув із ними.

- Я побуду з тобою.

Єва втомлено зітхнула.

- Не переймай моїх поганих манер.

- У мене і в думках цього не було.

Чоловік прискорив крок. Він був уже біля дверей, коли Єва наздогнала його і торкнулася руки. Він, здригнувшись, обернувся.

- Що? Що вам треба? - Незнайомець відчинив двері і вже готовий був кинутися просто під дощ. - Я нічого поганого не зробив! - вигукнув він.

- Так? А вигляд у вас чомусь винуватий. - Єва стиснула плече чоловіка. - Будьте ласкаві, пред'явіть ваші документи.

- Я не зобов'язаний нічого вам пред'являти!

- У цьому немає потреби, - сказав Рорк, розгледівши незнайомця. - Томас Вайнбург, чи не так? Із "Вайнбург фінаншел". Лейтенанте, ви спіймали страшного типу. Він банкір у третьому поколінні. Чи в четвертому?

- У п'ятому, - заявив Вайнбург, намагаючись дивитися зверхньо на того, кого його сім'я вважала вискочкою і нуворишем. - Я не зробив нічого поганого. З якого дива мене переслідують лейтенант поліції і відомий шахрай?

- Лейтенант - це я, - пояснила Єва, глянувши на Рорка. - А шахрай, мабуть, ти.

- Він злиться через те, що я не користуюся послугами його банку, - усміхнувся Рорк.

- Правда, Томмі?

- Мені вам нічого сказати!

- Ну, тоді ви, можливо, поговорите зі мною? - запитала Єва. - Куди ви так поспішаєте?

- Я... я згадав, що в мене призначена зустріч. Я вже запізнився.

- Ну, у такому разі ще кілька хвилин нічого не вирішують. Ви друг сім'ї покійної?

- Ні.

- То ви просто вирішили провести дощовий вечір у похоронному залі? Я чула, що багато самотніх людей так роблять.

- Я... я переплутав адресу.

- Не надто правдоподібно. Що ви хотіли тут побачити? Або кого?

- Я... - Він із жахом дивився на Ісіду і Чеза, які з'явилися. - Не підходьте до мене!

- Прошу вибачення, Даллас. Ви довго не поверталися, і ми почали хвилюватися. - Ісіда глянула на Вайнбурга й насупилася. - У вас почорніла аура. Ви навіщо влізли в те, у що не вірите. Намагаєтесь загравати з силами, які вам не по зубах. Бережіться! Якщо ви не зміните шлях, то будете прокляті.

- Не підпускайте її до мене! - Вайнбург спробував сховатися за Євою.

- Вона нічого вам не зробить. Що вам відомо про загибель Аліси, Вайнбург?

- Нічого я не знаю! - вигукнув він. - Нічого і ні про що. Я переплутав адресу. Я спізнююся на зустріч. Ви не маєте права мене затримувати!

Це справді було так, але налякати його вона могла.

- Я маю право відвезти вас у відділок і тримати там до приїзду вашого адвоката. Правда, було б кумедно?

- Я нічого не знаю... - Єва була неприємно здивована, почувши, що він захлипав, як дитина. - Ви повинні мене відпустити! Я до цього не маю стосунку...

- До чого?

- Це був тільки секс. І все. Тільки через секс! Я не думав, що хтось помре. А потім... Кров скрізь, скрізь! Господи, я ні про що не знав!

- Де і що ви бачили?

Вайнбург знову схлипнув, і Єва вирішила, що він не небезпечний. Однак, коли вона трохи послабила хватку, Вайнбург несподівано вдарив її ліктем у живіт. Вона повалилася на Рорка, і обидва впали на бруківку.

Єва не стала лаяти себе за те, що відволіклася і дозволила себе підловити. Схопившись на ноги, вона кинулася за Вайнбургом. "Сучий син!" - думала вона, але крикнути не могла, бо ще не оговталася від удару.

Вайнбург метнувся в підземний гараж, заставлений машинами, і тут Єва вихопила зброю.

- Чорт! - закричала вона, побачивши Рорка, який наздогнав її. - Забирайся! Не знаю, чи озброєний він, але ти точно без зброї. Хочеш допомогти - виклич поліцію.

- Невже ти думаєш, що я дозволю якомусь вошивому банкіру збити мене з ніг і змитися? - І Рорк кинувся в глиб гаража.

Сховатися тут можна було де завгодно - відлуння кроків відгукувалося в десятках закутків. Підкоряючись своєму чуттю, Єва рушила ліворуч.

- Вайнбург, ви самі собі все псуєте! Ви напали на офіцера поліції. Якщо ви зараз добровільно здастесь, я не підніматиму галасу. - Вона зупинилася й озирнулася. - Рорк, замри на хвилину, щоб я могла зрозуміти, де він.

Відлуння їхніх кроків стихло. Єва прислухалася і побігла ліворуч, зрозумівши, що Вайнбург вирішив заглибитися і загубитися на наступному рівні. Почувши позаду себе кроки, Єва різко повернулася, тримаючи зброю наготові.

- Могла б здогадатися, - проворчала вона, побачивши Рорка. - Він просувається вперед і цим заганає себе в кут. Йому б зачaitися - і тоді знадобився б взвод поліцейських, щоб його знайти.

- Він переляканий, а перелякана людина зазвичай біжить. - Рорк глянув на Єву і відчув дивне збудження. - У всякому разі, багато хто чинить саме так.

Раптово кроки попереду стихли. Єва жестом звеліла Рорку зупинитися і завмерла сама.

- Що це? - запитала вона пошепки. - Що це за звуки?

- Спів.

- Господи!

У неї засмоктало під ложечкою. Вона побігла вперед, і в цей момент пролунав довгий пронизливий крик, після чого запанувала тиша. Єва на бігу витягла з кишені рацію.

- Вимагаю допомоги. Вимагаю допомоги. Підземний гараж на розі 49-ї і Другої. Лейтенант Єва Даллас переслідусь... Чорт забирай!

- Говорить диспетчерська. Лейтенанте Даллас, повторіть ще раз.

На бетонній підлозі в калюжі крові, що розтікалася, лежало тіло. Одного погляду на засклені очі й ніж, що пронизав груди, було достатньо, щоб зрозуміти: людина мертва. Вайнбург, на свою біду, побіг не в той бік.

- Мені потрібна підмога, негайно. Сталося вбивство. Можливо, той, хто скоїв його, ще не встиг сховатися. Вишліть патрульні машини за цією адресою. Треба блокувати вихід і провести огляд. Надішліть мою помічницю.

- Прийнято. Патрульні машини виїхали. Кінець зв'язку.

- Треба продовжувати пошуки, - зітхнула Єва. - Ти маєш залишитися поруч із тілом.

Рорк глянув на Вайнбурга.

- Він більше нікуди не втече.

- Мені потрібно, щоб ти залишився тут, - повторила вона. - Вони можуть повернутися цим шляхом. Тільки не розігруй із себе героя.

- Ти теж.

Єва кинула погляд на тіло і зітхнула.

- Чорт забирай, треба було його міцніше тримати...

Вона повільно пішла далі, зазираючи в усі закутки, хоча прекрасно розуміла, що їй навряд чи вдасться виявити когось.

Рорк і раніше бачив, як Єва працює, і захоплювався тим, що вона вміє зосередитися, сконцентруватися на чомусь одному. Коли вона оглядала мляве тіло, то не те щоб забувала про жалість, але ніби "відсторонювала" її.

Єва попросила Пібоді зняти місце події з іншого ракурсу. Помітивши, що одному з поліцейських явно не по собі, вона відправила його з якимось дорученням. Рорк глянув на бідолаху і сам відчув нудоту. "Декому так і не вдається звикнути до запаху крові, до огидного вигляду смерті", - подумав він.

Прожектори, спрямовані на тіло, світили нещадно. Крові з рани витекло ціле море. Єва вирішила, що одягнені з нагоди прощання з Алісою чорний костюм і туфлі на підборах тепер напевно будуть безнадійно зіпсовані. Переконавшись, що зйомку місця події закінчено, вона опустила на коліна біля тіла, витягла ніж, що стирчав із грудей, прибрала його в пакет.

Єва знала, що ніж ще має пройти експертизу, але їй було достатньо одного погляду, щоб зрозуміти, хто вбивці. Рукоять ножа була темно-коричнева, мабуть, рогова, і все-таки він дуже схожий на той, яким було скоєно попереднє вбивство. Атам. Ритуальний ніж.

- Погана справа. - Рорк кивнув Фіні, який підійшов і виглядав дуже стомленим, змученим, і подумав, що Єва не даремно за нього турбувалася.

- Ви бачили, як це сталося? Кажуть, Єва розмовляла з ним біля входу, потім він утік, намагався сховатися і загинув.

- Приблизно так і було. Він чомусь нервував. Видно, у нього були на те причини... - Рорк згадав, що не повинен обговорювати це з Фіні, і поспішив змінити тему: - Я б дуже хотів, щоб ви погостювали на нашій мексиканській віллі.

- Дякую за запрошення. Я поговорю з дружиною. - Фіні сумно посміхнувся. - Думаю, я Єві не знадоблюся. Треба їхати додому. - Але він ще раз уважно оглянув місце події. - Мерзенна історія. Схоже, хлопця зарізали таким самим ножем, як того, біля вашого будинку. Так?

- У того було чорне руків'я. По-моєму, металева.

- Зрозуміло... - Фіні забарився ще трохи. - Ну, я піду.

Він підійшов до Єви, намагаючись ступати обережно, бо підошви в нього не були оброблені спецскладом. Єва мовчки глянула на нього і витерла хусткою руки, вимазані кров'ю. Фіні теж нічого не сказав. Вона дивилася йому вслід, поки він не зник з поля зору.

Наказавши відправляти тіло, Єва повернулася до Рорка.

- Я поїду у відділок: потрібно написати звіт.

- Добре, - відповів він, беручи її під руку.

- А ти їдь додому. Я сяду в одну з патрульних машин.

- Я тебе відвезу.

- Але я обіцяла Пібоді...

- Пібоді може поїхати в патрульній машині. - Рорк натиснув на кнопку свого пульта, викликаючи шофера.

- Мені ніяково їхати до відділку в лімузині, - пробурмотіла Єва.

- Що за нісенітниця! - Вони вийшли з гаража, підійшли до входу в будівлю, і до них одразу ж під'їхав лімузин. - Відпочинь, заспокойся, - порадив Рорк, сідаючи поруч із Євою. - Я зараз наллю тобі кави, а сам, мабуть, вип'ю чарку бренді.

Попиваючи гарячу каву, Єва дозволила собі розслабитися.

- Якщо вже ми їдемо разом, розкажи, що ти знаєш про Вайнбург.

- Ну... Він один із цих багатих і примхливих.

Єва багатозначно подивилася на оббиті плюшем сидіння, на кришталеву чарку в руці Рорка.

- Ти теж багатий.

- Так, - усміхнувся він. - Але хіба можна мене назвати примхливим? Сподіваюся, що ні. Тому я й не викликаю в людей роздратування.

- Ти так вважаєш? - усміхнулася Єва - кава безумовно повернула її до життя. - Отже, він був банкіром, керував "Вайнбург фінаншел".

- Не зовсім. Його батько ще в повному здоров'ї. Синок був із тих, кому надають величезний кабінет і нібито високу посаду. Справами він практично не займався.

- Ти його недолюблював?

- Я його практично не знав. Просто мені відомий цей тип. З Вайнбургами я справ не веду. Колись, на зорі моєї кар'єри, я шукав, хто б підтримав кілька моїх проєктів. Проєкти були цілком законними! - додав він, перехопивши глузливиий погляд Єви. - Так от, вони мене і на поріг не пустили: я був клієнтом не їхнього рівня. Я звернувся в інше місце, справа вигоріла, Вайнбурги важко це переживали.

- Отже, у них консервативний банк, що орієнтується на клієнтів із репутацією?

- Саме так.

- Напевно, його батькові було б неприємно дізнатися, що його син зв'язався із сатаністами. Це кидає тінь на всю сім'ю.

- Рада директорів жажнулася б, а сімейство просто б його відкинуло.

- Не схоже, що Вайнбург-молодший любив ризикувати. Хоча... Він говорив про секс. Що все це через секс. Він міг бути одним із тих, хто користувався Алісою. А потім відчув себе винним, або його просто розбирала цікавість, ось і прийшов на прощання з тілом. І тут раптом злякався. Він щось побачив, я впевнена! Якби я його затримала, витягнула б із нього це за десять хвилин.

- Очевидно, хтось теж так подумав.

- Цей хтось перебував там. У залі. Він спостерігав за ним.

- Або за тобою, - додав Рорк. - Що більш імовірно.

- Нехай і далі спостерігають - тільки обережно. Бо тепер я не прогаваю момент і сама вчеплюся їм у горлянку! - Лімузин підкотив до будівлі дільниці. Єва виглянула у вікно, сподіваючись, що нікого з її колег поблизу немає. - Зустрінемося вдома. Буду за кілька годин.

- Я почекаю.

- Що за дурниці! Їдь додому.

Але Рорк влаштувався зручніше і ввімкнув комп'ютер.

- Я почекаю, - повторив він і налив собі ще бренді.

- Ось осячача впертість! - буркнула Єва. І тут її хтось окликнув:

- О, Даллас! Вирішила трохи попрацювати?

- Ну, Картер, ти дочекаєшся! - процідила вона крізь зуби і під регіт колег поспішила в будівлю.

Єва з'явилася через годину, втомлена і зла.

- Уявляєш, Картер щойно оголосив по радіо, що мій екіпаж чекає біля під'їзду. Що за ідіот! Не знаю, кому мені дати по шиї - тобі чи йому.

- Дай йому, - порадив Рорк, обіймаючи її за плечі. Він уже встиг вимкнути комп'ютер і тепер дивився по відео якийсь новий фільм.

Вона хотіла було обуритися, але насправді її заспокоював аромат його дорогого тютюну - так само, як рука Рорка на її плечі.

- Що це ти дивишся?

- Богарт і Бакол. Це їхній перший спільний фільм.

Єва витягнула ноги і стала слухати, як Бакол запитує в Богарта, чи вміє він свистіти.

- Інтелектуальне кіно, - усміхнулася вона.

- У всякому разі, досить кумедний. Коли-небудь треба буде подивитися весь фільм.

Ви дуже напружені, лейтенанте.

- Можливо.

- Треба це виправити. - Він налив їй склянку якоїсь жовтуватої рідини. - Випий.

- Що це?

- Вино. Просто вино.

Вона з побоюванням прийнялася.

- Я збиралася трохи попрацювати вдома. Мені потрібна ясна голова.

- Іноді корисно й відключитися. Тоді ясна голова буде хоча б уранці.

Єва подумала, що Рорк, як завжди, має рацію. У її мозку накопичилося занадто багато інформації, а толку не було. Чотири смерті - а розгадки не видно. Якщо вона на кілька годин розслабиться, можливо, їй стане краще. Тільки от розслабитися ніяк не вдавалося...

- Той, хто вбив Вайнбурга, діяв безшумно і швидко, - сказала Єва. - І чітко - прямо в серце. Якщо перерізати глотку, можна забруднитися в крові. А в серце - миттєво й акуратно.

- Угу. - Рорк почав масажувати Єві шию - це завжди допомагало їй зняти стрес.

- На скільки ми запізнилися? Секунд на тридцять-сорок? Так, дуже швидко. Але, крім Вайнбурга, на збіговиськах у Селіні були й інші... Мені потрібно роздобути список членів секти. Як би це зробити? - Вона пригубила келих. - До речі, про що ви з Фіні говорили?

- Про Мексику. Перестань хвилюватися.

- Добре, добре. - Єва відкинулася на спинку сидіння і прикрила очі - як їй здалося, на кілька секунд. Коли ж вона знову їх відкрила, виявилося, що вони вже в'їхали у ворота. - Я що, спала?

- Хвилини п'ять.

Єва підозріло глянула на Рорка.

- Це було звичайне вино?

- Найзвичайнісіньке. Наступний пункт програми - гаряча ванна.

- Ванна... - Вона задумалася. - Що ж, мабуть, непогано.

Через десять хвилин Єва залізла у ванну і зрозуміла, що це навіть більше, ніж непогано. Побачивши, що Рорк теж роздягається, вона запитала:

- Ця ванна для мене чи для тебе?

- Для нас.

- Дуже добре. Ти мені зараз розповіси, як врятував життя красивій жінці.

- Хм-м-м. - Рорк сів у ванну обличчям до Єви і простягнув їй келих вина. - Невже я несу відповідальність і за те, що відбувалося в минулому житті?

- Не знаю. У всякому разі, є така теорія, що ти або робиш висновки з того, що трапилося, або все повторюється заново. - Піднявши келих якомога вище, вона опустила під воду, потім виринула, відфиркуючись. - Ти думаєш, ви були коханцями?

Він у задумі провів рукою по її нозі.

- Якщо тоді вона мала не гірший вигляд, ніж зараз, сподіваюся - так.

Єва усміхнулася.

- Що ж, я думаю, час від часу тебе має тягнути до таких ось розкішних жінок. - Вона покрутила в руці келих. - Майже всі вважають, що, обравши мене, ти зрадив своїм смакам.

- Майже всі?

Вона допила вино і відставила келих.

- Так. Щоразу, коли доводиться спілкуватися з твоїми партнерами, мені буває не по собі. Вони, природно, не перестають задаватися питанням: що на тебе нашло? Адже я не розкішна красуня з пишним бюстом.

- Ні. Ти струнка, витончена, сильна. Саме тому я тебе й обрав.

Єві стало ніяково, як завжди, коли він говорив щось подібне.

- Мене завжди дивує, чому тебе так хвилює, що думають із цього приводу мої ділові партнери, - додав Рорк.

- А мене й не хвилює. Я просто висловила свої міркування. Напевно, від вина стала балакучою.

- Ти ображаєш мене, Єво. Я не люблю, коли засуджують мій смак.

- Забудемо про це. - Вона знову пірнула, але, відчувши його руки у себе на талії, одразу ж виринула. - Гей, що ти робиш? Вирішив мене втопити? - Єва струсила крапельки води з вій і побачила, що Рорк справді образився. - Слухай...

- Ні, це ти слухай. Але спочатку... - Він поцілував її в губи - пристрасно, гаряче, - і в неї тут же голова пішла обертом. - Ми зараз же перейдемо до третього пункту нашої програми, лейтенанте, - повідомив він через кілька секунд. - І я покажу вам, чому мене приваблює саме ви. Саме ви. Я помилок не роблю.

- Ваша нахабна поведінка нічого не доведе. Я ж сказала, що вся справа у провині.

- Вживання алкоголю тільки посилює провину, - сказав він. Рука його лягла їй на живіт і ковзнула нижче. - Зараз ви стогнатимете і верещатимете - але не від вина!

- Не буду я стогнати! - обурилася Єва і тут же порушила своє слово. - Ох, Рорк, у мене дихання перехоплює, коли ти це робиш.

- Ну і не дихай. - Він підняв її так, що груди її показалися над водою. - Зараз я тебе візьму - і ти мені це дозволиш.

- Я не хочу, щоб мене хтось брав! Я волію брати сама, і якщо ти ще цього не зрозумів... - Єва спробувала обхопити його руками, але тут її наздогнав оргазм. Вона відкинулася назад, руки її безсило повисли.

Рорка раптом охопило нестримне бажання. Він хотів її зараз же, негайно - поки вона така млява, покірна, доступна.

- Як тобі це вдається? - запитала вона пошепки.

Рорк ледь утримався від сміху. Ні слова не кажучи, він підвівся, підняв її на руки і витягнув з ванни.

- Я віднесу тебе в ліжко, - сказав він. - Я хочу відчувати, як ти тремтиш, коли я торкаюся тебе. - Він припав губами до її шиї. - Хочу пробувати тебе на смак.

Єва відчувала легке запаморочення - від вина, від кохання. Вона потягнулася до нього, але він ухилився; руки його були моторні, губи наполегливі. Вона скрикнула, вигнулася дугою. Цього разу оргазм був стрімким і бурхливим, але Єва навіть не чула власних криків.

Він усе-таки взяв її - так, як хотів. Кров стукала в його скронях, а він захоплював її все далі - до позамежного. Тіла їхні були вкриті крапельками поту, але шалена гонка не припинялася.

Нарешті, вже не в силах стримуватися, Рорк розсунув їй ноги і увійшов у неї одним різким рухом. Губи його намацали її сосок, він чув, як калатає її серце. Єва обняла його руками за плечі, і коли вона знову відчувала оргазм, Рорк на мить завмер.

- Подивися на мене, - сказав він, занурюючись у неї все глибше. - Подивися на мене, Єво!

Вона відкрила очі. Вони були затуманені, але все ж вона дивилася на нього.

- Ти - єдина, - повільно промовив Рорк. - Єдина.

Його губи притиснулися до її губ, і він, здригнувшись, тихенько застогнав.

Єва з подивом виявила, що цього разу першим заснув Рорк. Вона лежала в темряві, прислухаючись до його дихання, і відчувала, що на очі навертаються сльози.

- Я люблю тебе, - прошепотіла вона і погладила його по голові. - Я так люблю тебе, що сама собі не вірю.

Вона зітхнула, влаштувалася зручніше і веліла собі ні про що не думати.

Рорк лежав і мовчки посміхався.

Він ніколи не засинав першим.

Вранці наступного дня Рорк мав летіти до Роттердама, але він вирішив влаштувати нараду за системою телезв'язку. Йому не хотілося віддалятися від дому. І від Єви.

Він сидів за величезним столом. Ліворуч від нього сиділа секретарка, яка подавала папери, на яких Рорк мав ставити резолюцію і підпис, а праворуч перекладач - на випадок, якщо щось застопориться з комп'ютерним перекладом.

На екрані перед Рорком були члени правління "Скан-Ер". Для "Рорк Індастріз" видався вдалий рік, а у "Скан-Ер" справи йшли погано вже кілька років. Вирішивши купити цю компанію, Рорк надавав їй тим самим велику послугу. Але, судячи з кам'яних облич деяких членів правління, особливої подяки вони не відчували.

Звичайно, компанія мала пережити нелегкі часи. Деякі керівні посади передбачалося скасувати, зарплати урізати. Рорк уже намітив, хто з його досвідчених співробітників переїде до Роттердама і наводитиме лад на місці.

У навушниках Рорка звучав текст контракту, він же тим часом стежив за виразом облич представників "Скан-Ер". Іноді він звертався до перекладача, уточнюючи якусь фразу або вираз.

Він прекрасно вивчив умови контракту і платив набагато менше, ніж розраховувало отримати правління "Скан-Ер". Крім того, вони сподівалися, що, знайомлячись зі справами компанії, Рорк не виявить наявності деяких ретельно замаскованих фінансових неузгодженостей. Він не міг їх за це засуджувати. Якби Рорк опинився на їхньому місці, він би вчинив так само. Але перевіряв він усе ретельно, і від його пильного ока нічого не сховалося.

Рорк підписав кожен примірник, поставив дату і передав папери секретарці, щоб та поставила печатки. Потім вона запхала контракти в щілину факсу, після чого копії, що опинилися по той бік океану, були підписані протилежною стороною.

- Вітаю вас, містере Вандерлей, з відходом на заслужений відпочинок, - сказав Рорк.
- Бажаю вам усього доброго.

Відповіддю йому були стриманий уклін і кілька ввічливих фраз. Потім екран згас.

- Люди чомусь рідко бувають вдячні тим, хто добре платить їм, а, Каро?

- Так, сер, - відповіла секретарка, платинова блондинка з елегантною стрижкою. Вона встала і взяла диск із записом засідання. Її вузька спідниця підкреслювала витонченість довгих струнких ніг. - Ще менше вдячності вони відчуватимуть десь за рік, коли справи "Скан-Ер" підуть у гору.

- Думаю, через десять місяців. - Рорк повернувся до перекладача. - Дякую вам, Пітере, ви, як завжди, надали нам неоціненну послугу.

- Радий був вам допомогти, сер, - відповів перекладач, худорлявий чоловік середніх років, одягнений у відмінно зшитий темний костюм. Пітер був дійсно першокласним перекладачем, у свій час він працював в ООН.

- Не з'єднуйте мене ні з ким протягом години, Каро. У мене деякі особисті справи.

- О дванадцятій у вас ленч із главами відділів "Скай Вейз", - нагадала секретарка. - Ви збиралися обговорити питання про "Скан-Ер".

- Тут чи в місті?

- Тут, сер, у банкетному залі. Меню ви схвалили ще минулого тижня, - усміхнулася секретарка.

- Так, пам'ятаю. Я буду там.

Рорк зайшов у кабінет і замкнув за собою двері. Утім, він міг би й не замикатися - особливої потреби в цьому не було, тому що Каро ніколи не входила без виклику, - але Рорк узяв за правило завжди бути обережним. Справа, якою він збирався зайнятися, вимагала конфіденційності. Звісно, Рорк волів би зайнятися цим удома, але підтискав час.

Сівши за комп'ютер, він насамперед увімкнув програму, що блокувала пошукову систему відділу комп'ютерної безпеки. Закон забороняв приватним особам користуватися певною інформацією, і за порушення заборони карали суворо.

Йому потрібні були дані про членів секти нью-йоркського відділення Церкви сатани, очолюваного Селіною Кросс.

Триває пошук... На підставі закону про конфіденційність віроповідання дані не видаються. Запит відхилено.

Рорк усміхнувся. Він ніколи не шукав легких шляхів.

- Подивимося, чи вдасться мені змусити тебе змінити рішення, - звернувся він до невидимого супротивника.

Потираючи руки, Рорк зняв піджак і засів за роботу.

Єва походжала затишним кабінетом доктора Міри. Вона ніколи не почувалася тут геть спокійною, проте думку доктора Міри цінувала дуже високо. А нещодавно вона стала довіряти їй і на особистому рівні - настільки, наскільки могла. Але саме це її й турбувало.

Міра знала про неї більше, ніж будь-хто інший. Єва підозрювала, що навіть більше, ніж вона сама про себе знала. А спілкуватися з тим, хто занадто добре тебе знає, завжди важко.

Але цього разу вона прийшла обговорювати не особисті проблеми. Єва прийшла говорити про вбивства.

Міра увійшла до кабінету, і Єва зазначила про себе, що виглядає вона, як завжди, бездоганно. Без гламурного блиску, але елегантно і привабливо. Сьогодні на ній був не діловий костюм, а трикотажна сукня кольору стиглого гарбуза, довгий жакет у тон і туфлі на високих підборах. Дивлячись на них, Єва подумала, що жінки, які піддають себе цим добровільним тортурам, безсумнівно, гідні поваги.

Міра простягнула Єві обидві руки, і цей дружній жест її одночасно збентежив і потішив.

- Рада бачити вас у хорошій формі, Єво. Як ваше коліно?

- Що? - Єва зі спантеличеним виглядом подивилася на свої ноги, і тільки потім згадала про травму, отриману не так давно, як зазвичай - під час затримання злочинця. - Усе в порядку. Я і думати про нього забула.

- Витрати професії. - Міра сіла в одне з крісел. - Це трохи схоже на дітонародження.

- Вибачте?

- Здатність забувати про біль, травми психічні та фізичні, робити одне й те саме знову і знову. Я завжди вважала, що з жінок виходять хороші лікарі та поліцейські, тому що в них ці здібності закладені самою природою. Сідайте зручніше і розкажіть, чим я можу вам допомогти.

- Дякую. - Єва сіла, нервово поїживаючись. У цьому кабінеті вона завжди відчувала якийсь позив оголити душу. - Це стосується справи, якою я зараз займаюся. На жаль, усіх подробиць я розповісти вам не можу, тому що це в якомусь сенсі внутрішнє розслідування.

- Зрозуміло, - кивнула Міра. - Розкажіть те, що можете.

- Один з об'єктів - дівчина вісімнадцяти років, розумна, кмітлива і явно дуже вразлива.

- У цьому віці людина досліджує й освоює навколишній світ. - Міра з усмішкою глянула на співрозмовницю.

Єва задумалася, потім кивнула.

- Так, напевно... У дівчини є сім'я. Батько з ними не живе, але родичів багато - дідусі, бабусі, кузени тощо. Вона не була... - Єва осіклася. - Вона не самотня.

Міра мовчки кивнула, а Єва подумала про себе. Колись вона була самотня. Трагічно самотньою.

- Ця дівчина цікавиться стародавніми релігійними культами, деякі з них вона вивчала. В останні роки захопилася окультизмом.

- Хм-м, це теж досить типово. Молоді люди часто займаються вивченням різних вірувань, щоб зміцнитися у власних позиціях. Окультизм з його містицизмом і широкими можливостями дуже привабливий.

- Напевно, але справа в тому, що вона захопилася сатанізмом!

- З цікавості?

Єва насупилася. Вона чекала від Міри здивування або несхвалення, а та поглядала на співрозмовницю зі спокійною посмішкою.

- На жаль, вона пішла набагато далі.

- Пройшла ініціацію?

- Я не впевнена, що знаю, що це означає...

- У різних сектах по-різному. Взагалі-то сюди входить період послушництва, прийняття клятви тощо. На тілі посвяченого ставиться позначка, зазвичай - біля геніталій. У секту новонавернений приймається всією громадою, під час спеціальної церемонії. У колі встановлюється вівтар, зазвичай ним слугує жіноче тіло. Посвячуваний опускається на коліна, закликаються князі темряви... Обов'язково присутні спеціальні атрибути - полум'я, дим, дзвін дзвонів, земля з могил. Потім посвячуваному дають випити вина або води, після чого верховний жрець або жриця мітять його ритуальним ножем.

- Атамом?

- Так, - посміхнулася Міра. - Крім того, якщо є можливість, приносять у жертву цапа. Іноді кров цапа змішують із вином і п'ють. Після чого всі члени громади займаються сексом із тією, яка служила вівтарем. Це вважається обов'язком, але, як правило, учасники отримують задоволення.

- Ви розповідаєте так, ніби самі брали в цьому участь.

- Ні. Але одного разу мені дозволили спостерігати за церемонією. Видовище вражає.

- Невже ви вірите в таку нісенітницю? - насупилася Єва. - У те, що можна викликати диявола... і так далі?

- Я вірю в добро і зло, Єво. І не відкидаю можливості існування вищого добра і вищого зла. Люди наших із вами професій бачили занадто багато і того, і іншого.

"Зло чинять люди, - подумала Єва. - У зла людське обличчя".

- А поклоніння дияволу?

- Ті, хто присвячує цьому своє життя і душу, зазвичай намагаються знайти свободу. Але декого вабить влада або просто секс.

"Усе це через секс", - згадала Єва слова Вайнбурга.

- Дівчина, про яку ви говорили, очевидно, спочатку бачила в цьому інтелектуальну гру. Сатанізм має багатовікову історію, він, як і більшість язичницьких релігій, виник задовго до християнства. Чому він витримав випробування часом? Ритуали його складні й таємничі, він містичний і гріховний. Ваша дівчина зацікавилася, а оскільки вона виросла, ймовірно, у звичайній, доволі скромній сім'ї, що веде замкнутий спосіб життя, їй захотілося змінити усталений порядок.

- Описаний вами обряд дуже схожий на той, про який вона розповідала. Тоді вона думала, що буде тільки спостерігати, але її втягнули в дійство, нею скористалися. Вона була незайманою, і, я думаю, її попередньо накачали наркотиками.

- Зрозуміло. У деяких сектах відступають від прийнятих правил. І це може бути дуже небезпечно.

- Вона впадала в прострацію, втрачала відчуття часу. І врешті-решт стала рабськи віддана двом членам секти. У результаті кинула навчання, віддалилася від сім'ї. А потім стала мимовільною свідком убивства дитини.

- Найстрашніше, коли приносять у жертву людину. - Міра насупилася. - Якщо не обійшлося без наркотиків, цілком імовірно, що вона потрапила в залежність від цих людей. Вважаю, те, що вона побачила, відвернуло її від сатаністів?

- Вона була смертельно налякана. Але не розповіла про це близьким, не заявила в поліцію. Вона звернулася до чаклунки, яка займається білою магією.

- З віккан?

- Так, - кивнула Єва. - Тобто просто-напросто стала палити білі свічки замість чорних. Але вона жила в постійному страху, стверджувала, що члени секти стежать за нею. А хтось із них може перетворюватися на ворона.

- Перевертні? - Міра задумалася. - Цікаво... Дуже цікаво.

- Вона була впевнена, що вони вб'ють її, вважала, що вони ж убили одного з її родичів, хоча офіційно вважалося, що він помер своєю смертю. Я не сумніваюся, що вони її справді переслідували і мучили, якимось чином грали на її страхах. Думаю, тут зіграло роль і те, що вона відчувала величезне почуття провини.

- Можливо, ви маєте рацію. Емоції впливають на інтелект.

- Але наскільки? - поцікавилася Єва. - Чи могла вона бачити те, чого насправді не існувало? Чи могла вона, тікаючи від бачення, кинутися під колеса машини, що мчала на неї?

- Так вона померла? - промовила Міра. - Шкода, дуже шкода... А ви абсолютно впевнені, що вона тікала від видіння?

- Свідком виявилася людина, приставлена спостерігати за нею. Там нікого не було. Крім чорної кішки, - додала Єва, скрививши губи.

- Традиційний символ зла. Одного цього достатньо, щоб вона остаточно втратила душевну рівновагу. Але навіть якщо кішка опинилася там не випадково, вам буде дуже важко довести, що це вбивство.

- Вони впливали на її свідомість, накачували наркотиками, можливо, гіпнотизували. Зводили її своїми фокусами, погрожували телефоном. А потім штовхнули під колеса. Що ж це, чорт забирай, якщо не вбивство?! І я доведу, що її вбили!

- У суді вам буде нелегко, хоча б тому, що в цьому замішана релігія - до того ж така, яку визнають лише деякі.

- Мені плювати! Люди, які перебувають у цій секті, - злочинці. Я підозрюю, що за останні два тижні вони вбили чотирьох.

- Чотирьох? - перепитала Міра. - Ви маєте на увазі труп, залишений біля вашого будинку? У газетах подробиць майже не було. Він теж із цим пов'язаний?

- Так. Він був із новонавернених. Йому перерізали горло атамом, після чого атам встромили в стегна - разом із запискою, в якій викривався сатанізм. Він був прив'язаний до перевернутої пентаграми.

- Понівечили і вбили... - повільно промовила Міра. - Навряд чи це були віккани. На них не схоже. Це суперечить їхній вірі.

- Люди часто роблять те, що суперечить їхнім переконанням, - відмахнулася Єва. - Але цього разу я підозрюю членів цієї ж секти. А минулої ночі ще одну людину було вбито атамом. У ранковому зведенні ми повідомлень не давали, але за кілька годин про це говоритимуть у всіх новинах. Я опинилася на місці злочину. Гналася за ним. Але наздогнати не встигла.

- Його вбили без обряду? Убили, коли за ним гнався офіцер поліції? - Міра похитала головою. - Хід відчайдушний. Якщо вбивство скоїли ті самі люди, то вони явно нахабніють.

- А може, просто увійшли у смак? Кров - вона ж як наркотик. Зараз мені необхідно зрозуміти, у чому слабкість особистості, що стоїть на чолі подібної секти? У цьому випадку я маю справу з жінкою, у якої були неприємності з поліцією - проституція і торгівля наркотиками. Бісексуалка, власниця клубу, вельми забезпечена. Партнер - дуже сексапільний чоловік, який всіляко її догоджає. Вона хвалькувата, - додала Єва, згадавши трюк із вогнем. - Неврівноважена, істерична.

- Найслабшим її місцем має бути гордість. Якщо вона має владу й авторитет, то до будь-яких проявів неповаги ставиться вкрай болісно. Судячи з усього, вона ясновидиця.

- Ви серйозно?

- Єво, - зітхнула Міра, - існують люди, наділені парапсихологічними здібностями. Це давним-давно доведено.

- Ну добре, добре, - поморщилася Єва. - Знаю, інститут Кижинського тощо. У мене є докладний звіт однієї жінки, яка вивчала там білу магію.

- А ви вважаєте, що все це несерйозно?

- Кришталеві кулі та хіромантия? Ви ж учений!

- Так, і, будучи вченим, визнаю, що наука різноманітна. Вона змінюється разом із нашими уявленнями про Всесвіт. Так от, багато вельми шанованих учених вважають, що ми народжуємося з так званим шостим чуттям. У деяких людей воно розвинене, в інших заблоковане. Більшість із нас має його зачатки. Ми називаємо це інстинктом, інтуїцією, передчуттям - як вам буде завгодно.

- Я вважаю за краще покладатися на факти.

- А тим часом у вас чудова інтуїція, Єво. І в Рорка, до речі, теж. - Помітивши, що Єва насупилася, Міра посміхнулася. - Людина, яка досягла такого успіху в юності, не могла не покладатися на інстинкти: адже їй дуже важливо було зробити потрібний хід у потрібний час. Магія - якщо вас цей романтичний термін влаштовує більше - існує.

- Ви хочете сказати, що вірите в читання думок і чаклунство?

- Зараз я, здається, справді знаю, про що ви думаєте, - усміхнулася Міра. - Що в мене голова забита всякою нісенітницею.

Єва зніяковіло знизала плечима.

- Так, приблизно так...

- Тоді дозвольте мені сказати таке. Магія, чорна і біла, існує з незапам'ятних часів. А там, де влада, обов'язково є і зловживання владою. Така природа людська. Не можна знищити одне, не порушивши іншого. Влада, як і віра, потребує втілення, тому й існують обряди та ритуали. Людям потрібен порядок, потрібне почуття умиротворення, яке дають обряди. І, якщо хочете, їхня таємничість.

- Мене не хвилюють ні обряди, ні ритуали, поки все це перебуває в межах закону.

- Згодна. Але й закон змінюється, адаптується до нових умов.

- Убивство завжди залишиться вбивством! Чим би воно не було скоєно - кам'яною сокирою, лазерним пістолетом або магічними дзеркалами і заклинаннями. - Очі в Єви потемніли від гніву. - Я знайду винних, і ніяка магія мені не завадить.

- Можливо, - кивнула Міра. - У всякому разі, я дуже на це сподіваюся. Ви теж наділені силою, Єво, і знайдете, що їм протиставити. - Вона склала на грудях руки. - Якщо це вам допоможе, я готова розповісти про сатаністів і вікканів детальніше.

- Я люблю знати, з ким маю справу, тож із задоволенням вас послухаю. Ви могли б намалювати психологічний портрет типових представників обох сект?

Міра усміхнулася.

- Типових сатаністів - як і типових католиків чи типових буддистів - не існує. Але я можу сказати вам, які психологічні типи найбільше тягнуться до окультизму. До речі, та вікканка, до якої звернулася загибла дівчина... Ви її підозрюєте?

- Так, вона одна з підозрюваних, щоправда, не основна. Помста - дуже сильний мотив, а якщо сатаніст помирає з ритуальним ножом, встромленим у геніталії, я не можу не думати про помсту. - Єва, не втримавшись, нервово облизала губи. - Але я б радше припустила, що вона накладе на них заляття.

- Перевірте волосся і нігті ваших жертв. Якщо було накладено заляття, ви виявите свіжі зрізи.

- Так? Обов'язково. - Єва встала. - Дякую за допомогу.

- До завтрашнього дня я все підготую.

- Чудово. - Єва зробила крок до дверей, але зупинилася. - Ви так багато про це знаєте... Вивчали як психіатр?

- До певної міри. Але в мене був і особистий інтерес. - Міра усміхнулася. - Моя дочка - вікканка.

- О! - вигукнула Єва; вона гарячково міркувала: що б сказати? - Це багато що пояснює, - пробурмотіла вона нарешті. - Ваша дочка живе в Нью-Йорку?

- Ні, в Новому Орлеані. Вважає, що тутешня громада недостатньо сувора. Я, звичайно, можу бути не цілком об'єктивною, але, гадаю, ви й самі зрозумієте, що це абсолютно нешкідливе вірування.

- Так, зрозуміло... - Єва підійшла до дверей. - Завтра ввечері я піду на одне з їхніх зборів.

- Обов'язково поділіться враженнями. Якщо ж у вас виникнуть запитання, на які я не зможу відповісти, гадаю, моя донька вам із задоволенням допоможе.

- Я вам обов'язково повідомлю.

У Єви голова йшла обертом. "Господи, дочка Міри виявилася чаклункою, - думала вона. - Ну й діла!"

Єва попрямувала до відділку, збираючись захопити Пібоді і разом із нею провести огляд будинку Вайнбурга. Їй хотілося дізнатися, як він жив, і ознайомитися з матеріалами в

його комп'ютері. Вона була майже впевнена: така людина мала зберігати у себе список членів секти. Обов'язковий у таких випадках обшук уже провели, але нічого цікавого не виявили. Однак Єва сподівалася, що їй пощастить.

Пібоді вона зустріла у вестибюлі.

- У моїй машині за п'ятнадцять хвилин. Я зайду в кабінет, перевірю, чи не дзвонив хтось.

- Добре, лейтенанте. Але там...

- Потім, - обірвала її Єва і помчала до себе.

Увійшовши в кабінет, вона зрозуміла, про що її хотіла попередити Пібоді.

- Фіні?.. - Єва зняла куртку і кинула її на спинку стільця. - Ти вирішив-таки злітати в Мехіко? Тоді подзвони Рорку, дізнайся подробиці. Він, напевно...

- Ти збрехала мені. - Голос Фіні тремтів від образи і злості, але погляд був холодний і суворий. - Ти, чорт забирай, збрехала мені. Я тобі вірив, а ти розслідувала за моєю спиною справу Френка.

Заперечувати це, так само як і питати, звідки він дізнався, було марно. Вона припускала, що рано чи пізно Фіні дізнається правду.

- Мені наказано провести розслідування. Вітні велів тримати в курсі його одного, і я виконувала наказ.

- Внутрішнє розслідування? Чорт забирай! Та нікого поряднішого за Френка я в житті не зустрічав.

- Я знаю, Фіні. Я була...

- Але ти проводила це розслідування! Ти працювала з його документами, з його комп'ютером, а мені ні слова...

- Я змушена була так вчинити.

- Нісенітниця собача! Я з тебе зробив поліцейського, а ти мені - ніж у спину? - Фіні стиснув кулаки і зробив крок до Єви.

Вона подумала, що краще б він її справді вдарив.

- Ти, виявляється, працювала зі справою Аліси, перевіряла, чи не вбивство це. Вона була моєю хрещеницею, а ти мені навіть не повідомила про свої підозри. Ти дивилася мені в очі й нахабно брехала!

- Так, - відповіла вона твердо.

- Ти знала, що її накачували наркотиками, гвалтували, а потім убили, і мені ні слова не сказала?

Єва зрозуміла, що Фіні дістався до її файлів. Вони були всі закодовані, але для нього відкрити будь-який файл - суцця дрібниця.

- Я не могла, - промовила вона безбарвним голосом. - Навіть якби я не мала наказу - все одно б не змогла. Ти був надто пов'язаний із ними обома. Не можна чекати об'єктивності від близького друга родини.

- Та що ти, чорт забирай, знаєш про сім'ю?! - вибухнув Фіні.

Так, вже краще б він її вдарив.

- Наказ? - продовжував він із гіркотою. - Наказ, кажеш? Саме тому ти вирішила поводитися зі мною як з останнім недоноском, га, Далласе? "Поїдь відпочити, Фіні. У дім мого багатенького чоловіка". - Він презирливо усміхнувся. - Так тобі було б зручніше, так? Прибрати мене з дороги, щоб не плутався під ногами.

- Послухай, Фіні...

- Я пройшов із тобою вогонь і воду, - промовив він напівголосно, і серце її стиснулося. - Я довіряв тобі. І був готовий у будь-яку хвилину кинутися тобі на допомогу. Тепер цьому кінець. Ти хороший поліцейський, Далласе, але душі в тебе немає. Іди ти до біса!

Єва нічого не відповіла. Він вийшов, навіть не зачинивши за собою двері, а вона залишилася стояти як укопана.

- Даллас! - До кабінету вбігла Пібоді. - Я не могла...

Єва жестом веліла їй замовкнути і відвернулася. Вона ніяк не могла зібратися з думками. У кімнаті, як і раніше, пахло одеколоном Фіні - тим самим, який чомусь завжди купувала йому дружина.

- Ми їдемо оглядати будинок Вайнбурга. Приготуйте все необхідне.

Пібоді відкрила було рота, але тут же й закрила. Вона розуміла, що слова зараз марні.

- Так, лейтенанте.

Єва повернулася до неї. Погляд у неї був жорсткий, зосереджений.

- Тоді поїхали.

Додому Єва приїхала в огидному настрої. Особняк Вайнбурга вона перевернула зверху донизу. Три години вони з Пібоді рилися в шафах і шухлядах столів, переглядали файли на комп'ютері, прослуховували повідомлення на автовідповідачі. Єва виявила дві дюжини практично однакових темних костюмів і туфлі, начищені до такого блиску, що в них можна було дивитися, точно в дзеркало. Виявила нестерпно нудне зібрання компакт-дисків. Був у Вайнбурга і сейф, у якому лежали дві тисячі готівкою, десять тисяч кредитками і величезна колекція відеокасет із жорстким порно - остання знахідка багато що пояснювала в характері Вайнбурга.

Щоденника він не вів, у записнику були тільки імена і дати, а про самі зустрічі, особисті чи ділові, не було ні слова. Рахунки Вайнбург утримував в ідеальному порядку, що цілком природно для людини, яка займалася банківською справою. Єва, однак, помітила, що протягом останніх двох років Вайнбург раз на два місяці знімав з рахунку значні суми, проводячи їх як особисті витрати. Тепер їй стало зрозуміло, на чому ґрунтувався добробут Селіни.

Також раз на два місяці, причому саме в ті дні, коли він знімав гроші з рахунку, Вайнбург призначав із кимось зустрічі, зазвичай пізно ввечері. Але це, на жаль, не було переконливим доказом того, що він був членом секти Селіни Крос.

Ім'я її не згадувалося жодного разу.

Вайнбург був розлучений, бездітний, жив один. Єва поговорила із сусідами і з'ясувала, що товарииськістю він не вирізнявся. Гості до нього приходили рідко, але ніхто із сусідів цікавістю не страждав або просто не бажав зв'язуватися з поліцією, тож опису гостей Єва не домоглася.

Вона вийшла з особняка з відчуттям, що час витрачено даремно. При цьому Єва була абсолютно впевнена в тому, що Вайнбург був членом секти Крос, що він платив їй - спочатку грошима, а потім заплатив життям. Але жодних доказів усього цього не було.

Дорогою додому вона згадала про Фіні, про те, що він їй наговорив, і настроїв у неї вкрай зіпсувався. Єва розуміла: те, що вона зробила, - гірше за зраду. Хоча вона поводитися

саме так, як він її вчив, як має поводитися хороший поліцейський: виконувала накази начальства, займалася своєю справою...

Тепер вони з Фіні вже не друзі. Зваживши все, вона віддала перевагу роботі, а душевні пориви відкинула. "Він сказав, що в мене немає душі, - згадала Єва і здригнулася, немов від удару. - Напевно, він має рацію..."

Єва увійшла в хол, і тут же до неї кинувся кіт. Не звертаючи на нього жодної уваги, вона попрямувала до сходів, коли перед нею несподівано з'явився Соммерсет.

- Рорк намагався з вами зв'язатися.

- Так? Я була зайнята. - Вона відштовхнула Галахада ногою. - Він тут?

- Поки що ні. Але ви можете зателефонувати йому в офіс.

- Я почекаю, коли він повернеться. - Їй раптом захотілося випити, причому чогось міцнішого, щоб забути. Але вона вирішила, що подібні бажання треба в собі придушувати. - Крім Рорка, мене ні для кого вдома немає. Зрозуміло?

- Цілком, - кивнув Соммерсет.

Коли вона пішла, дворецький взяв кота на руки і почав його гладити, чого ніколи не дозволяв собі в чийсь присутності.

- Лейтенант дуже засмучена, - пробурмотів він. - Мабуть, треба нам зателефонувати.

Галахад вдячно муркотнув. Вони з Соммерсетом відчували один до одного взаємну прихильність, але тримали її в секреті.

Єва була б у край здивована, якби дізналася про це. Але зараз вона не думала ні про кота, ні про дворецького. Піднявшись сходами, вона пройшла повз басейн у гімнастичний зал. Фізичні навантаження завжди змушували її забути про душевні муки.

Намагаючись не думати ні про що, Єва переодяглася в чорне трико, увімкнула комп'ютер і задала програму повного навантаження. Стиснувши зуби, вона почала виконувати команди - присідати, стрибати, віджиматися, підтягуватися, - а потім стала на бігову доріжку.

Туга, однак, не минала. "Бігти-то ти можеш, - думала вона, - тільки от сховатися ніде". Серце стукало як скажене, піт стікав струмками, нерви ж, як і раніше, були напружені до межі. "Мабуть, - вирішила Єва, - треба зайнятися боротьбою".

Раніше вона ніколи не тренувалася з роботом - ця іграшка з'явилася у Рорка зовсім нещодавно і була виготовлена на його замовлення.

Єва ввімкнула це диво техніки. Робот розплющив очі й поцікавився:

- Хотите провести бій?

- Хочу, хлопче.

- Бокс, карате, кун-фу - що забажаєте? Контактний чи безконтактний бій?

- Рукопашна! - вирішила Єва. - Контактний бій.

- Раунди на час?

- Ну ні. Будемо битися, поки один одного не вкладе. - Вона дала йому сигнал приступати.

- Прийнято, - відреагував робот. Він увімкнув самопрограмування, і всередині в нього щось загуділо. - Я важчий за вас приблизно на сімдесят фунтів. Якщо хочете, можемо...

Єва, не дослухавши, завдала йому удару в щелепу.

- Ось так. Влаштує?

- Як вам буде завгодно. - Робот зайняв оборонну позицію. - Ви не повідомили, чи бажаєте звуковий супровід. Образи, погрози... - Вона заїхала супротивнику в пах, і він відсахнувся. - Є також крики та стогони.

- Давай уже нападай!

Робот так і вчинив, причому атакував настільки стрімко, що Єва ледь не втратила рівновагу. "Так-то краще", - подумала вона, завдаючи удару у відповідь.

Робот блокував її удар і, змінивши позицію, здавив рукою шию Єви. Вона штовхнула його ліктем у живіт і перекинула через плече, але робот одразу ж піднявся і знову прийняв бойову стійку. Наступної миті його кулак влучив їй у сонячне сплетіння, так що в Єви перехопило подих. Зігнувшись навпіл, вона вдарила противника головою в живіт.

Кілька хвилин потому в залі з'явився Рорк. У цей момент його дружина, пролетівши повітрям метрів п'ять, знову кинулася в бій. Він притулився до одвірка і почав спостерігати за ходом сутички.

Єва, здавалося, не помічала Рорка. Зараз вона не думала ні про що, крім бою. У роті в неї з'явився металевий присмак крові. Вона знову атакувала супротивника, завдавала удару за ударом; у неї немов вселилася первісна лють. Робот повільно відступав під її ударами.

Рорк почав турбуватися. Єва дихала шумно й уривчасто, але бій не припиняла. Нарешті робот опустився на коліна, і Єва занесла руку для останнього удару.

- Зупинити програму! - наказав Рорк, хапаючи Єву за лікоть. - Так ти його зламаєш, - додав він. - Не варто його добивати.

Єва нахилилася, уперлася долонями в коліна і спробувала віддихатися. Зараз вона не відчувала жодних емоцій, окрім бажання добити супротивника.

- Вибач, здається, я захопилася. - Вона глянула на робота, який так і стояв на колінах - рот прочинений, очі безглюзді, як у ляльки. - Треба його поставити на профілактику.

- Не хвилюйся. - Рорк хотів розвернути її обличчям до себе, але вона вирвалася і потягнулася до рушника. - У тебе бойовий настрій?

- Я просто хотіла скинути напругу.

- Можливо, я зможу бути корисним? - усміхнувся він.

Єва відкинула рушник і відчула, що заспокоюється. Але тут же знову навалилася туга.

- Та що з тобою, Єво? Що сталося?

- Нічого. Просто день був важкий. - Вона взяла пляшку мінералки. - У Вайнбурга не знайшли нічого цікавого. Але я так і припускала. А ще я консультувалася з доктором Мірою. У неї дочка - вікканка, уявляєш?

"Вона засмучена не через роботу", - зрозумів Рорк.

- То що ж із тобою?

- Хіба тобі мало? Розумієш, раз у Міри дочка вікканка, я не можу розраховувати на те, що отримаю абсолютно об'єктивну консультацію. Потім ще Пібоді... Вона сильно застудилася, у неї голова забита шмарклями, тож мені доводиться все повторювати двічі.

"Я занадто багато говорю", - подумала Єва. Здавалося, слова поза її волею зривалися з губ.

- Що мені толку від сопливої помічниці, яка чхає? Так, ще репортери... Вони пронюхали про Вайнбурга і про те, що ми з тобою були на місці злочину. Ці шакали дзвонили мені весь день. Усюди витік інформації. Фіні ось дізнався, що я вела розслідування потайки від нього.

"А, - подумав Рорк, - ось воно що..."

- Він дуже образився?

- Як він міг не образитися? - Голос Єви зрадницьки здригнувся. - Він мені довіряв. А я йому збрехала.

- Але в тебе не було вибору.

- Вибір є завжди, - відрізала Єва і жбурнула порожню пляшку на підлогу. - Завжди є, - повторила вона. - І я свій зробила. Я знала, як він ставився до Френка і до Аліси, але я все від нього приховала. Виконувала наказ. Робила те, що належить. - Вона відчула, що не може впоратися з душевним болем і тугою. - Фіні правий, правий у всьому. Я могла, повинна була прийти до нього!

- Хіба тебе цього вчили? Хіба він сам учив тебе цього?

- Він мене... зробив, - сказала Єва. - Я дуже багато чим йому зобов'язана. Тому я повинна була сказати йому, що відбувається.

- Ні. - Рорк зробив крок до неї, обійняв за плечі. - Ні, не повинна.

- Повинна! - вигукнула Єва. - Господи, ну чому я цього не зробила?! - І тут її прорвало. Вона закрила обличчя долонями і розридалася. - Боже мій, ну що мені тепер робити?

Рорк схилився над нею. Єва плакала дуже рідко, і плач її означав, що вона на межі нервового зриву.

- Йому потрібен час, Єво. Він же поліцейський. І він усе зрозуміє. Треба тільки почекати.

- Ні! - Вона вчепилася в його сорочку. - Він так на мене дивився... Я втратила його, Рорк! Втратила! Вже краще б мене вигнали з поліції...

Він гладив Єву по спині і думав про те, які ж сильні почуття її долають. Вона стільки років тримала все в собі, і тепер, коли щось виринається назовні, це схоже на бурю.

- Чорт забирай! - видихнула Єва. Голова в неї розколювалася, у горлі дерло. - Терпіти не можу плакати. Все одно не допомагає.

- Дуже навіть допомагає. - Він погладив її по волоссю, торкнувся пальцем підборіддя. - Тобі треба поїсти і як слід виспатися, і тоді ти зможеш зробити те, що потрібно.

- А що потрібно?

- Потрібно довести справу до кінця і закрити її. Тоді всі неприємності залишаться позаду.

- Ага. - Вона притиснула долоні до палаючих щік. - Знову ця клята робота...

- Справедливість має восторжествувати, хіба ні?

Вона подивилася на нього. Очі в неї все ще були червоними від недавніх сліз.

- Так, чорт забирай! Повинна.

Їсти вона не стала, та Рорк її й не вмовляв. Бували і в його житті важкі хвилини, і він знав, що їжа від горя не лікує. Рорк подумав, чи не вмовити її прийняти заспокійливе, але він знав, що Єва нізащо на це не піде. На щастя, вона рано пішла спати, а Рорк вибачився і сказав, що йому треба дечим зайнятися в кабінеті. Насправді йому потрібно було на кілька годин відлучитися, і він вирішив, що встигне повернутися до того, як вона прокинеться.

У Фіні він раніше ніколи не бував. Капітан жив у багатоквартирному будинку, далеко не новому, але з хорошою охороною. Побояючись, що Фіні відмовиться з ним розмовляти, Рорк не став дзвонити - за допомогою відмички він відчинив замок і увійшов у під'їзд.

У крихітному холі стояв запах якогось інсектициду, і Рорк вирішив, що обов'язково з'ясує, чи не тарганів морили: адже власником будівлі був він.

Піднявшись ліфтом на третій поверх, Рорк помітив, що в коридорі килим витерся, і подумав, що час його замінити. Лампи під стелею світили яскраво, стіни в будинку були товстими, і тому Рорк не чув, що відбувалося у квартирах. Утім, дещо все ж таки чув. Звідкись долинала музика; за одними з дверей сміялися, за іншими - заплакала дитина. "Усюди життя йде своєю чергою", - подумав Рорк і подзвонив у двері Фіні.

Він стояв перед "вічком" і дивився просто перед собою. Нарешті почувся голос Фіні.

- Якого біса вам треба? - пробурчав капітан. - Вирішили понюхати трущобного життя?

- Мені не здається, що цю будівлю можна назвати нетрями.

- Ну, порівняно з палацом, у якому мешкаєте ви, всі будинки - нетрі.

- Ви збираєтеся обговорювати різницю в наших житлових умовах через двері чи все-таки впустите мене?

- Я запитав: що вам треба?

- Ви чудово знаєте, навіщо я прийшов. Невже у вас не вистачає духу зустрітися зі мною віч-на-віч, а, Фіні?

Як і розраховував Рорк, це мало ефект - двері відчинилися. Фіні стояв у отворі, і обличчя його палало праведним гнівом.

- Мої справи вас не стосуються, чорт забирай!

- Помиляєтеся. - Рорк здавався абсолютно незворушним. - Це мене дуже навіть стосується. Мене - але не ваших сусідів.

Фіні, зціпивши зуби, відступив.

- Гарзд, заходьте. Говоріть те, що збиралися сказати, і забирайтеся.

- Ваша дружина вдома? - запитав Рорк, коли Фіні з гуркотом зачинив за ним двері.

- Вона пішла до приятельки. - Фіні стояв нахиливши голову - ні дати ні взяти бик, готовий до бою. - Якщо хочете побитися - приступайте. Із задоволенням наб'ю вам морду.

- Господи, як же ви з Євою схожі, - пробурмотів Рорк, похитавши головою.

Він пройшов у вітальню - доволі затишну, що одразу ж відзначив. На екрані йшла комп'ютерна гра, футбол. Звук був вимкнений, і м'яч у цілковитій тиші літав туди-сюди.

- Який рахунок?

- Мої ведуть два - один. - Фіні зловив себе на тому, що ось-ось запропонує Рорку пива, і подумки зупинив себе. - Вона вам усе розповідала, так? Посвятила в усі подробиці?

- Зауважте, їй ніхто не наказував цього не робити. Вона думала, що я їй допоможу.

"Цей допоможе! - з гіркотою подумав Фіні. - Її багатенький чоловічок допоможе, а той, хто був її вчителем, а потім партнером, ні. Той, хто пропрацював із нею пліч-о-пліч десять років..."

- Усе одно ви цивільний, - проворчав капітан. І тут же додав: - І Френка ви не знали.

- Не знав. Але Єва знала. Вона дуже переживала.

- Ми працювали разом, я і Френк. Ми дружили сім'ями. Вона не мала жодного права вести це розслідування за моєю спиною! Ось я і сказав їй усе, що думав.

- Я в цьому не сумніваюся. - Рорк, відвернувшись від екрана, глянув Фіні прямо в очі. - І тепер вона місця собі не знаходить.

- Ось і прекрасно, нехай трохи помучиться.

Фіні взяв зі столу відкриту пляшку пива і приклався до неї, хоча й розумів, що гіркоти в душі пивом не заглушити. Попри те що капітан був у нестямі від гніву, він пам'ятав тугу в очах Єви. Але зараз велів собі про це не думати.

- Вона оговтається і продовжуватиме робити свою справу. Але тільки без мене.

- Я сказав вам, що вона місця собі не знаходить, - зауважив Рорк. - І це справді так. Як давно ви її знаєте, Фіні? Десять років, одинадцять? Часто ви бачили, що вона не може зібратися з силами? Думаю, такі випадки можна на пальцях перерахувати. Так от, сьогодні ввечері вона була саме в такому стані. - Рорк зробив глибокий вдих, розуміючи, що гнів тут не допоможе. Ні йому, ні Фіні. - Ви хотіли її розчавити? Що ж, у цьому ви досягли успіху.

- Я просто сказав, що думаю, ось і все, - пробурмотів капітан. Тужливе почуття провини вже підбиралося до нього. Він зі стуком поставив пляшку на стіл. - Поліцейські завжди стоять горою один за одного, інакше й бути не може. А вона рилася у справах Френка. Вона мала прийти до мене.

- Ви її цього вчили? - запитав Рорк. - Хотіли зробити з неї саме такого поліцейського? Хіба ви ніколи не отримували від Вітні накази, які вам було неприємно виконувати? - продовжував він, не даючи Фіні вставити хоч слово. - Чи не ви страждали від цього?

- Ні, - з гіркотою в голосі вимовив Фіні. - Не я. - Він сів, демонстративно увімкнув звук і втупився в екран.

"Упертий ірландець, сучий син! - подумав Рорк. - Але ж я вже готовий був йому поспівчувати".

- Одного разу ви зробили мені послугу, - повільно промовив він. - Коли я тільки познайомився з Євою і образив її, бо неправильно зрозумів ситуацію. Тоді ви мені все пояснили. Тепер я хочу надати вам таку саму послугу.

- Я ваших послуг не потребую!

- Проте я вам її надам. - Рорк сів у крісло, витягнув ноги і відсORBнув пива з майже спорожнілої пляшки. - Що ви знаєте про її батька?

- Про кого? - зі спантеличеним виглядом запитав Фіні, повертаючись до Рорка. - Яке це, чорт забирай, має значення?

- Це має значення для кожного, кому вона небайдужа! Ви знаєте, що він її бив, катував, гвалтував? Їй було тоді вісім років.

Фіні зіціпив зуби і вимкнув звук. Він знав, що Єву знайшли на вулиці - восьмирічну дівчинку, побиту і згвалтовану. Це було в її особовій справі, а він знайомився з особистими справами всіх, з ким йому доводилося працювати. Але він не знав, хто це зробив. У нього були підозри, але точно він не знав.

- Мені дуже боляче це чути. Вона ніколи про це не розповідала.

- Вона й не пам'ятала цього. Точніше, пам'ятала, але не дозволяла собі згадувати. У неї досі бувають нічні кошмари.

- Навіщо ви мені це розповідаєте?

- Вона б теж поставила це запитання і навряд чи схвалила б мене. Але я хочу, щоб ви не забували: вона сама зробила себе тим, чим є зараз, і ви допомогли їй у цьому. Вона за вас життя віддасть, і вам це добре відомо.

Фіні знизав плечима.

- Поліцейські завжди стоять один за одного горою. Робота в нас така.

- Я говорю не про роботу. Вона вас любить, а цієї честі удостоїлися небагато. Їй важко буває виявляти свої почуття. Якесь частинка її душі завжди чекає зради, удару нишком. Десять років ви були для неї батьком, Фіні. Вона не заслужила нового удару.

Рорк встав і, не сказавши більше ні слова, вийшов.

Залишившись один, Фіні довго сидів, не ворухнувшись.

Єва прокинулася о шостій п'ятнадцятій і заплющила очі від сонячного світла - Рорк не любив прокидатися із задернутими шторами. Їй вдавалося задернути їх тільки в тих випадках, коли вона лягала пізніше за нього.

Вона почувалася втомленою і розбитою. "Напевно, спала занадто довго", - вирішила Єва і хотіла вже піднятися з ліжка, але Рорк обійняв її за плечі та потягнув назад.

- Зачекай, - вимовив він хрипким зі сну голосом.

- Я вже прокинулася. Хочу почати день раніше. - Вона спробувала вивернутися. - Я провалялася в ліжку дев'ять годин! Мені шкідливо стільки спати.

Рорк розплющив очі, глянув на неї й одразу зрозумів, що вона не відпочила.

- Ти ж детектив, - сказав він. - Запевняю тебе, якщо ти як слід поміркуєш, то зрозумієш: у ліжку не тільки сплять. - Він усміхнувся і притиснув її до себе. - Даю першу підказку.

Рорк перебував у повній бойовій готовності і з легкістю увійшов у її вологе лоно.

- Здається, я вже зметикувала, - усміхнулася Єва, підлаштовуючись під його ритм.

- Ти взагалі на рідкість кмітлива. - Рорк легенько торкнувся губами її підборіддя. - Обожнюю це містечко. І це теж, - додав він, і рука його ковзнула до її грудей.

Єві стало так легко, так приємно...

- Коли доберешся до того, що тобі не подобається, обов'язково повідом, - знову посміхнулася вона й обхопила його плечі обома руками.

Рорк був такий міцний, такий теплий; вона чула, як б'ється його серце, і це заспокоювало її. На неї накочувалися хвилі блаженства, що пестили тіло, втішали...

Оргазм обрушився на неї раптово. Відчувши, що і Рорк відчуває те саме, Єва притулилася щокою до його щоки.

- Ти дав мені солодкий пиріжок? - усміхнулася вона.

- Хм-м?

- Ну, знаєш, кажуть: "З'їж пиріжок - і тобі стане краще". - Вона торкнулася пальцями його обличчя. - Ти хотів, щоб мені стало краще?

- Звичайно. Мені, наприклад, стало. - Він легенько поцілував її. - А взагалі-то я хотів тебе. Я завжди тебе хочу.

- Як це смішно! Здається, у чоловіка член прокидається раніше, ніж мозок.

- Тому ми такі, які є. - Він усміхнувся і поплескав її по спині. - Підемо приймемо душ. Я тебе пригощу ще одним пиріжком.

Через півгодини Єва вилізла з-під душу і почала витиратися. "Так, Рорк - майстер своєї справи, - подумала вона. - Спочатку - лінива розминка, потім ціла буря пристрастей. І все за один ранок!"

Коли він теж виліз з-під душу, Єва попереджувально підняла руку.

- Не наближайся до мене! Якщо ти до мене доторкнешся, буду оборонятися. Я серйозно. У мене купа справ.

Наспівуючи щось собі під ніс, Рорк узяв рушник.

- Обожнюю займатися з тобою коханням вранці. Ти швидко прокидаєшся, тільки якщо тобі телефонують із диспетчерської або якщо я тебе спокушаю.

- Нічого подібного. Я завжди швидко прокидаюся. - Вона повернулася до дзеркала, пригладила долонею волосся і, намагаючись триматися від Рорка на безпечній відстані, потягнулася за халатом. - Піди перевір, які новини з біржі.

- Неодмінно, - кивнув Рорк. - Напевно, ти захочеш поснідати, - додав він, виходячи з ванної. - Я все влаштую.

Єва хотіла сказати, що не голодна, але одразу зрозуміла, що, не підкріпившись, не зможе працювати на повну силу.

Повернувшись до спальні, вона побачила, що Рорк одягає сорочку, не зводячи при цьому очей з екрана комп'ютера. Єва пройшла до шафи й дістала сірі штани.

- Вибач мені за вчорашнє, - несподівано сказала вона.

Рорк обернувся і здивовано глянув на неї. Вона стояла до нього спиною.

- Ти була сильно засмучена. І в тебе були на те підстави.

- У всякому разі, я дуже ціную, що ти не дав мені відчувати себе повною ідіоткою.

- А як ти зараз почуваєшся?

Єва знизала плечима.

- У мене купа справ. Купа невідкладних справ. Ти знаєш, я подумала... - До цього висновку вона дійшла ще напередодні, перед сном. - Якщо в мене все вийде, Фіні, можливо, перестане мене ненавидіти.

- Він не відчуває до тебе ненависті, Єво. Я впевнений. - Вона промовчала, і Рорк не став розвивати цю тему. - Я вирішив, що сьогодні вранці нам із тобою не завадить яєчня з шинкою.

Але спочатку він приніс їй каву і поставив кавник на столик.

- Яєчня з шинкою ніколи не завадить. - Єва змусила себе посміхнутися і ввімкнула телевізор, "Канал 75".

На екрані з'явився репортер, який повідомляв подробиці про вбивство Вайнбурга.

"Не дивлячись на те, що всього за кілька метрів від місця злочину перебувала лейтенант Єва Даллас, у поліції немає серйозних версій. Розслідування триває. Це друга за

кілька днів смерть, пов'язана дивним чином з Євою Даллас. На запитання, чи мають ці дві події щось спільне, Єва Даллас відповідала відмовилася..."

- Та сліпа дитина зрозуміла б, що ці справи пов'язані! - Єва відсунула тарілку вбік. - Ця сука Крос напевно сидить зараз у своєму гадючнику і регоче.

Вона схопилася зі стільця і почала крокувати з кутка в куток. Рорк вирішив, що це добрий знак: Єва злиться - значить, перестала себе жаліти. І він почав намазувати рогалик полуничним джемом.

- Я її виведу на чисту воду, богом клянуся! Треба тільки довести, що Вайнбург був із нею пов'язаний. Якщо мені це вдасться, все піде як по маслу. Може, ордера на обшук її будинку мені й не дадуть, але я з неї всі кишки витягну!

- Дуже добре, - сказав Рорк, витираючи губи серветкою. - Я тобі із задоволенням допоможу.

Єва продовжувала ходити кімнатою, щось бурмочучи собі під ніс, а Рорк підійшов до столу і взяв якусь дискету.

- Лейтенант!

- Не заважай мені. Я думаю.

- Тоді не буду порушувати хід твоїх думок. Я просто хотів сказати, що в мене є список членів секти Крос.

Єва стрепенулася і з подивом втупилася на Рорка.

- Що?! У тебе є список членів? Звідки?

- Ти ж не хочеш знати подробиці, правда? - усміхнувся він.

- Ні, не хочу, - поспішно відповіла Єва. - Тільки скажи: Вайнбург у списку значиться?

- Звичайно.

Посмішка її була сліпучою.

- Я тебе люблю!

- У цьому я не сумніваюся, - відповів Рорк, простягаючи їй дискету.

Фіні вирішив спочатку поговорити з Вітні. Зранку раніше і віч-на-віч. "Скільки років пропрацювали разом, - думав Фіні, під'їжджаючи до двоповерхового особняка в тихому передмісті. - Скільки разів я бував тут у гостях..."

Але зараз, крокуючи всипаною гравієм доріжкою, що вела до будинку, Фіні не був налаштований на люб'язну світську бесіду. Деся неподалік невтомно гавкав собака. Шелестіло листя на деревах, висаджених уздовж акуратно підстрижених галявин, за якими тутешні жителі доглядали з рідкісним завзяттям.

Сам Фіні не хотів би жити в замиському будинку - поливати клумби, стригти газони, згрібати листя або наймати когось, хто б цим займався. Своїх дітей він виховував у місті, а гуляти водив у парк. Щоправда, за це теж доводилося платити. Фіні нервово поївся: ця ранкова благодатна тиша його дратувала.

Двері йому відчинила Анна Вітні, навіть у таку ранню годину ретельно зачесана, підфарбована, в елегантному спортивному костюмі. Побачивши Фіні, вона привітно посміхнулася. В очах її світилася цікавість, але Анна, як справжня дружина поліцейського, утрималася від запитань.

- Фіні! Як я рада вас бачити! Проходьте, випийте з нами кави. Джек на кухні.

- Вибачте, що потурбував вас, Анно. Мені треба переговорити з майором.

- Так, звісно. Як поживає Шейла? - запитала вона, проводжаючи гостя на кухню.

- Дякую, добре.

- Востаннє, коли я її бачила, вона мала просто дивовижний вигляд. У неї приголомшливий перукар. Джеку, я привела гостя. - Анна зазирнула в кухню і побачила в очах чоловіка здивування. Потім Вітні насупився, і вона зрозуміла, що треба залишити їх із Фіні наодинці. - Поговоріть без мене. У мене сьогодні вранці справ невпроворот. Фіні, передайте Шейлі мій найніжніший привіт.

- Обов'язково. Дякую. - Він почекав, коли зачиняться двері, при цьому не зводячи з Вітні пильного погляду. - Чорт забирай, Джеку!

- Це краще обговорити в моєму кабінеті, Фіні.

- Яка різниця? Я хочу поговорити з людиною, яку знаю двадцять п'ять років. З людиною, яка знала Френка. Чому ти все від мене приховав? Чому змусив Даллас мені брехати?

- Я ухвалив таке рішення. Розслідування має проводитися в режимі суворої секретності.

- А я, значить, базіка?

- Не в цьому річ. - Вітні знову насупився. - Просто вирішено не посвячувати тебе...

- Ми з Френком разом ростили дітей. Аліса була моєю хрещеницею. П'ять років ми з Френком працювали в парі. Наші дружини - як сестри. Хто ти такий, чорт забирай, щоб вирішувати, повинен я знати про це розслідування чи ні?

- Я твій начальник, - відповів Вітні, відсуваючи вбік чашку з кавою, яка ще диміла. - Саме ті обставини, які ти щойно перерахував, змусили мене прийняти таке рішення.

- Ти вирішив скинути мене з рахунків? Але ти ж не міг не розуміти, що без мого відділу не обійтися! Адже тобі потрібні були комп'ютерні відомості.

- Це тільки частина проблеми, - проговорив Вітні. - У його медичній карті ми не виявили багатьох записів. Наприклад, про серцеві захворювання, а також про вживання наркотиків.

- Отже, Френк не мав жодного стосунку до наркотиків.

- Я сказав, що записів не було, а це не одне й те саме. Я не міг не згадати, що найближчий друг Френка - найкращий у місті спец із комп'ютерів.

Фіні з подивом вступився у Вітні, щоки його почервоніли.

- Ти подумав, що їх міг знищити я?! І велів Даллас мене перевірити?

- Ні, я не думав, що ти знищив відомості, але таку можливість не мав права виключати. А кому б ти доручив це завдання? - несподівано запитав Вітні. - Я знав: лейтенант Даллас усе перевірить ретельно, ба більше, вона зробить усе можливе, щоб зняти підозри з тебе і Френка. І я знав, що в неї є... зв'язки. Що вона може отримати доступ до комп'ютерної мережі.

Фіні, не в силах впоратися зі своїми почуттями, відвернувся до вікна і вступився на клумбу з яскравими осінніми квітами.

- Ти поставив її в огидне становище, Джеку. Так ось що ти, виявляється, змушений робити... Ставити своїх бійців під обстріл.

- Часом доводиться. - Вітні скуйовдив волосся. - Доводиться робити те, що необхідно, і жити з цим. Міністерство внутрішніх справ дуже цікавилось тим, що сталося. Мені треба було відстояти чесне ім'я Френка і захистити його сім'ю від нових прикросів. Даллас - мій найкращий офіцер. Ти сам її навчав, Фіні, і знаєш це не гірше за мене.

- Так, я її вчив, - кивнув капітан. На душі в нього кішки шкребли.

- І як би ти вчинив на моєму місці? - запитав Вітні, суворо дивлячись на підлеглого. - Подумай тільки... Помер поліцейський, про якого відомо, що він купував наркотики в торговця, який перебуває під наглядом поліції. Під час розтину в крові виявили наркотики. Ти переконаний у тому, що він - людина порядна, оскільки знаєш його з юності. Але Міністерству внутрішніх справ твоєї переконаності недостатньо. Ну, як би ти вчинив?

- Не знаю, - похитав головою Фіні. - Знаю тільки, що не бажав би опинитися на вашому місці, майоре.

- Побажати цього може тільки божевільний, - пробурмотів Вітні, відчуючи, що починає заспокоюватися. - Даллас зробила все, щоб відстояти чесне ім'я Френка, а про тебе вона вже за добу сказала, що ти ні в чому не замішаний. Вона займалася цим менше тижня, але збрала достатньо матеріалу, і мені вдалося звільнитися від комісії з міністерства. Вони були незадоволені тим, що Френк вів приватне розслідування, але тиснути на нас перестали.

- Чудово. - Фіні засунув руки в кишені. - І вона прекрасний офіцер. Господи, як же я її образив!

- Ти мав прийти до мене, - сказав Вітні, насупившись. - Підло було звинувачувати її. Вона виконувала мій наказ.

- А я сприйняв це як особисту образу... - Фіні згадав зблідле обличчя Єви, її розгублений погляд. Він уже бачив цей погляд - погляд жертви, яка звикла до того, що її б'ють. - Мені треба перед нею вибачитися.

- До речі, вона телефонувала за кілька хвилин до твого приходу. У неї з'явилася нова версія, над якою вона працює вдома.

Фіні кивнув.

- Я хотів би відпроситися на годинку-другу.

- Не заперечую.

- І я хочу долучитися до розслідування.

- А це нехай вирішує Даллас, - сказав Вітні, трохи подумавши. - Розслідування доручено їй. І вона сама набирає собі команду.

- Підійдіть, будь ласка, до телефону, Пібоді, - сказала Єва, не відриваючись від комп'ютера.

Просто дивно, скільки в списку виявилось відомих імен. Рік тому багато з них були їй незнайомі, але життя з Рорком дуже розширило коло її спілкування.

- Лікарі, юристи... - бурмотіла вона. - Боже мій, цей хлопець у нас одного разу вечеряв! А з цією дамою, здається, колись спав Рорк. Танцівниця з Бродвею, ноги від вух ростуть.

- Телефонує Надін Ферст, - повідомила Пібоді, яка ніяк не могла збагнути, чи то Єва розмовляє сама з собою, чи то хоче поділитися.

- Чудово. - Єва про всяк випадок погасила екран і, повернувшись, взяла слухавку. - Ну, Надін, які новини?

- Головна новина - як і раніше ви, Даллас. Два трупи! З вами небезпечно спілкуватися.

- Але ви ж поки живі.

- Поки що - так. Я подумала, що вас зацікавить деяка інформація. Можемо домовитися про угоду.

- Покажіть, що є у вас, тоді і я дещо повідомлю.

- Як щодо ексклюзивного інтерв'ю у вас вдома, з розповіддю про обох зарізаних? Для денних "Новин".

- Ні вже, тільки інтерв'ю про перебіг розслідування, у моєму кабінеті, для вечірнього випуску, - висунула свої умови Єва.

- Але перший труп був знайдений у вас вдома!

- Його було знайдено за стінами будинку. І до себе додому я вас не пущу.

Надін зітхнула. Вона прекрасно знала, яка вперта Єва.

- Мені потрібен матеріал вдень.

Єва подивилася на годинник і задумалася.

- Добре, приїжджайте у відділок о пів на дванадцятю. Сподіваюся, мені вдасться звільнитися.

- Чорт забирай, нам потрібен час на підготовку! Що можна встигнути за півгодини?

- Для такого професіонала, як ви, Надін, часу цілком достатньо. Але пам'ятайте: спочатку - ваша інформація.

- Не сумніваюся, що вона вас зацікавить.

Єва поклала слухавку і нервово скуйовдила волосся.

- Мевіс мені сказала, що ви знову не пішли до перукарки, - несподівано сказала Пібоді.

- Ви спілкуєтеся з Мевіс?

- Я кілька разів ходила на її виступи. - Пібоді трубно висякалася. - Мені подобається.

- У мене не було часу на перукарів, - пробурчала Єва. - Днями я сама себе підрівняла.

- Так, помітно. - Перехопивши гнівний погляд Єви, Пібоді з безневинним виглядом усміхнулася. - Ви маєте чудовий вигляд, лейтенанте.

- Ідіть до біса! - Єва знову ввімкнула екран. - Якщо ви закінчили критикувати мій зовнішній вигляд, то, може, переглянете список?

- Дехто мені відомий, - сказала Пібоді, глянувши на екран через плече Єви. - Луї Тріван, адвокат усіх знаменитостей. Допмагає їм ховатися від податкової інспекції. Маріанна Бінгслі, з часом успадкує мережу універмагів, до того ж професійна мисливиця за чоловіками. Карло Манчіні, законодавець мод у сучасній косметології, його консультації тільки мільйонерам по кишені.

- Імена мені відомі, Пібоді. Мені потрібні конкретні дані - освіта, фінансовий стан, сімейний і так далі. Я хочу знати імена їхніх чоловіків, дружин, дітей, прізвиська песиків і кішечок... Я хочу знати, як і коли вони потрапили до Кросс і чому так симпатизують Сатані!

- На це піде кілька днів, - насупилася Пібоді, а Єва з тугою подумала про Фіні. - Хоча б на те, щоб отримати дані Інтерполу. Звісно, якби я могла звернутися по допомогу до комп'ютерного відділу, часу б пішло набагато менше. - Пібоді знизала плечима. - То що, накажете приступати?

- На нас - справа Вайнбурга, тому насамперед розкопайте все, що зумієте, щодо нього. І по Лобару теж. А потім - за списком, зверху вниз. Я ж почну з кінця списку.

Звертайте увагу на регулярні зняття з рахунків великих сум. Подивимося, що знайдемо, коли зустрінемося посередині.

Єва задумалася. Вона знала, що відомості про фінансовий стан секти Селіни засекречені - на підставі закону про релігію. І все-таки є шанс, що Крос якісь суми зберігає на особистому рахунку. Перевірити це нескладно, але їй необхідна впевненість, що отримані відомості точні. А для цього знову була потрібна допомога Рорка...

"Треба почекати день-другий, - вирішила Єва. - Коли ми зрозуміємо, скільки приблизно грошей членів секти осідало в Селіни, тоді й перевіримо її рахунок. Щоправда, буде важко довести, що це були гроші, пожертвовані на потреби секти, але спробувати варто".

- Оскільки тепер встановлено, що Вайнбург був пов'язаний із сектою Крос, я можу допитати Селіну офіційно. Давайте-но викличемо її, скажімо, на одинадцятку п'ятнадцяту.

- У вас об одинадцятій тридцять Надін, - нагадала Пібоді.

- Ага, - посміхнулася Єва. - Ось і добре.

- О!..

- Я не можу відповідати за те, що проноза-репортерка випадково дізналася, що я допитую Селіну Кросс. Надін відомо: я веду розслідування двох убивств, а висновки вона зробить сама.

- І повідомить про них у новинах?

- Може, це налякає когось із сатаністів. А перелякані люди стають дуже балакучими. Тож підготуйте інформацію, щоб мені було простіше їх трясти.

- Лейтенанте, я схиляюся перед вами!

- Зачекайте, не хваліть мене завчасно. Ви працюйте за цим комп'ютером, а я піду до Рорка. Треба скопіювати інформацію на дискету. - Єва озирнулася, почувши шум у дверях, і завмерла. - Погасити екран, - наказала вона, уже готуючись відбити нову атаку Фіні.

- Пібоді, - промовив він, - дозвольте мені поговорити з лейтенантом наодинці.

Пібоді встала в очікуванні розпоряджень Єви.

- Зробіть перерву, сержанте. Випийте кави.

- Слухаюся, лейтенанте. - Пібоді вийшла, навіть шкірою відчуваючи напруженість, що повисла в повітрі.

Єва стояла, не кажучи ні слова, і Фіні одразу ж зрозумів, що вона готова до нового удару. Очі її дивилися без жодного виразу, але рука, що впиралася в стільницю, ледь помітно тремтіла. Йому раптом стало болісно соромно - до чого ж він її довів!

- Твій... Соммерсет сказав, що я можу піднятися. - У кімнаті було досить тепло, але пальто він не зняв. Навпаки, засунув руки глибше в кишені. - Ось що, Далласе, я вчора зірвався. Мені не слід було так на тебе накидатися. Ти виконувала свій обов'язок.

Побачивши, як здригнулися її губи, Фіні вирішив, що Єва щось відповість. Але вона не промовила ні слова, і вигляд у неї був, як у побитого собаки.

"Вона місця собі не знаходить, - згадав Фіні слова Рорка. - Десять років ви були для неї батьком".

Ну як, чорт забирай, він мав вчинити? Не міг же він робити вигляд, що нічого не знає.

- Те, що я сказав... Я не повинен був так говорити. - Він витягнув руку з кишені й витер піт із чола. - Даллас! Вибач мені!

- Ти справді так думав? - не втрималася Єва.

- Я хотів так думати. Я був страшенно злий. Я знаю, мені немає виправдання, і ти... - Фіні доторкнувся до її плеча, вона здригнулася, і він прибрав руку. - Ти маєш повне право більше зі мною не спілкуватися. Я не повинен був накидатися на тебе зі звинуваченнями.

- Тепер ти мені не довіряєш? - Єва засоромилася сльозинки, що викотилася, і провела по щоці рукою.

- Нісенітниця, Далласе, нісенітниця! Немає нікого, кому б я довіряв більше, ніж тобі. Чорт забирай, я перед власною дружиною через силу вибачаюся. І ось зараз я кажу тобі: пробач мене, будь ласка.

Втративши терпіння, Фіні схопив її за руку і розвернув до себе обличчям. Єва завмерла. Сльози стояли в очах, але, слава богу, по щоках не текли.

- Тільки давай без жіночих штучок, Далласе! Міцніше, ніж я сам себе лаю, мене ніхто не вилає. - Він ткнув пальцем собі в підборіддя. - Ну, давай! Вріж мені як слід! Я не подаватиму рапорт, що ти напала на старшого за званням.

- Я не хочу тебе бити.

- Чорт забирай! Підкоряйся наказу! Я наказую тобі дати мені по фізіономії.

Тінь усмішки ковзнула її обличчям.

- Тільки коли ти поголишся. Боюся подряпатися об твою щетину.

Фіні з полегшенням зітхнув.

- А ти стала м'якшою, Даллас. Напевно, від життя з цим сучим сином.

- М'якше? Та я вчора мало не забила до смерті робота Рорка. До речі, чудова іграшка.

Я уявила, що це ти...

Фіні усміхнувся, витягнув із кишені пакетик із зацукрованим мигдалем і простягнув Єві.

- Детективи-комп'ютерники покладаються не на кулаки, а на мізки.

- Ти навчив мене користуватися і тим, і іншим.

- І виконувати накази, - додав він, не зводячи з неї погляду. - Якби ти про це забула, мені було б за тебе соромно. Ти робила те, що потрібно. Френку, мені, усім... - Він помітив, що очі її знову наповнюються сльозами. - Не смій! - Голос Фіні тремтів. - Тільки без цього! Я тобі наказую!

Єва втерла ніс тильним боком долоні.

- А я й не плачу.

Фіні трохи почекав, пильно дивлячись на неї, потім кивнув з явним схваленням.

- Молодець. - Він почав смикати в руках пакетик із мигдалем. - Ну що, візьмеш мене в команду?

Єва відкрила було рот, але тут же знову його закрила. А Фіні хотілося посміхатися. Ось якого поліцейського він виростив! Стриманого, надійного, наполегливого.

- Я бачився з Вітні, - повідомив він. - Мало не з'їв його з потрохами в його власній кухні.

- Невже? - здивувалася Єва. - Хотіла б я на це подивитися.

- Щоправда, врешті-решт я змушений був із ним погодитися: він доручив цю справу найкращому зі своїх підлеглих. Я знаю, ти зі шкіри геть лізла, щоб виправдати Френка. І мене, - додав він. - І ще знаю, що ти намагаєшся з'ясувати, хто вбив його й Алісу. - Фіні важко зітхнув: про це йому було боляче говорити. - Я хочу працювати з тобою, Далласе. Мені це просто необхідно. Вітні сказав, що рішення за тобою.

У неї одразу ж полегшало на душі. Відразу ж. Це було якраз те, що було потрібно їм обом.

- Ну, тоді почнемо просто зараз, - усміхнулася Єва.

Єва так зраділа, коли Селіна з'явилася на допит, що навіть не звернула спочатку уваги на вельми істотну обставину - адвокатом Селіни виявився Луї Тріван. Відмикаючи двері кімнати для допитів, вона обдарувала обох сліпучою посмішкою.

- Міс Крос, дякую вам за те, що погодилися нам допомогти. Рада бачити вас, містере Тріван.

- Єва...

- Лейтенант Даллас, - м'яко поправила вона адвоката. - Адже ми з вами не на вечірці.

- Ви знайомі? - Селіна окинула Єву крижаним поглядом.

- Ваш адвокат часто спілкується з моїм чоловіком. Я знайома з багатьма адвокатами, міс Крос. І це ніяк не позначається ні на моїй, ні на їхній роботі. Отже, вмикаємо запис.

Єва натиснула на кнопку, назвала час, місце й учасників бесіди. Потім зачитала Селіні її права і сіла за стіл.

- Отже, ви вирішили скористатися правом на адвоката, міс Кросс?

- Звісно. Ви двічі ображали мене, лейтенант Даллас. Я б не хотіла спілкуватися з вами без свідків.

- Взаємно, - посміхнулася Єва. - Ви були знайомі з Робертом Матіасом, відомим також під ім'ям Лобар?

- Він був Лобаром, - насупилася Селіна. - Він сам вибрав собі це ім'я.

- "Був" - вельми значуще слово, оскільки зараз його тіло перебуває в морзі. Як і тіло Томаса Вайнбурга. Ви були знайомі з ним?

- Здається, не мала такого задоволення.

- Невже? Дуже цікаво. Але ж він був членом вашої секти.

Селіна відмахнулася від Трівана, який хотів щось шепнути їй на вухо.

- Я не знаю всіх членів своєї громади по іменах, Далласе. Оскільки... - Селіна поклала руки на стіл. - Оскільки ім'я нам - легіон.

Єва дістала з папки фотографії та простягнула їй.

- Можливо, це освіжить вашу пам'ять.

Селіна розглядала знімки, ледь помітно посміхаючись.

- Точно сказати не можу. Ми зустрічаємося в темряві. - Вона глянула на Єву. - Такий звичай.

- А я можу сказати точно. І Вайнбург, і Лобар належали до вашої секти, і в обох випадках убивство було скоєно ножем, який використовується у ваших обрядах.

- Ви маєте на увазі атам? Але не тільки ми користуємося атамом. Мені здається, що після звірячих убивств членів нашої секти поліція мала б нас охороняти, а не переслідувати. По-моєму, цілком очевидно, що хтось поставив перед собою мету нас знищити.

- Невже ви потребуєте охорони поліції? Я думала, вас охороняє щось інше. Хіба ваш пан не оберігає своїх вірних слуг?

- Цим зауваженням ви лише виявили своє невігластво.

- А ви - тим, що взяли в коханці вісімнадцятирічного недоумка. Ви і з Вайнбургом спали?

- Я ж сказала, що не впевнена, чи була з ним знайома. Але якщо була, то, найімовірніше, спала.

- Селіна! - перервав її Тріван. - Лейтенанте, ви намагаєтеся заплутати мого клієнта. Адже вона заявила, що не впевнена, чи була знайома із загиблим.

- Вона його знала. Ви обидва його знали. І підозрювали, що він був інформатором. - Єва нахилилася до Селіни. - Ви турбувалися про те, чи багато він мені розповів? Тому вбили його? Ви встановили за ним стеження? - Вона кинула погляд на Трівана. - Чи ви стежите за всіма своїми адептами?

Селіна презирливо скривила губи.

- Для того щоб щось знати, мені зовсім не потрібно ні за ким стежити.

- Ах так, адже ви все бачите в магічному диму, зовсім забула! Вайнбург ризикував, з'явившись на прощання з покійною. Як ви думаєте, чому він хотів подивитися на Алісу? Він був із вами тієї ночі, коли її гвалтувала вся громада? І отримав свою частку?

- Аліса була новонаверненою. А такі завжди сповнені ентузіазму.

- Вона була заплутаною дівчинкою. Вам подобається спокушати молодих, правда? Вони набагато цікавіші, ніж старі дурні на кшталт Вайнбурга. Люди на кшталт Вайнбурга і вашого шановного адвоката потрібні для грошей і для прикриття. А молодики на кшталт Аліси - вони такі ніжні, такі спокусливі.

Селіна кинула на Єву спопеляючий погляд.

- Її не треба було спокушати, Далласе. Вона сама прийшла до мене. І отримала те, що хотіла.

- Тепер вона мертва. Три смерті поспіль. Думаю, ваші люди почали нервувати. - Єва з усмішкою подивилася на Трівана.

- Мучеництво існує споконвіку, Далласе. Людей завжди вбивали за віру. І все ж віра вижила. І ми виживемо. Перемога залишиться за нами.

Єва дістала ще одну фотографію і жбурнула її на стіл.

- Він не вижив.

Це був Лобар, прив'язаний до дерев'яної конструкції. На горлі його з'яяла рана.

Єва стежила за реакцією Трівана. Очі його наповнилися жахом, він заморгав, зблід, дихання стало переривчастим.

- Лобар не вижив, - повторила Єва. - Чи не так, Селіно?

- Його смерть символічна. Він не буде забутий.

- Ну що ж... Скажіть, у вас є атам?

- Зрозуміло. У мене їх кілька.

- Таких, як цей?

Єва дістала ще одну фотографію, цього разу ножа, який убивці всадили в стегна Лобара. На лезі залишилися запечені криваві патьоки.

- У мене кілька атамів, - повторила Селіна. - Є й дуже схожі. Але саме цей атам я не впізнаю.

- У крові Лобара було виявлено сліди галюциногенів. Під час своїх церемоній ви вживаєте наркотики?

- Тільки трави і деякі ліки. Усі - дозволені.

- Не всі. Те, що виявили в організмі Лобара, не значиться в списку дозволених препаратів.

- Я не можу відповідати за вчинки інших людей.

- Він був із вами в ніч своєї загибелі. Він вживав якісь наркотики?

- Він пив вино під час церемонії. Якщо він і приймав щось іще, мені про це нічого не відомо.

- Вас свого часу затримували за торгівлю наркотиками.

- Я заплатила всі борги перед так званим товариством. Зараз у вас на мене нічого немає, лейтенанте.

- У мене є три трупи. Вони на вашій совісті. І ще - загиблий поліцейський, він теж на вас. Скоро я зажену вас у кут, Селіна.

- Краще тримайтеся від мене подалі!

- Ось як? Що ж станеться в іншому випадку?

- Ви знаєте, що таке біль, Далласе? - промовила Селіна хрипливатим голосом. - Знаєте, що таке біль, який роз'їдає кишки? Тоді починаєш благати про пощаду, про позбавлення, але воно не приходить, і біль перетворюється на агонію. Утім, в агонії є своя насолода... Коли ж біль стає нестерпним, здається, якби в тебе в руці був ніж, сама б перерізала собі горлянку. І все це я можу вам запропонувати. Я можу запропонувати вам море болю!

Єва криво усміхнулася.

- Це вже схоже на погрозу офіцеру поліції. За це ви можете потрапити за ґрати, де й просидите, поки ваш адвокат вас не витягне.

- Сука! - Селіна розлютилася через те, що її так легко спіймали. Вона схопилася на ноги. - Ви не маєте права затримувати мене за це!

- Помиляєтеся, маю. Міс Крос, вас заарештовано за погрозу фізичною розправою поліцейському.

Селіна несподівано метнулася до Єви і впилася їй у горло своїми довжелезними нігтями. Єва відчула запах власної крові і з такою силою вдарила Селіну ліктем у щелепу, що в тієї закотилися очі.

- Здається, до обвинувачення можна додати опір під час арешту. Вам, адвокате, у найближчі кілька годин доведеться попрацювати.

Але Тріван, здавалося, нічого не помічав. Він не відриваючись дивився на фотографії загиблих. У цю хвилину двері відчинилися, і в кімнату в супроводі поліцейського увійшов Фіні.

- Відведіть її, - вказала Єва на Селіну. - Погрози на адресу офіцера поліції та опір під час арешту.

Селіна не зводила з Єви злісного погляду. Коли ж поліцейський повів її в коридор, вона почала щось говорити, скоріше навіть наспівувати, водночас раз у раз озираючись на Єву.

Єва провела рукою по шії і з огидою подивилася на забруднені кров'ю пальці.

- Ти зрозумів, що вона каже?

Фіні витягнув із кишені хустинку і простягнув їй.

- Схоже на латину. Я вчив латину в дитинстві. Мама все сподівалася, що я стану священиком.

- Може, нам вдасться щось розібрати, прослухавши запис? Чорт, боляче! Допит закінчено, - промовила вона в мікрофон, повідомивши дату і час. - Триване, ви хочете зі мною поговорити?

- Що? - Він здригнувся і похитав головою. - Я хотів би зустрітися з моєю клієнткою якомога швидше. З цими звинуваченнями вам не вдасться затримати її надовго.

- Думаю, вдасться, - сказала Єва, розглядаючи свої закривавлені пальці. - Подивіться уважно, Луї, - додала вона, простягаючи йому руку. - Наступного разу це може бути ваша кров.

Триван був блідий як смерть.

- Мені треба зустрітися з клієнткою! - повторив він і поспішно вийшов із кабінету.

- Ця жінка божевільна, - зауважив Фіні.

- Може, повідомиш мені що-небудь, чого я не знаю?

Фіні знизав плечима.

- Вона ненавидить тебе всією душею. Втім, тобі і це відомо. По-моєму, вона тебе прокляла.

- Що?!

- Прокляла. - Він підморгнув їй. - Коли почнуться корчі, одразу повідом. Здається, тобі вдалося її зачепити.

- Боюся, що ні, - буркнула Єва. - Але я роблю головну ставку на адвоката. До речі, треба приставити до нього людину, Фіні. Я не хотіла б, щоб він помер до того, як розколеться. Він так дивно дивився на фотографію Лобара. Був у шоці, це ясно, але, крім того, здається, намагався щось згадати. Ні, його нам втрачати не можна. - Вона глянула на годинник і задоволено хмикнула. - Якраз встигаю на зустріч із Надін.

- Тобі треба щось зробити з шиєю.

- Потім.

Єва вийшла з кабінету і швидко крокувала коридором. Надін обов'язково зверне увагу на бойове поранення. І всевидюче око камери - теж.

- Що, чорт забирай, з вами сталося?! - вигукнула Надін, яка вже півгодини нервово ходила кабінетом.

- Невеликий інцидент під час допиту.

- Ви ледь встигли, Далласе. До ефіру дві хвилини. Часу вас загримувати немає.

- Чудово, нехай усе буде як є.

- Дати світло, увімкнути мікрофони! - наказала Надін оператору, після чого дістала пудреницю, провела по обличчю пушком і сіла. - Схоже, це була дама, - зауважила вона. - Чотири подряпини - як від нігтів.

- Ага. - Єва приклала до шиї вже забруднену кров'ю хустку. - Цікаві можуть навести довідки про ув'язнених під варту.

- Напевно, так вони і вчинять, - усміхнулася кмітлива Надін. - А з волоссям ви так нічого й не зробили. Таке саме, як і під час нашої останньої зустрічі.

- Я їх підрівняла.

- Я хотіла сказати, нічого конструктивного. Ефір через тридцять секунд. Стівене, ти готовий?

Оператор показав великий палець.

- Свіжа кров має чудовий вигляд. Пікантна деталь.

- Дякую. - Єва сіла, закинувши ногу на ногу. - Тільки недовго, Надін. До речі, я ще не бачила вашого матеріалу.

- Даю попередні відомості. Як ви думаєте, хто з місцевих білих магів є сином Девіда Бейнза Конроя, знаменитого серійного вбивці, п'ять разів засудженого до довічного ув'язнення, яке він і відбуває в суворій ізоляції в колонії "Омега"?

- З білих магів? Але звідки ж мені...

- П'ять секунд. - Надін, задоволена тим, що їй вдалося заінтригувати Єву, лагідно посміхнулася. - Чотири, три... - "Два" і "один" вона вже показувала на пальцях, тримаючи

руку так, щоб вона не потрапила в кадр. Репортаж вона почала, надавши обличчю скорботний вираз. - Добрий день. Надін Ферст проводить ексклюзивне інтерв'ю з лейтенантом Євою Даллас. Ми перебуваємо в її кабінеті...

Єва була готова до запитань. Стиль Надін вона знала чудово, а про інформацію, якою та її приголомшила за п'ять секунд до ефіру, вирішила поки не думати. Відповідала Єва коротко й обережно, не сумніваючись, що й так із кожною секундою інтерв'ю рейтинг новин "Каналу 75" повзе вгору.

- Ми вважаємо, що всі ці справи пов'язані між собою. Хоча на місцях злочинів були залишені різні знаряддя вбивства, вони мають багато спільного.

- Ви можете описати знаряддя вбивства?

- На це запитання я відповідати не стану.

- Це були ножі?

- У всякому разі, гострі предмети. Я не маю права відповідати докладніше: це може завадити ходу розслідування.

- Розкажіть, будь ласка, про другу жертву. Його було вбито, коли ви його переслідували. Що спонукало вас переслідувати його?

До цього питання Єва була готова і вирішила відповісти з максимальною для себе вигодою.

- Томас Вайнбург дав зрозуміти, що має інформацію, яка може допомогти слідству.

- Що це була за інформація?

Єва дивилася просто в камеру.

- Я не маю права повідомляти вам це. Скажу тільки, що ми з ним розмовляли, а потім він раптом занервував і побіг. Я намагалася його наздогнати.

- І його вбили?

- Так. Утекти він не зміг.

Директор програми подав знак Надін - час передачі закінчувався. Коли інтерв'ю було завершено й оператор залишив кабінет, вони нарешті залишилися удвох.

- Ну, то що ж? - Єва уважно подивилася на Надін. - Я чекаю.

- Гаразд, не буду більше випробовувати ваше терпіння. Цього чоловіка звали Чарлз Форт, а тут його називають Чез. Дванадцять років тому, коли його батька засудили за

вбивство п'ятьох людей, він узяв дівоче прізвище своєї матері. Кажуть, що Конрой убив ще кількох людей, але це довести не вдалося, тому що тіла знайдені не були.

- Справа Конроя мені відома. Я тільки не знала, що в нього є дитина.

- Це трималося в секреті. Закон про захист прав особистості. Сім'я до цього не мала жодного стосунку. Мати розлучилася з Бейнзом і змінила місце проживання за кілька років до того, як його спіймали. Хлопцеві тоді було шістнадцять, а коли батька засудили - двадцять один. У мене є відомості, що він відвідував усі засідання суду.

Єва згадала невисокого молодого чоловіка, якого бачила на похороні поруч з Ісідою. Син чудовиська... Цікаво, чи багато що передається генетично? Вона згадала про свого власного батька і внутрішньо здригнулася.

- Дякую вам. Якщо ця інформація виявиться корисною, вважайте, що я ваша боржниця.

- Врахуйте, у мене маса відомостей про секти, що існують у нашому місті. Нічого драматичного, але, можливо, вам знадобиться. Скажіть, якщо ви допитували людину, яка явно готова перегризти вам горлянку, чи означає це, що у вас є підозрюваний?

Єва уважно роздивлялася свої нігті. Мабуть, дехто сказав би, що їй не завадить зробити манікюр...

- На це запитання відповісти не можу. До речі, Надін, я сподіваюся, ви знаєте, що в камерах попереднього ув'язнення заборонено знімати?

- Яка жалість! Дякую за інтерв'ю, Далласе. Я вам ще зателефоную.

- Телефонуйте.

Єва провела поглядом Надін, яка напевно вирушила на розвідку. Здається, ім'я Селіни Крос прозвучить-таки наприкінці денних "Новин"...

"Непоганий видався ранок", - подумала Єва. Відкривши шухляду стала, вона почала шукати пластир.

Поки комп'ютер шукав відомості про Девіда Бейнза Конроя, Єва вирішила зателефонувати Рорку.

- Додому я не встигну. Ти не міг би зазирнути сюди годині о шостій? Ми б поїхали на збори відьом разом. Чорт, де ж цей пластир? - вирвалося в неї мимоволі.

Рорк був явно спантеличений.

- Ти шукаєш пластир? Навіщо?

- Та ось... шию заклеїти. Так ти заїдеш? Говори швидше, я дуже зайнята.

- Шию?! Що з твоєю шиєю?

Єва торкнулася подряпин. Пластиру вона так і не знайшла.

- Допитувала підозрювану. Розійшлися в думках. Але я перемогла.

- Звісно. Само собою, лейтенанте. Я постараюся бути о шостій тридцять.

Перекусимо дорогою.

- Добре, домовилися. Почекай! Не здумай приїжджати на лімузині.

- О шостій тридцять, - усміхнувся він.

- Рорк, я серйозно! Не... - Він поклав слухавку. - Чорт забирай! - Єва зітхнула і повернулася до комп'ютера.

"Так, тут інформації більш ніж достатньо", - подумала вона, глянувши на відомості про Девіда Бейнза Конроя.

Розлучений. Одна дитина, Чарлз, народився 22 січня 1965 року, за судом залишений з матір'ю, Елен Форт.

"Зрозуміло, - подумала Єва. - Серійним убивцям не залишають малолітніх дітей".

Потім був список пред'явлених звинувачень і вироків.

Звинувачений і засуджений за вбивство першого ступеня, зґвалтування трупа і розчленування тіла Дорін Харден, мулатки двадцяти трьох років. Засуджений до довічного ув'язнення. Вирок оскарженню не підлягає.

Звинувачений і засуджений за вбивство першого ступеня, зґвалтування і розчленування тіла Емми Танген, негрityнки двадцяти п'яти років. Засуджений до довічного ув'язнення. Вирок оскарженню не підлягає.

Звинувачений і засуджений за вбивство першого ступеня, содомію, зґвалтування і розчленування тіла Лоуелла Макбрайда, білого, вісімнадцяти років. Засуджений до довічного ув'язнення. Вирок оскарженню не підлягає.

Звинувачений і засуджений за вбивство першого ступеня, зґвалтування і розчленування тіла Дарли Фітц, мулатки двадцяти трьох років. Засуджений до довічного ув'язнення. Вирок оскарженню не підлягає.

Звинувачений і засуджений за вбивство першого ступеня, содомію, зґвалтування і розчленування тіла Мартіна Савоя, мулата двадцяти років. Засуджений до довічного ув'язнення. Вирок оскарженню не підлягає.

Наразі відбуває покарання в колонії "Омега".

Підозрювався у скоєнні дванадцяти інших убивств, нерозкритих. Обвинувачення не пред'явлено через брак доказів. Список осіб, які вели розслідування, додається.

Єва переглянула список.

- А цей Конрой любив подорожувати, - пробурмотіла вона, переконавшись, що справами займалися детективи з найрізноманітніших куточків країни.

Про справу Конроя багато говорили, коли Єва була ще підлітком.

Репортажі із зали суду показували по телевізору. Вона згадала родичів, які плакали і благали Конроя повідомити, де він сховав тіла їхніх дітей, сестер, онуків, згадала похмурі обличчя поліцейських, які давали свідчення, згадала самого Конроя - незворушну людину з темними злими очима.

Усі називали Конроя лиходієм, антихристом, немов намагаючись відокремити його від решти людства. Але раз він зміг зачати дитину, значить, все-таки був людиною. І тепер його син опинився в списку підозрюваних...

"А що, якщо я надто вже упереджено поставилася до Селіни Крос? - подумала Єва. - За ідеєю, син Конроя має прагнути помсти - і влади. А чаклунство якраз і дає владу. Одну з жертв він точно знав. А двох інших було зарізано ножем. Конрой колись відмінно орудував ножем..."

Вона раптом згадала, що Конрой називав себе "знаряддя у руках божих". Точно, це була його улюблена фраза.

Єва зажадала аудіозапис.

"Я є сила над вами. - Голос у Конроя був глибокий і мелодійний, дикція - бездоганна. Єва подумала, що в сина голос теж харизматичний. - Я є знаряддя в руках господа помсти і болю. І те, що я роблю в ім'я його, вище вашого розуміння. Тремтіть переді мною, бо я незнищений! Ім'я мені - легіон".

- Ім'я тобі - лайно, - хмикнула Єва. - Легіон... Селіна Крос теж вживала це слово. Цікаво, чи захоплювався Конрой сатанізмом? Чи чаклунством? Чи не тому його сина потягнуло туди ж?

Вона витребувала відомості про Чарлза Форта, сина Девіда Бейнза Конроя, і уважно прочитала все, що видав комп'ютер. Мати відвезла сина в Нью-Йорк, і, щоб відвідувати судові засідання, йому постійно доводилося їздити на старе місце проживання. Мати, найімовірніше, була проти, але він наполіг на своєму. З коледжу пішов у другому семестрі. Вивчав фармакологію. Дуже цікаво! Має ліцензію на роботу з лікарськими препаратами. Досить часто переїжджав з місця на місце. Як татко. Потім знову оселився в Нью-Йорку. Є співвласником "Шляху душі". У шлюб не вступав, дітей не має, до кримінальної відповідальності не притягувався.

Єва в задумі провела долонею по подряпинах на шиї та запросила відомості про стан здоров'я.

Чарлз Форт: у п'ять років перелом руки. У шість років легкий струс мозку, синці на тілі. У сім років опік руки другого ступеня. У сім років струс мозку, перелом гомілки.

Цей список тривав і далі. Було абсолютно ясно, що хлопчик зазнавав жорстокого поводження - найімовірніше, з боку батька.

Але чому, чорт забирай, не було заведено кримінальної справи?

Лікування проводилося в різних лікарнях по всій країні протягом десяти років. Відомостей про запити Центру захисту дітей немає.

- Ідіоти. Ідіоти! - Єва закрила обличчя долонями, потім почала масажувати лоб. Жахливо розболілася голова.

Вона запросила відомості про надання психіатричної допомоги.

Добровільно звернувся в клініку Міллера для амбулаторного лікування. Лікуючим лікарем був Ернест Ренфрю. Відомості закодовані.

"Ну гаразд, і так достатньо", - вирішила Єва. Вона зберегла дані у файлі "Чарлз Форт", зберегла додаткові відомості у файлі "Конрой", після чого завершила роботу.

У кабінет заглянув Фіні.

- Крос щойно випустили, - повідомив він.

- На жаль, усе хороше триває недовго.

- Хто-небудь оглянув твої подряпини?

- Потім. Слухай, у тебе є вільна хвилинка?

- Звичайно.

- Тобі знайоме ім'я Девід Бейнз Конрой?

Фіні присвиснув і присів на край столу.

- Справи давно минулих днів. Сволота параноїдальна. Вбивав, а потім розчленовував і зберігав частини тіла в переносному холодильнику. Роз'їжджав країною у фургоні. Проповідував.

- Проповідував?

- Ну, не зовсім. Корчив із себе антихриста. Ніс усяку нісенітницю про анархію, про дозволеність плотських насолод, про відкриття врат пекла... Жертв своїх знаходив на дорогах; принаймні троє з них займалися проституцією. Повії завжди були легкою здобиччю для психів.

- Але його визнали осудним, - зауважила Єва.

- Так, він успішно пройшов тестування. За законом вийшло, що він нормальний. Насправді ж - клінічний випадок.

- У нього ж була сім'я...

- Так, начебто. - Фіні почав згадувати подробиці. - Я тоді ще працював у відділі з розслідування вбивств. У наших краях він нічого не скоював, але всі поліцейські країни стежили за цією справою. Точно, у нього була дружина. Така маленька тиха жінка. Вона від нього пішла ще до того, як його спіймали. І був син. Дивний такий хлопчина...

- Чому?

- У нього були батьківські очі. Я ще подумав тоді, що одного разу, можливо, нам доведеться ловити його. Цілком міг піти по стопах батька. Але про нього, наскільки я знаю, ніхто більше нічого не чув. Сама розумієш, закон про охорону прав особистості тощо.

- Досі ніхто не чув... - Єва глянула Фіні прямо в очі. - Сьогодні ввечері я зустрічаюся з сином Конроя. На шабаші відьом.

Рорк приїхав на лімузині. Єва не сумнівалася, що він саме так і вчинить - їй на зло. Вона б і розлютилася, якби в салоні на неї не чекала справжня італійська вечеря.

Єва накинулася на лазанью, але, коли Рорк налив їй бургундського, похитала головою.

- Я на службі, - сказала вона з набитим ротом.

- Ну а я ні. - Рорк зробив великий ковток. - Чому ти нічого з цим не зробила? - запитав він, вказавши на подряпини.

- Часу не було.

- Так, знаєш, я переглянув запис твоєї зустрічі з Надін і був дуже здивований тим, що ти погодилася з нею зустрітись.

- Ми уклали угоду, і я отримала дещо натомість. - Натиснувши на кнопку, вона опустила екран між заднім і переднім сидіннями. - Про це я б хотіла розповісти тобі просто зараз.

Єва їла глянцевої оливки, розкладені на таці з закусками, і розповідала йому про те, що дізналася вдень.

- Тож тепер треба приділити цьому Чезу особливу увагу, - закінчила вона свою розповідь.

- Через гріхи батька?

- Іноді це виявляється важливим.

Рорк кілька секунд мовчав. Їм обом було неприємно думати про це.

- Вам, звичайно, краще знати, лейтенанте... Але чи не могли ці обставини змусити його обрати життя прямо протилежне?

Єва знизала плечима.

- Він знав Алісу, він розбирається у фармакології. У крові Френка виявлено лікарські препарати, а в Аліси були галюцинації. Дві інші жертви вбиті за якимось обрядом. Я не можу ігнорувати факти.

- Мені він здався вельми миролюбною людиною, - зауважив Рорк.

Єва уважно оглянула блюдо із закусками і зупинила свій вибір на маринованому перці.

- Знаєш, якось раз мені довелося мати справу зі старенькою, на вигляд дуже доброю бабусею. Вона давала притулок бездомним кішкам і пекла печиво для сусідських дітлахів. Вирощувала вдома герань. - Єва, увійшовши до смаку, взяла ще один перчик. - А потім заманила шістьох дітей до себе додому і згодувала їхні нутрощі кішечкам.

- Цікава історія, - кивнув Рорк. - Натяк зрозумілий.

Він поклав руку в кишеню, дістав амулет, подарований йому Ісідією, і надів на шию Єви.

- А це навіщо?

- Тобі він личить більше, ніж мені.

- Так ти, виявляється, забобонний? - усміхнулася Єва.

- Зовсім ні, - збрехав він і почав розстібати гудзики на її сорочці.

- Гей, що це ти робиш?

- Приємно проводжу час. - Руки його, моторні й умілі, вже дісталися до її грудей. - Нам їхати не менше години.

- Я не збираюся займатися сексом на задньому сидінні лімузина! - обурилася вона. - Це...

- Це чудово! - Рорк припав до її грудей губами.

Коли лімузин звернув на вузьку путівецьку, Єва лежала на сидінні, приємно стомлена і розслаблена. Уздовж дороги росли дерева, небо було всіяне зірками, повітря здавалося синьо-чорним. Раптово вона помітила в темряві два палаючих жовтих ока, і чийсь силует, схожий на лисячий, метнувся в ліс біля дороги. Єві стало не по собі.

- Фіні та Пібоді слідують за нами?

- Хм-м-м. - Рорк обернувся. - Здається, так. А ти навиворіт сорочку одягла, - усміхнувся він.

- Чорт! - Єва стягнула з себе сорочку і вивернула. - Припини так нахабно посміхатися! Я просто зробила вигляд, що мені сподобалося.

- Єво, люба! - Він підніс її руку до губ, шанобливо поцілував. - Ти занадто гарна для мене.

- Не можу не погодитися. - Вона зняла амулет і одягла йому на шию. - Ти поноси. - І, не даючи йому заперечити, додала: - Будь ласка!

- Ти ж у це не віриш.

- Не вірю, - підтвердила Єва. - Але ти, здається, віриш. До речі, твій водій знає, куди їхати?

- Ісіда йому пояснила. - Він глянув на годинник. - За моїми підрахунками, ми майже біля мети.

- Схоже, що в усій окрузі немає ні душі. - Вона виглянула у вікно. - Темрява і дерева, більше нічого. Навіть не віриться, що ми всього за дві години їзди від Нью-Йорка.

- Ти переконана урбаністка.

- А ти ні?

Рорк знизав плечима.

- Іноді приємно вибратися за місто. У тиші добре відпочивається.

- А я за містом завжди починаю нервувати. - Вони звернули на іншу дорогу. - Усе здається таким однаковим... У цьому немає... дії! - сформулювала вона свою думку. - Зате зайти в Централ-парк - одразу натрапиш або на наркомана, або на повію, або на парочку збоченців.

Вона глянула на Рорка і побачила, що він сміється.

- Що це ти?

- Життя з тобою таке... різноманітне.

- Можна подумати, що до мене вона в тебе була одноманітною, - хмикнула Єва. - Утім, вино, жінки та гроші - напевно, це страшенно нудно.

- Так, туга була зелена, - сказав він зі зітханням. - Я б так і згасав, якби ти свого часу не вирішила повісити на мене кілька вбивств.

- Так, тобі тоді пощастило. - Єва помітила світло, що промайнуло за деревами. - Слава богу! Здається, ми біля мети.

- Постарайся поменше іронізувати, - порадив Рорк. - Щоб не образити господарів.

- Я зовсім не збираюся іронізувати, - збрехала Єва, яка вже налаштувалася на приємну бесіду. - Я хочу отримати побільше вражень. Мене цікавить не тільки Форт, а й усі інші. Якщо ти когось упізнаєш, скажи мені.

Вона витягла з сумки якусь коробочку і сунула її в кишеню.

- Портативний магнітофон? - здивувався Рорк. - Це, по-перше, протизаконно, а по-друге - просто неввічливо.

- Не розумію, про що ти говориш.

- І крім того, це просто ні до чого, - додав він і натиснув на кнопчку в корпусі свого годинника. - Цей набагато потужніший. Вже мені ти можеш повірити: обидві моделі виробляє моя фірма. - Машина зупинилася біля якоїсь галявини. - Здається, ми приїхали.

Ісиду Єва побачила відразу ж. Її неможливо було не помітити: білий балахон, здавалося, сяяв у темряві. Волосся Ісиди було розпущене, на лобі красувалася широка золотиста стрічка, усипана різнокольоровими каменями. Вона була босоніж.

- Будьте благословенні! - вигукнула Ісіда. Неабияк збентеживши Єву, вона розцілувала її в обидві щоки, потім у такий самий спосіб привітала Рорка і знову повернулася до Єви. - Ви поранені? - Єва не встигла відповісти, як Ісіда торкнулася пальцями її подряпин. - Це отрута!

- Отрута?! - Єва уявила собі нігті Селіни, опущені в якесь смердюче місиво.

- Так, але не у фізичному, а в духовному сенсі. Я відчуваю присутність Селіни. - Не зводячи очей з Єви, Ісіда поклати руку їй на плече. - Так не піде. Міріам, прошу тебе зустріти наших гостей, - сказала вона невисокій смаглявій дівчині й кивнула на машину, що під'їхала, у якій сиділи Фіні та Пібоді. - Чез займеться вашою раною.

- Дякую, не варто. Вранці я зайду до лікаря.

- Думаю, в цьому не буде необхідності. Прошу вас, йдіть за мною.

Ісіда провела гостей галявиною. Єва побачила коло, по периметру якого горіли білі свічки. Біля кола стояли якісь люди і розмовляли немов на замиському прийомі. Загалом їх було чоловік двадцять, віком від вісімнадцяти до вісімдесяти. На галявині стояли

портативні холодильники, звідки всі діставали напої. Розмовляли вони неголосно, час від часу хтось сміявся.

Чез сидів за невеликим складним столиком. На ньому був синій комбінезон і сині ж туфлі. Помітивши Євин погляд, кинутий на стіл, він усміхнувся.

- Чаклунський інструментарій, - пояснив він.

Червоні шнури, ніж із білим руків'ям... "Атам", - подумала Єва. Там же лежали свічки, невеликий мідний гонг, хлист, срібний меч, стояли якісь різнокольорові бульбашки, склянки, чаші.

- Дуже цікаво.

- Це старовинний обряд, і предмети, якими ми користуємося, теж старовинні. Ви поранені? - Він зробив крок до неї і простягнув руку, але тут же завмер, оскільки Єва кинула на нього холодний, попереджувальний погляд. - Прошу вибачення. Вам боляче?

- Чез уміє лікувати, - усміхнулася Ісіда. - Вважайте це за демонстрацію його можливостей. Адже ви хотіли нас вивчити, чи не так? А на вашому другові - оберіг.

Єва, в кишені в якої лежав пістолет, подумала, що і в неї є свій оберіг.

- Ну добре, демонструйте. - Вона підняла підборіддя, дозволяючи Чезу оглянути подряпини.

Пальці його виявилися напрочуд ніжними і прохолодними. Вона не зводила з нього очей і помітила, як зосереджено він дивився на рану.

- Вам пощастило. Намір перевершував результат, - сказав він тихо. Голос у нього був дуже мелодійний. - Ви не могли б розслабитися? Адже тіло й розум нерозривно пов'язані. Одне веде за собою інше, одне інше лікує. Дозвольте мені вам допомогти.

Єва відчула, що на неї хвилиною накотило тепло, воно йшло від його пальців до її голови, потім розлилося по всьому тілу. Їй здалося, що її ось-ось здригнеться сон. Вона здригнулася і побачила, що він усміхнувся.

- Не бійтеся, я не заподію вам шкоди.

Чез узяв зі столу бурштиновий флакон, відкрив його і налив собі на долоню якоїсь рідини з квітковим запахом.

- Це бальзам, виготовлений за старовинним рецептом. - Чез почав легенько втирати його в подряпини, залишені нігтями Селіни. - Він усе залікує. Більше боліти не буде.

- Ви добре розбираєтеся в ліках, так?

- Цей бальзам приготовлений на травах. - Він дістав із кишені хустинку і витер руки.
- Але в ліках я справді розбираюся.

- Я б хотіла поговорити з вами саме про це. - Єва витримала невелику паузу і додала:
- І про вашого батька.

Вона помітила, як звузилися на мить його зіниці, і зрозуміла, що влучила в яблучко. І тут між ними встала Ісіда. Обличчя її палало гнівом.

- Вас сюди запросили! Це священне місце, ви не маєте права...

- Ісіда! - Чез торкнувся її руки. - У неї своя справа. Як і в кожного з нас. - Він дуже серйозно глянув на Єву. - Так, я поговорю з вами, коли ви забажаєте. Але тут не місце для бесід на подібні теми. Скоро почнеться церемонія.

- Ми не хочемо вам заважати.

- Вам буде зручно зустрітися завтра о дев'ятій годині в "Шляху душі"?

- Цілком.

- Дуже добре.

- Ви завжди за добро платите злом? - пошепки запитала Ісіда, коли Чез відійшов. Потім, сумно похитавши головою, вона перевела погляд на Рорка. - Вас запрошено спостерігати за церемонією, і ми сподіваємося, що ви і ваші супутники поставитеся до того, що відбувається, з належною повагою. Просимо вас не входити в магічне коло.

Коли вона пішла, Єва сунула руки в кишені.

- Так, тепер на мене зляться дві чаклунки...

Озирнувшись, вона побачила Пібоді, яка підійшла до неї.

- Це обряд ініціації, - шепнула Пібоді. - Так мені сказав он той розкішний чаклун в італійському костюмі. - Вона кивнула на красеня з бронзовим волоссям, який обдарував її сліпучою посмішкою. - Бог мій, та заради такого можна навернутися в будь-яку віру.

- Тримайте себе в руках, Пібоді, - насупилася Єва.

- Якби моя матінка знала, де я сьогодні, вона б ніч безперервно молилася за мене. - Фіні посміхнувся. - Дивне містечко, доповім я вам.

Рорк зітхнув і обійняв Єву за талію.

- Усі одним миром мазані, - прошепотів він.

І тут обряд почався.

Молода жінка, яку Ісіда називала Міріам, вийшла в коло. Двоє чоловіків зав'язали їй очі. Усі, за винятком спостерігачів, уже скинули одяг; оголені тіла, здавалося, світилися в місячному світлі. Десь у лісі перегукувалися нічні птахи.

Єва намацала пістолет, що лежав у кишені.

Дівчину зв'язали червоними шнурами, які Єва вже бачила. Коли справа дійшла до щиколоток, заговорив Чез:

- Ноги не зв'язані й не вільні! - У голосі його дзвеніла непідробна радість.

Єва з цікавістю спостерігала за обрядом. Настрій учасників церемонії був піднесеним. Високо в небі плив місяць, що сріблив листя на деревах. Ухали сови, і від цих дивних звуків у Єви чомусь холонула кров у жилах. Ніхто, здавалося, не звертав уваги на наготу одне одного, ніхто не кидав на сусіда хтивих поглядів, що були цілком доречні в секс-клубах.

Чез узяв атам. Коли він підніс його до серця дівчини, Єва інстинктивно стиснула рукоять пістолета.

- Я знаю два слова, що відчиняють двері, - любов і довіра! - вимовила Міріам, голос її дзвенів у нічній тиші.

- І тих, хто володіє цим, вітають із подвоєною привітністю, - усміхнувся Чез. - Я дам тобі третє, яке і проведе тебе через ці двері.

Він передав ніж людині, що стояла поруч, і поцілував Міріам. "Так батько цілує дитя", - подумала Єва. Потім Чез обійшов навколо дівчини і підштовхнув її до центру кола. Чоловік, що тримав атам, провів ним у повітрі, немов замикаючи за ними коло.

Чез вів Міріам по колу, всі співали, і кожен розкручував Міріам, немов збирався грати з нею в піжмурки. Тричі продзвонив дзвін. Чез опустився на коліна, поцілував ноги дівчини, потім її коліна, живіт, груди, губи.

"Виглядає навіть не еротично, - подумала Єва. - У цьому надто багато любові".

- Ну, як враження? - прошепотіла вона, глянувши на Рорка.

- Чудово. Дуже релігійно. - Він накрив долонею її руку, яка все ще стискала пістолет.

- І цілком нешкідливо. Мабуть, це еротично, але в найблагороднішому сенсі слова. До речі, двох із присутніх я впізнав.

- Коли все це скінчиться, скажеш мені.

Обряд тривав. Єва машинально піднесла руку до шиї - і раптом зрозуміла, що подряпини зникли, шкіра знову стала гладкою.

Вона опустила руку. У цей момент Чез глянув на неї і посміхнувся.

Коли Єва з Пібоді приїхали до "Шляху душі", магазин був ще зачиненим, але Чез чекав на них на тротуарі біля дверей. Він пив щось гаряче з паперового стаканчика.

- Доброго ранку! - Ранок був досить прохолодний, і на щоках у нього грав рум'янець.
- Можливо, ми поговоримо не в магазині, а нагорі, у квартирі?

- А що, поліцейські приносять невдачі в торгівлі? - усміхнулася Єва.

- Ні. Просто через півгодини ми відкриваємося, і не хочеться лякати ранніх відвідувачів. Вам же Ісіда не знадобиться?

- Поки що ні.

- Ціную вашу делікатність. Вибачте, чи не могли б ви почекати ще хвилинку? Ісіда не визнає кави, а я слабкий, - додав він, роблячи черговий ковток. - Вона знає, що я щоранку віддаюся своїй маленькій пристрасті, але вдає, що цього не помічає. Смішно, але так нам зручніше.

- Не поспішайте. Ви берете каву в закладі навпроти?

- Воно занадто близько від будинку. І, відверто кажучи, кава там кепська. Непогану каву варять он там, на розі. - Він із задоволенням зробив ще один ковток. - Палити я кинув кілька років тому, але без чашки кави обійтися не можу. Вам учора сподобалася наша церемонія?

- Було дуже цікаво, - стримано відповіла Єва. Ранок справді видався доволі прохолодним, і вона засунула руки глибше в кишені. Година пік закінчувалася, і рух був уже не настільки жвавим. - Вам не холодно бігати голяка лісом?

- Восени стає холоднуватو, ви маєте рацію. Думаю, ми цього року більше не будемо влаштовувати служби на свіжому повітрі. Але Міріам мріяла пройти обряд посвячення до Самайну.

- До Самайну? - запитала Єва.

- Це свято, Геловін, - в один голос відповіли Чез і Пібоді.

Чез усміхнувся, а Пібоді, зніяковівши, пробурмотіла:

- Я трохи цим цікавлюся...

- А-а-а-а, зрозуміло... - Він допив каву і кинув стаканчик в урну. - Ви застудилися, сержанте?

- Так, сер, - відповіла Пібоді, насилу стримавшись, щоб не чхнути.

- У мене є дещо... Вам допоможе. До речі, одна з жінок нашої громади вас упізнала, лейтенанте. Вона сказала, що нещодавно ворожила вам по руці. У день загибелі Аліси.

- Так, пам'ятаю.

- Кассандра - досвідчена ворожка, - сказав Чез і повів їх угору сходами. - Вона звинувачує себе за те, що не була достатньо уважною, що не повідомила вам про небезпеку, яка загрожувала Алісі. Вона вважає, що зараз небезпека загрожує вам. - Він озирнувся на Єву. - Кассандра сподівається, що ви носите камінь, який вона вам дала.

- Не пам'ятаю, куди його поклала, - пробурмотіла Єва.

Чез зітхнув і похитав головою.

- Як ваша шия?

- Як новенька.

- Так, навіть слідів не видно.

- І так швидко все минуло... Чим ви мене намазали?

Чез, на подив Єви, відповів не без гумору:

- До складу входять язик кажана і око гадюки. - Він відчинив двері, і тут же задзвеніли дзвіночки. - Почувайтесь як удома. Я приготую вам чай. Ви, напевно, замерзли.

- Не турбуйтеся.

- Ніякого занепокоєння. Одну хвилину.

Він вийшов, і Єва стала оглядати його житло.

Квартира виявилася вельми незвичайною. Вочевидь, багато з речей, що продавалися внизу, перекочували сюди. На овальному столі лежали масивні кристали, у кутку стояла мідна ваза з квітами. На стіні, над величезним синім диваном, висів чудовий гобелен, на якому були зображені чоловіки і жінки, місяць, сонце і фортеця з язиками полум'я, що виривалися з бійниць.

- Великий аркан, - пояснила Пібоді, коли Єва підійшла ближче, щоб розглянути гобелен. Вона оглушливо чхнула і полізла за носовичком. - Схоже, це старовинна річ.

- Напевно, любя, - вирішила Єва.

Всюди стояли вирізані з каменю статуетки - чарівники, дракони, собаки з двома головами, жінки з крилами. На іншій стіні висів ще один гобелен з якимись яскравими незрозумілими знаками.

- Це з "Євангелія з Келлса". - Помітивши здивований погляд Єви, Пібоді знизала плечима. - Моя мама любить вишивати таке на подушках і покривалах. Вони мають гарний вигляд... Взагалі, тут дуже мило. - Пібоді була рада, що в неї не бігають по спині мурашки, як у будинку в Селіні. - Ексцентрично, але мило.

- Напевно, у них непогано йде торгівля, якщо вони можуть дозволити собі тримати вдома антикваріат, - зауважила Єва.

- Торгівля йде досить жваво, - сказав Чез, який увійшов із тацею, на якій стояли керамічний чайник і чашки. - Крім того, у мене були особисті заощадження.

- Спадок?

- Ні. - Він поставив тацю на круглий столик. - Накопичив. Інженерам-хімікам непогано платять.

- Але ви, здається, вирішили замість хімії зайнятися торгівлею?

- Так, вирішив, - відповів він. - Робота не давала мені задоволення. Життя взагалі не приносило мені щастя.

- Психотерапія не допомогла?

Чез знову подивився їй просто в очі.

- Але й не завадила. Прошу вас, сідайте. Я готовий відповісти на ваші запитання.

- Чез, вона не має права змушувати тебе. Ти зовсім не мусиш усе знову згадувати, - сказала Ісіда, яка нечутно увійшла. Цього разу на ній була вільна сукня кольору грозових хмар. - Закон стоїть на сторожі твоїх прав.

- Я розслідую вбивство, - заперечила Єва. - І маю право вимагати, щоб на мої запитання відповідали. Але Чез, звісно, може скористатися послугами адвоката.

- Не адвокат йому потрібен, а мир і спокій, - насупилася Ісіда.

Чез узяв її руки у свої, підніс до губ, а потім притулився до них щокою.

- Не турбуйся, у мене в душі мир, - сказав він. - У мене є ти. Не хвилюйся так. Тобі пора йти вниз відкривати магазин, а мені треба пройти через це.

- Дозволь мені залишитися!

Чез похитав головою, і Єва, побачивши погляди, якими вони обмінялися, була вражена. Відчувалося, що ці люди не просто перебувають у близьких стосунках, а кохають одне одного - кохають ніжно і віддано.

- Тобі достатньо покликати мене, - сказала Ісіда. - Тільки побажай - і я з'явлюся.

- Знаю.

Він поплескав її по плечу і легенько підштовхнув до дверей. Ісіда кинула на Єву погляд, у якому ясно читалася насилу стримувана лютя, і пішла.

- Навряд чи я вижив би без неї, - сказав Чез, дивлячись услід Ісіді. - Ви сильна жінка, лейтенанте. Вам, очевидно, важко уявити, що буває така потреба в іншій людині, така залежність...

Єва подумала, що раніше, можливо, вона б із цим погодилася. Тепер - навряд чи.

- Я б хотіла записати нашу розмову, містере Форт.

- Так, звісно.

Чез сів і, поки Пібоді діставала магнітофон, налив у чашки чаю. Єва вимовила всі належні на початку допиту фрази, які він вислухав, не піднімаючи очей.

- Ви зрозуміли, які ваші права та обов'язки?

- Так. Ви п'єте солодкий чай?

Вона підозріло глянула на чашки. Дивний запах...

- Так, дякую.

- Вам я поклав трохи меду, сержанте. - Чез посміхнувся Пібоді. - І... дещо ще. Думаю, вам допоможе.

- Пахне чудово! - Пібоді обережно пригубила з чашки й усміхнулася.

- Коли ви востаннє бачилися з батьком? - запитала Єва.

Чез, якого це запитання заскочило зненацька, одразу ж підняв голову. Рука його, що тримала чашку, здригнулася.

- Того дня, коли оголосили вирок. Я перебував у залі суду і бачив, як його відводили. Він не має права на побачення.

- І як ви поставилися до події?

- Мені було соромно. Але я відчув полегшення. І ще - відчайдушну тугу, точніше - просто відчай. Це ж був мій батько! - Чез відставив чашку. - Я ненавидів його всією душею.

- Тому що він убивця?

- Тому що він був моїм батьком. Я дуже образив матір тим, що вирішив бути присутнім на суді. Але вона не могла зупинити мене. Вона і його не могла зупинити. Хоча в якийсь момент вона від нього пішла - взяла мене і пішла, що виявилось повною несподіванкою для всіх. - Чез деякий час мовчав, напружено дивлячись прямо перед собою.

- Мати я теж довго ненавидів. А ненависть змінює людину, чи не так, лейтенанте? Спотворює її душу.

- З вами це сталося?

- Майже сталося. У нас був нещасливий будинок. Але хіба можна було очікувати чогось іншого? Адже головним у будинку був мій батько. Ви підозрюєте, що я схожий на нього?

Чез говорив рівним голосом, але погляд видавав його почуття. "Під час допиту дуже важливо дивитися в очі, - подумала Єва. - Слова часто нічого не значать".

- А це не так? - запитала вона.

- "Кров скаже". Здається, так у Шекспіра? - Чез ненадовго задумався. - Адже з цим живе кожна дитина. Незалежно від того, хто її батьки, вона боїться: що скаже кров?

Єва теж жила з цим і теж боялася. Але вона боролася, не дозволяючи цьому себе зламати.

- Наскільки сильний вплив батько справляв на ваше життя?

- Надзвичайно сильне. Ви вмієте вести розслідування, лейтенанте, і я впевнений, що ви переглянули всі справи уважно. Ви напевно зрозуміли, що він був харизматичною особистістю. Страшною людиною. Людиною, яка поставила себе вище за всі закони. У подібному непробивному нахабстві навіть є якась привабливість...

- Так, для деякого зло привабливе.

- Абсолютно вірно. - Чез усміхнувся. - Ви це прекрасно розумієте, оскільки змушені постійно стикатися з цим. Мій батько був людиною, з якою неможливо боротися - ні на фізичному, ні на психологічному рівні. Він був сильним. Дуже сильним.

Чез прикрив на мить очі, викликаючи в пам'яті те, що так намагався забути.

- Я боявся, що можу стати таким самим, і навіть подумував про те, щоб відмовитися від найціннішого дару - від власного життя.

- Ви намагалися накласти на себе руки?

- До спроб справа не доходила. Але я про це думав. Уперше - коли мені було десять років... - Він сьорбнув чаю, намагаючись заспокоїтися. - Ви можете уявити собі десятирічну дитину, яка думає про самогубство?

Єва могла собі таке уявити. Коли вона сама замишляла самогубство, їй було й того менше.

- Він знущався з вас?

- Знущався? Можна сказати й так. Він бив мене. Причому робив це не в гніві. Просто несподівано піднімав руку і завдавав удару з байдужістю людини, яка прибиває муху.

Чез стиснув руку в кулак і насилу змусив себе розтиснути пальці.

- Він нападав... як акула - мовчки, у повній тиші. Завжди - без попередження. Моє життя цілком залежало від того, що йому спаде на думку. Мені здається, я вже побував у пеклі.

- І ніхто вам не допоміг? Ніхто не намагався втрутитися?

- Ми ніколи не жили в одному місці довго. Нам не дозволялося заводити знайомства. Він бив мене, а потім сам відвозив до лікарні. Турботливий батько.

- І ви нікому нічого не розповідали?

- Він був моїм батьком, і це було моє життя. - Чез підняв руки і впустив їх на коліна. - Кому я міг про це розповісти?

Єва теж нікому не розповідала - вважала, що неможливо говорити про такі речі.

- Довгий час я йому свято вірив - тому, що це справедливо і що якщо я комусь розповім, то покарання буде жахливим. Мені було тринадцять, коли він уперше мене зґвалтував. Він сказав мені, що такий обряд, ритуал посвяти. Секс - це життя, необхідно змиритися. Він сказав, що його обов'язок і право поставити мене на цей шлях. Зв'язав мені руки. Я плакав.

Чез узяв чайник і налив собі ще чаю.

- Не знаю навіть, чи можна назвати це зґвалтуванням. Адже я не пручався. Просто тихенько плакав і підкорявся його волі.

- Це було зґвалтування, - тихо промовила Пібоді.

- Не знаю... - Чез зрозумів, що не може пити чай, який щойно налив. - Я нікому не говорив про це. Навіть коли його посадили за ґрати, я нічого не розповів поліції: просто не вірив, що їм вдасться довго протримати його у в'язниці. Він був занадто сильний і могутній,

і кров на його руках тільки надавала йому сили. Дивно, але моя мати втекла, забравши мене з собою, саме через секс. Не через насильство, не через те, що він ламав руки маленькому хлопчикові, не через смерті, в яких він був винен. Це сталося після того, як вона побачила його, схиленого наді мною, що стояв на колінах. Він її не бачив, а я бачив. Я бачив її обличчя, коли вона зайшла в кімнату. Вона залишила мене там, дала йому закінчити те, що він почав, але вночі, коли він пішов, ми бігли.

- Але вона і тоді не звернулася в поліцію?

- Ні. - Чез глянув на Єву. - Я знаю, про що ви думаєте. Що, якби вона все розповіла, багато життів було б врятовано. Але страх - дуже сильне почуття. Вона хотіла лише одного - вижити. Коли почався суд, я ходив на засідання щодня. І був упевнений, що дуже скоро він якимось чином зникне із зали суду. Навіть коли сказали, що його посадять до в'язниці, я не вірив. Ну а потім змінив ім'я, спробував жити нормальним життям. Став займатися тим, що було мені цікаво, до чого мене вабило. Але я не дозволяв собі з ким-небудь зближуватися. У мені жила невгамовна лють. Я міг поглянути на людину і зненавидіти її тільки тому, що вона здавалася щасливою. Або сумною. Я ненавидів людей за їхнє безхмарне існування! І так само, як батько, не міг довго жити на одному місці. Коли я зрозумів, що знову думаю про самогубство - до того ж думаю спокійно, серйозно, - я злякався і став шукати допомоги у психіатрів.

Він нарешті знову посміхнувся.

- Тоді я не здогадувався, що я зробив перший крок до нового життя. Я зумів зрозуміти, що ні в чому не винен, зумів пробачити матір. Але лють усе ще жила в мені, таїлася в глибині душі. І тоді я зустрівся з Ісідою.

- Тому що зацікавилися окультизмом? - підказала Єва.

- Тому що почав вивчати його. Це входило в програму психотерапії. - Чез задумався і похитав головою. - Ви не уявляєте, яким я був у той час злим і грубим. Будь-яка релігія здавалася мені огидною, я ненавидів усе те, у що вірила Ісіда. А вона була така прекрасна, така світла... І я ненавидів її за це! Одного разу вона вмовила мене прийти на службу, подивитися на те, що ви бачили вчора ввечері. Я вважав себе вченим. І вирішив, що піду туди, щоб довести, що все це - лише застарілі слова, повторювані легковірними дурнями. Так само як і те, що сповідував мій батько, - лише виправдання бажання завдавати болю і панувати.

- І ви пішли туди?

- Так. Я стояв осторонь і мовчки злився. Я ненавидів присутніх за їхню простоту і відданість. Адже такі ж погляди були у людей, які збиралися послухати мого батька. Я не хотів мати нічого спільного ні з ними, ні з їхньою вірою, але щось вабило мене туди знову і знову. Тричі я повертався туди і спостерігав за тим, що відбувалося, і тоді-то я, сам того ще не знаючи, почав одужувати. У ніч весняного рівнодення Ісіда запросила мене до себе додому. Коли ми залишилися вдвох, вона сказала, що впізнала мене. Мене охопила паніка: я так старався поховати все, що було пов'язано з батьком. Щоправда, вона сказала, що має на увазі минуле життя, але по її очах я зрозумів: вона все знає. Вона знала, хто я і звідки. І сказала, що в мене дар лікування, але що я відкрию його в собі, тільки-но вилікуюся сам. А потім вона спокусила мене.

Чез розсміявся, тепло і щиро.

- Уявіть, як я був здивований, коли ця красуня повела мене в спальню! Я йшов за нею, як щеня, з'їдений одночасно бажанням і страхом. Вона була моєю першою жінкою. І єдиною. У ніч весняного рівнодення лють, з якою я жив, почала йти.

Чез знову задумався і деякий час мовчав.

- У якийсь момент я зрозумів, що вона любить мене. І це диво змусило мене повірити в інші чудеса. Я став вікканином, увійшов у громаду. Навчився лікувати себе та інших. Єдина людина, якій я коли-небудь завдавав шкоди, це я сам. Але я краще, ніж Ісіда, що володіє даром прозріння, розумію спокуси - такі, як насильство, егоїзм, влада...

Єва відчувала, що вірить йому. Але в його минулому так багато збіглося з тим, що випало їй, що вона боялася довіряти своїй інтуїції.

- Ви доклали чимало зусиль, щоб приховати, хто ваш батько, - зауважила вона.

- А ви б як вчинили?

- Аліса знала, хто ви?

- О ні. Аліса була сама невинність, і в її житті не було Девіда Бейнза Конроя. Поки вона не зустріла Селіну Крос.

- Але Крос розумна і мстива. Як ви думаєте, якби вона дізналася вашу таємницю, то могла б, використовуючи Алісу, вас шантажувати? Якби члени вашої громади знали вашу історію, стали б вони вам довіряти?

- Оскільки це ніколи не перевірялося, відповіді у мене немає. Природно, я волів би не поширюватися про своє минуле.

- У ніч, коли було вбито Алісу, ви були тут? Удвох з Ісідою?

- Так. І були тут же, удвох, у ніч, коли вбили Лобара. Вам також відомо, де я перебував під час останнього вбивства. І ще одне, - усміхнувся він. - Я не сумніваюся, що заради мене Ісіда може збрехати. Але я знаю абсолютно точно: хоч вона і може жити з сином убивці, вона ніколи не стала б жити з убивцею. Це суперечить її естwu.

- Вона вас любить?

- Так.

- А ви любите її...

- Так. - Раптово в його очах промайнув жах. - Невже ви можете підозрювати Ісиду? Ви ж знаєте, як вона любила Алісу, дбала про неї, як мати про свою дитину. Вона нікому не може заподіяти зла.

- Містер Форт, зло може заподіяти будь-хто, - твердо сказала Єва.

- Ви, як і раніше, думаєте, що він у цьому замішаний? - запитала Пібоді, коли вони спускалися сходами.

- Я зобов'язана дивитися правді в очі. У його родині бували випадки неадекватної поведінки. Він чудово знає хімію, прекрасно розбирається в галюциногенах і травах. У нього немає алібі. Він був знайомий з Алісою досить близько. Якби вона дізналася таємницю, яку він зберігав стільки років, це могло б завдати громаді непоправної шкоди.

Єва зупинилася і почала барабанити пальцями по перилах.

- У Чеза достатньо підстав ненавидіти Селіну Кросс та її поплічників; можливо, він прагне покарати їх. Прагне, оскільки не може покарати батька. Він перебував поруч із Вайнбургом перед тим, як той утік; Чез міг побігти в обхід і вбити його. Отже, мотиви і можливості є, а також є підстави припускати в ньому схильність до насильства.

- У нього було жахливе дитинство, але він зумів стати порядною людиною, - заперечила Пібоді. - Ви не можете засуджувати його за те, що зробив його батько.

Єва дивилася в порожнечу, намагаючись відігнати від себе власних демонів.

- Я не засуджую його, Пібоді. Я просто розглядаю всі можливості. - Єва повернулася до підлеглої. - Ось про що подумайте. Якби Аліса знала про минуле Чеза і розповіла б усе Френку, він би зажадав, щоб вона негайно припинила будь-яке спілкування з цими людьми. І він, найімовірніше, зустрівся б із Фортом і пригрозив би: мовляв, якщо той не дасть спокою Алісі, він розкриє його таємницю. Коли заарештували Конроя, Френк працював у відділі з розслідування вбивств, а пам'ять у нього була унікальна.

- Так, але...

- Мене турбує ще одне. Незадовго до загибелі Аліса переїхала у свою квартиру. Вона продовжувала працювати в Ісиді, але більше не жила тут. Чому вона поїхала звідси, якщо була так налякана?

- Не знаю, - змушена була відповісти Пібоді.

- Її ми запитати, на жаль, не можемо. - Єва глянула у вікно і побачила біля своєї машини знайому фігуру. - Чорт забирай!

Вона помчала вниз, прямо до Джемі.

- Відійди негайно! Це машина поліції!

- Це не машина, а розвалюха, - поправив він, усміхнувшись. - Місто віддає своїм захисникам найкраще лайно зі своїх смітників! Мені здається, детектив вашого рівня заслуговує на щось краще.

- Коли я наступного разу спілкуватимуся з начальником поліції, я повідомлю йому твою думку. Що ти тут робиш?

- Просто гуляю. - Він знову усміхнувся. - Так, дякую за хлопця, якого ви до мене приставили. Він дуже хороший. - Джемі засунув руки в кишені. - Але я кращий.

- Чому ти не в школі?

- Лейтенанте, не трудіться повідомляти про це в комісію у справах неповнолітніх. Сьогодні субота.

Чорт, ну коли вона навчиться стежити за календарем?

- А чому ж ти тоді не шастаєш разом зі своїми приятелями торговими центрами?

- Терпіти не можу торгових центрів. Усе це - вчорашній день. До речі, я бачив вас по ящику.

- Хочеш попросити автограф?

- Якщо ви поставите його на чеку. - Він глянув на магазин. - А чаклунка сьогодні дуже активна. Що, розпродаж вирішила влаштувати?

Єва озирнулася і помітила відвідувачів, які входили в магазин.

- Ти бачив її раніше?

- Так, кілька разів, коли стежив за Алісою.

- Що-небудь цікаве помічав?

- Не-а. Тут усі завжди ходять одягненими. - Він скорчив сміховинну пику. - Але надії я не втрачаю. Я читав дещо про вікканів і знаю, що взагалі-то вони люблять бігати голяка. Так, мало не забув: якимось раз бачив, як ця Ісіда викинула одного мужика з магазину.

- Невже? - Це Єву зацікавило. - За що?

- Поняття не маю, але розлютилася вона страшенно. Спочатку вони лаялися, і я думав, вона його в порошок зітре. Особливо після того, як він на неї накинувся.

- А він накинувся?

- Ага. Я навіть подумав, чи не прийти їй на допомогу, хоч вона була його раза в півтора вищою. Все одно - не можна на жінок нападати. Але вона йому щось сказала - і він одразу ретирувався. Вискочив як ошпарений.

- Який він мав вигляд?

- Худий такий, невисокий. Не на багато років старший за мене. Волосся довге, темне. Обличчя вузьке, рот ікластий. Очі червоні. Був у чорній шкірі, без сорочки. На руках - татуювання, але я їх не розгледів - далеко було. - Джемі обдарував Єву посмішкою. - Він вам когось нагадує, так? Коли він вибіг із магазину, вигляд у нього був не такий бойовий.

"Лобар", - здогадалася Єва й обмінялася поглядами з Пібоді. Хлопчисько описав його дуже докладно, майже професійно.

- А коли це було?

- За день... - Голос у нього здригнувся, і він відкашлявся. - За день до смерті Аліси.

- А що Ісіда робила, коли Лобар пішов?

- Вона кудись подзвонила. Хвилин за п'ять з'явився той тип, який із нею живе. Вони про щось поговорили, вона повісила табличку "Закрито", і вони пішли в задню кімнату. Даремно до мене не звернулися, - додав він. - Я б міг сісти шкіряному на хвіст.

- Пора тобі припиняти стежити за людьми, Джемі. Їм це зазвичай не подобається.

- Люди, за якими я стежу, мене не бачать. Я чисто працюю.

- Ти думав, що і зломщик із тебе чудовий, - нагадала хлопцеві Єва і помітила, що він почервонів.

- Це було зовсім інше! Слухайте, той мужик, якого зарізали в гаражі, він же був на прощанні з Алісою? Це напевно пов'язано з нею і з цим виродком Лобаром! По-моєму, я маю право знати правду.

- Ти вимагаєш від мене звіту про хід розслідування?

- Ага. - Він подивився кудись угору, на небо. - То як просувається розслідування?

- Просувається як треба, - відповіла Єва. - А тепер зникни.

- Я маю право знати! - наполягав він. - Я родич жертви.

- Ти онук поліцейського, - нагадала йому Єва. - І ти чудово знаєш, що я тобі нічого не скажу. Крім того, ти неповнолітній. Я не зобов'язана перед тобою звітувати. Іди пограйся, хлопчику, інакше я велю Пібоді затримати тебе.

Джемі зціпив зуби.

- Я не дитина! І врахуйте, якщо ви не зможете впоратися з убивцею Аліси, цим займуся я!

Єва схопила його за рукав.

- Послухай, хлопче, не переходь межі, - сказала вона тихо, дивлячись йому прямо в очі. - Ти хочеш справедливості? Ти її отримаєш. Я відновлю справедливість. А якщо ти хочеш помсти, я посаджу тебе за ґрати. Згадай, чому присвятив своє життя Френк, згадай, ким була Аліса, і подумай гарненько. А тепер забирайся.

- Я їх любив. - Джемі вирвався, але Єва встигла помітити сльози, що блиснули в його очах. - Ідіть до біса з вашою справедливістю! Ідіть ви всі до біса!

Він кинувся бігти, і вона не стала його утримувати. Лаявся він як дорослий, а сльози - дитячі.

- Хлопчисько дуже переживає, - прошепотіла Пібоді.

- Знаю. - "Можна подумати, що я не переживаю", - додала Єва про себе. - Простежте за ним, добре? Просто щоб упевнитися, що з ним нічого не сталося. Хвилин тридцять, поки він не заспокоїться. Потім зв'яжіться зі мною по рації. Я під'їду і вас заберу.

- Ви хочете поговорити з Ісідою?

- Ага. Треба з'ясувати, про що вони з Лобаром розмовляли. Так, Пібоді, будьте дуже уважні. Джемі хлопчина кмітливий. Якщо він вираховував людину Рорка, то може вирахувати і вас.

- Думаю, кілька кварталів я його проведу, - усміхнулася Пібоді.

Доручивши Джемі турботам своєї помічниці, Єва вирушила в "Шлях душі". Там пахло ладаном і гарячим воском. Промені жовтневого сонця грали на гранях кристалів.

Погляд, яким зустріла її Ісіда, не можна було назвати привітним.

- Ви вже поговорили з Чезом, лейтенанте?

- Так. І хотіла б трохи поговорити з вами.

Ісіда повернулася до покупця, який запитав її про трав'яний збір, що поліпшує пам'ять.

- Кип'ятіть п'ять хвилин, а потім процідіть. Пийте щодня не менше тижня. Якщо не допоможе, скажіть мені. - Вона знову повернулася до Єви. - Як бачите, час не дуже вдалий.

- Я вас не затримаю. Мені хотілося б знати, навіщо до вас приходив Лобар за кілька днів до того, як йому перерізали горло.

Єва говорила неголосно, але було ясно: без відповіді вона не піде. Говорити тут чи піти кудись - це вона надавала вирішувати Ісіді.

- Не думаю, що я неправильно оцінила вас, - тихо промовила Ісіда. - Але останнім часом я стала сумніватися в собі. - Вона подала знак дівчині, яку Єва бачила вчора на церемонії. - Ходімо. Покупцями займеться Джейн, але я б не хотіла залишати її одну надовго. Вона працює в магазині зовсім недавно.

- На місці Аліси?

- Місця Аліси зайняти не може ніхто, - відрізала Ісіда.

Вони зайшли в приміщення, що слугувало, очевидно, і складом, і кабінетом. На пластикових полицях були розставлені свічки, банки з травами, пляшечки з різнокольоровими рідинами. На невеликому столику стояв комп'ютер - одна з останніх моделей.

- Дуже сучасне обладнання, - зауважила Єва.

- Ми не відкидаємо досягнень науки, лейтенанте. Ми адаптуємося до сучасних умов і використовуємо те, що нам зручно. Так було завжди. - Вона вказала Єві на стілець із високою різьбленою спинкою, сама ж сіла в крісло з підлокітниками у формі крил. - Ви

сказали, що не затримаєте мене. Але насамперед я хочу знати: чи залишите ви Чеза в спокої?

- Моє завдання - розкрити справу, а не оберігати підозрюваного від неприємностей.

- Як ви можете його підозрювати?! - Ісіда нахилилася до Єви. - Ви ж краще за багатьох розумієте, через що йому довелося пройти.

- Якщо його минуле має стосунок до сьогодні...

- А ваше? - запитала Ісіда, суворо глянувши на співрозмовницю. - Той кошмар, який вам довелося пережити, - це пішло вам на благо чи на шкоду?

- Моє минуле - моя особиста справа, - насупилася Єва. - І вам про нього нічого не відомо.

- Те, що я знаю, приходить до мене як осяяння. У деяких випадках - дуже яскраве. Я знаю, що ви страждали і були невинними. Так само, як Чез. Я знаю, що в душі вашій залишилися незагойні рани, вас часом долають сумніви. І його теж. Я знаю, що ви намагаєтеся знайти мир у своїй душі. - Раптово голос її змінився, став нижчим, очі дивилися кудись у далечінь. - Я бачу кімнату... Вона маленька, холодна, горить червона лампа. Побита, стікаюча кров'ю дитина забилася в кут. Біль нестерпний, нестерпний. І ще я бачу чоловіка. Він весь у крові. Його обличчя...

- Припиніть! - Серце Єви шалено калатало, їй стало важко дихати. На мить вона знову опинилася там, відчула себе дитиною, що виє від болю, з руками, залитими кров'ю. - Будьте ви прокляті!

- Вибачте мене. - Ісіда приклала руку до грудей, і рука ця тремтіла. - Дуже прошу, вибачте. Я так ніколи не роблю. Зараз я дозволила гніву взяти гору. - Вона прикрила очі. - Я дуже винна перед вами.

Єві хотілося схопитися зі стільця і кудись побігти, хотілося струсити з себе страшні спогади. Але вона постаралася взяти себе в руки.

- Я розумію, - промовила вона крижаним тоном, - що ви володієте так званими підвищеними парапсихологічними здібностями. Цей феномен наука вивчає. У мене на столі зараз якраз лежить доповідь на цю тему. У вас безсумнівний талант, Ісіда. Прийміть мої вітання. Тільки не лізьте до мене в душу.

- Не буду. - Вона дивилася на Єву зі щирим співчуттям і бачила набагато більше, ніж очікувала побачити. - Я можу лише знову принести вам свої вибачення. Я винна, не змогла стриматися.

- Я розумію, доволі важко стримувати себе, коли злишся, коли тобі погрожують, коли бачиш чийось слабкість і можеш нею скористатися.

Ісіда зітхнула. Її все ще було тремтіння - не тільки від того, що вона побачила, а й від того, що зробила.

- Це не мій шлях. Це суперечить догматам моєї віри. - Вона піднесла руки до очей і потерла пальцями повіки. - Я відповім на ваші запитання. Ви хотіли дізнатися про Лобара?

- За день до смерті Аліси вас бачили разом у магазині. Ви з ним сварилися?

- Сварилися? - Ісіда вже взяла себе в руки. - Я б це так не називала. Так, він був тут, і ми розмовляли.

- Про що?

- В основному про Алісу. Цей юнак стояв на хибному шляху, він був сповнений свідомості власної значущості. Вважав себе могутнім. Але це було не так.

- Аліси тут не було? Вона того дня не працювала?

- Ні. Я порадила їй провести деякий час із сім'єю, постаратися зблизитися з рідними. Тим паче що помер її дід. До речі, саме тому я вмовила її виїхати від мене і зняти собі квартиру. Я просила її кілька днів не приходити, а Лобар сподівався знайти її тут. Думаю, його ніхто не посилав, він прийшов за власним бажанням. Можливо, щоб самоствердитися.

- І ви про щось сперечалися?

- Так. Він сказав, що я не зможу її сховати, що їй не сховатися. Вона нібито порушила закон - той закон, якому підпорядковується Селіна Кросс і їже з нею. Він сказав, що покаранням їй будуть муки і смерть.

- Він погрожував їй, а ви мені нічого про це не розповіли, коли я розмовляла з вами вперше!

- Ні, не сказала. Я вважала це поєдинком волі - його і моєї. Адже Лобар був усього лише пішаком, я відразу це зрозуміла. Він хотів тільки розсердити мене, довести свою перевагу. І для цього в подробицях описував своє сексуальне спілкування з Алісою. - Вона важко зітхнула. - І ще він сказав, що я обіцяна йому. Що, коли я буду переможена і моя сила буде зломлена, він першим мною скористається. Повідомив, що саме має намір зі мною робити, розповідав, як мені це сподобається. І запропонував продемонструвати деякі зі своїх талантів - щоб я зрозуміла, наскільки він кращий як чоловік, ніж Чез. Я, зрозуміло, тільки посміялася з нього.

- Він на вас нападав?

- Він мене штовхнув, оскільки страшенно розлютився. Але я навмисне завела його, щоб потім скористатися цим. Стародавнє заклинання, - пояснила Ісіда. - Те, що можна назвати дзеркальним ефектом. Усе, що він намагався наслати на мене - ненависть, злість, морок, - усе поверталось до нього, до того ж із подвоєною силою. - Вона ледь помітно посміхнулася. - Він злякався і втік. І більше не повертався.

- А ви злякалися?

- У якомусь сенсі - так.

- І покликали Форта? Навіщо?

Ісіда знизала плечима.

- Він мій друг. У мене від нього немає секретів, і я на нього покладаюся.

- Він, напевно, розсердився?

- Ні, - похитала головою Ісіда. - Радше був стурбований. Ми накреслили магічне коло, провели обряд очищення і на цьому заспокоїлися. Але ж я мала зрозуміти, що їхня мета - Аліса! Гординя мені завадила. Я вирішила, що вони боротимуться зі мною і не наважаться зачепити її, поки вона перебуває під моїм захистом. Саме тому я була недостатньо відверта з вами, Даллас. Якби гординя не засліпила мене, Аліса не померла б.

"Вона справді почувається винною, - думала Єва, вирушивши за Пібоді. - А почуття провини може призвести до жаги відплати. Френк і Аліса були вбиті зовсім не так, як Лобар і Вайнбург. Зв'язок між цими смертями, безумовно, існує, але це аж ніяк не означає, що всі вбивства скоєні однією рукою..."

Вона вирішила заїхати у відділок і дати завдання комп'ютеру розрахувати відсоток імовірності - тим паче що інформації вже було цілком достатньо. Якщо результати дадуть для цього підставу, вона вирушить до Вітні і вимагатиме встановити цілодобове спостереження за обома групами підозрюваних.

"І плювати на бюджет!" - думала Єва, лавіруючи між машинами. За високого відсотка ймовірності вона має право вимагати витрат - і часу, і грошей. Їй напевно знадобиться підкріплення: Пібоді з Фіні не можуть встановити цілодобове чергування удвох.

"Ще й за Джемі треба наглядати, - згадала вона. - Хлопчисько того й гляди нарветься на неприємності - надто вже розумний і жвавий".

На розі Сьомої та Сорок сьомої в машину сіла Пібоді. З найближчих дверей долинали ревіння автоматів з комп'ютерними іграми. Шум перевершував допустимі норми, але Єва здогадалася, що власники закладу готові час від часу платити штраф. Дуже вже прибуткова справа - прекрасна приманка для туристів і нудьгуючої публіки.

- Він там?

- Так, лейтенанте. - Пібоді з надією поглянула на хмару ароматної пари, що витала над візком із сосисками. Ленч був не за горами, а перспектива їдальні у відділку її мало приваблювала. - Ви не будете заперечувати, якщо я перекушу тут?

Єва виглянула у вікно.

- Я думала, вас мучить тільки нежить.

- Почуття голоду не покидає мене ніколи. Так, до речі. - Пібоді втягнула носом повітря. - Я почуваюся набагато краще. Чайок допоміг.

- Гарзд, купіть собі що-небудь. Тільки скоріше. Поїдете по дорозі.

- Слухаюся, лейтенанте, - кинула Пібоді, вилазячи з машини.

- Покваптеся.

"Наркотики, секс, Сатана, могутність... - думала Єва. - Що це, релігійна війна? Споконвіку люди боролися за свої релігійні переконання на смерть. Звір бореться за свою територію, людина - теж. А ще - за пристрасті, за віру, за владу і чорт знає за що ще... Бореться - і вбиває".

- Взяла по дві порції, - повідомила Пібоді, поклавши картонку з гамбургерами на сидіння. - Про всяк випадок. Якщо не спокуситеся, з'їм сама. У мене вперше за два дні по-справжньому розігрався апетит. - Вона впилася зубами в гамбургер. - Треба сказати, хлопчисько помотав мене неабияк. Пробіг кварталів десять, потім вскочив у трамвай, потім вискочив і побіг у західному напрямку. Так, до речі про апетит. На Шостій він зжер два величезних хот-доги і потрійну порцію картоплі. Потім закусив апельсиновим морозивом, яке я люблю до смерті. А перед тим як вирушити в комп'ютерний зал, купив тут три шоколадки.

- Хлопчик росте, - зауважила Єва. І тут же, побачивши просвіт між машинами, рвонула вперед під обурене гудіння законослухняних автовласників. - Поки він харчується всяким лайном і грає в комп'ютерні ігри, ми можемо спати спокійно.

Джемі сидів у маленькій задущливій залі і з єхидною усмішкою дивився на екран портативного комп'ютера, на якому було чудово видно і Єву, і Пібоді. Мікрофони він встановив вдало, тож бесіду чув практично без перешкод.

"Так, варто було ризикнути", - думав він, час від часу неуважно натискаючи на кнопки ігрового автомата. Щоправда, ризик був невеликий. Машина виявилася старою розвалюхою, а охоронна система трималася на соплях. У всякому разі, такому майстру, як він, розкрити її - раз плюнути. І встановити крихітну камеру стеження...

Даллас не хоче розповідати, що відбувається? Гаразд, він сам усе дізнається. І сам у всьому розбереться.

Той, хто вбив його сестру, помре. І помре дуже скоро!

Єва запустила програму, яка обчислювала відсоток імовірності передбачуваного варіанта. Імовірність того, що обидві справи пов'язані між собою, виявилася дуже високою:

потім мова пішла про можливих виконавців. Найвищі відсотки виявилися у Чарлза Форта, за ним слідувала Селіна Крос. Що стосується Альбана, то комп'ютеру не вистачало інформації.

Єва зв'язалася з Фіні.

- Хочу перекинути тобі деякі дані. Щоб ти провів тестування на ймовірність.

Подивися, що тобі вдасться зробити.

- А які результати тобі потрібні? - пожартував Фіні.

Вона розсміялася у відповідь.

- Високі. Але вірні. Можливо, я щось упустила.

- Давай перекидай, я подивлюся.

- Дякую. Є ще дещо. Ніяк не можу отримати інформацію про Альбана. Йому сорок із невеликим, щось обов'язково має бути. Але ні слова про освіту, про сім'ю, немає історії хвороби, немає відомостей про притягнення до кримінальної відповідальності. Я думаю, інформацію було знищено.

- Щоб знищити все без залишку, потрібно дуже постаратися. І коштує це недешево.

Єва згадала, що свого часу ніяк не могла добути відомості про Рорка. Але Рорк - особлива стаття. Він здатний проникнути в будь-яку базу даних, та й грошей у нього предостатньо.

- Я подумала... Якщо хтось і може хоч що-небудь з'ясувати, то це тільки ти.

- Так, дитинко, лести мені побільше, - засміявся капітан. - Повідомлю, щойно що-небудь з'ясує.

- Дякую, Фіні.

- Це Фіні? - Мевіс буквально влетіла в кабінет. - Чорт, уже відключилася? Я хотіла з ним поговорити.

Мевіс, як завжди, була вірна собі. Волосся її було завите в дрібні кучерики і цього разу пофарбоване в сліпучо-жовтий колір, що надавало очам певного люмінесцентного блиску. Штани з чогось блискучого низько сиділи на самих стегнах, виставляючи напоказ червоний камінчик, що висів на пупку. Блузка, якщо її можна було так назвати, ледь прикривала груди, а на плечі Мевіс накинула абсолютно прозорий плащик.

- Тебе при вході не намагалися заарештувати?

- Ні, але, здається, сержант на прохідній, побачивши мене, скінчив. - Мевіс кокетливо змахнула величезними яскраво-зеленими віями і граціозно опустила на стілець. - Класний прикид, так? Нова модель Леонардо. Ну, ти готова?

- До чого?

- Ми ж зібралися в салон, Тріна спеціально викроїла для тебе час. Я тобі двічі залишала повідомлення на автовідповідачі. - Мевіс примружилася й уважно подивилася на Єву. - Тільки не кажи, що ти їх не отримувала. Напевно ти їх просто стерла.

"Стерла, - згадала Єва. - І забула про них зовсім..."

- Мевіс, у мене немає зараз часу на перукарів.

- У тебе ще не було обідньої перерви, - повідомила Мевіс. - Я перевірила це в сержанта - до того, як він відключився. Тож поки Тріна буде тебе стригти, ти встигнеш перекусити.

- Але я не бажаю стригтися!

- Знаєш, якби ти не намагалася зробити це сама, все було б не так жахливо. - Мевіс встала і взяла Євину куртку. - Ти вже краще погоджуйся добровільно: я все одно від тебе не відстану. Адже тобі ж належить обідня перерва! О першій тридцять ти знову будеш на бойовому посту.

Єва, зрозумівши, що простіше підкоритися, накинула куртку.

- Але врахуй: я згодна тільки на стрижку. Обіцяй, що обличчя мені ніякою гідотою мазати не будуть.

- Даллас, розслабся, - веліла Мевіс, підштовхуючи її до виходу. - Побудь хоч трохи нормальною жінкою.

Єва глянула на годинник і тяжко зітхнула.

- Боюся, я це розумію трохи інакше, ніж ти.

Можливо, на Єву так подіяли аромати лосьйонів, кремів і лаку - всього того, чим зазвичай пахне в косметичних салонах, - але, сівши у високе крісло, вона відчула дивну наснагу. Єва сама не розуміла, як їм вдалося вмовити її роздягнутися і погодитися на масаж тіла та обличчя, а також на педикюр із манікюром. Слава богу, вона знайшла в собі сили навідріз відмовитися хоча б від татуювань.

Як би там не було, тепер вона стала заручницею в руках Тріни - та намазала їй голову якимось липким кремом і ходила навколо неї, покладаючи ножицями. Єву так

лякала майбутня процедура, що вона вважала за краще закрити очі: все одно відступати вже було пізно.

- Ви себе запустили, - вимовляла їй Тріна. - Я ж казала вам, що стригтися потрібно регулярно. Волосся відростає, зачіска втрачає об'єм. Якби ви приходили сюди частіше, було б простіше все відновити.

Єва подумала, що не хоче, щоб її відновлювали, і мріє лише про те, щоб її залишили в спокої. Несподівано щось загуділо біля самих її очей, і вона злякано здригнулася. "Вищипують брови, - зметикувала Єва, марно намагаючись заспокоїтися. - Боже, на кого ж я буду схожа?!"

- У мене мало часу. - Вона дуже старалася, щоб голос її звучав твердо. - Я поспішаю.

- Не заважайте мені. Будь-яке диво вимагає зосередженості.

"Чудо! - подумала Єва і закотила очі. - Здається, всі збожеволіли на чудесах..."

Вона спробувала прислухатися до щебету Мевіс, яка із захватом розповідала про крем, від якого шкіра "просто сяяла".

- Це прелесть що таке, Тріна! Я хочу намазати ним усе тіло. Леонардо з розуму зійде!

- Можна підібрати крем зі смаковими добавками. Наймодніший зараз - абрикосовий.

"Креми та лосьйони, - думала Єва. - Кристали й дзеркала, обряди й ритуали..." Вона розплющила очі й побачила, що Мевіс і Тріна схилилися над чашею з якоюсь золотистою рідиною. Кучері Тріни були пофарбовані в ліловий колір, але все одно вони з Мевіс були схожі зараз на двох сестер-чаклунок.

"Сестри-чаклунки", - подумки повторила Єва і мимоволі здригнулася.

- Даллас! - обурилася Тріна. - Потерпіть ще дві хвилини.

- Мевіс, ти говорила, що колись займалася ворожінням.

- Ще б пак! - Мевіс милувалася своїми яскраво-жовтими нігтиками. - "Мадам Електра все бачить, все знає..." А ще був Аріель, дух із сумними очима. - Вона схилила голову, імітуючи смуток. - У мене було штук шість масок.

- А ти могла б відрізнити справжнього чаклуна від шарлатана?

- Природно. Із заплющеними очима.

- Думаю, у тебе чудово виходило, - посміхнулася Єва. - Я тебе в цій ролі не бачила, але ти природжена актриса.

- Ти мені лестиш.

- Анітрохи. Слухай, є одне місце, куди мені дуже хочеться послати саме тебе. Точніше, вас обох, - сказала Єва, глянувши на Тріну.

- Це що, спецзавдання?

- Щось на кшталт того. Ви могли б усе там розвідати. Добре було б розговорити одну продавчиню на ім'я Джейн. Бачиш, з поліцейськими вони базікати не люблять...

- А хто любить? - цілком резонно зауважила Тріна.

- Мене цікавлять ваші враження, - продовжувала Єва. - Зробіте вигляд, що вам потрібні якісь трави, приворотні зілля, заспокійливе...

- Наркотики? - зметикувала Мевіс. - Ти думаєш, вони ними приторговують?

- Цілком можливо. Але треба перевірити. Якщо ви прийдете туди нібито з вулиці, вам буде легше це зрозуміти.

- Знаєш, Мевіс, може вийти кумедно, - надихнулася Тріна. - Ми з тобою в ролі детективів! Як Шерлок Холмс і доктор Ватсон.

- Чудово! - відгукнулася Мевіс, а Єва знову прикрила очі і вирішила, що ще трохи часу в цьому салоні - і вона остаточно збожеволіє.

Напевно, вся справа в ароматах.

Приїхавши додому, Єва виявила там Мевіс і Тріну, які розважали Рорка розповідями про свої подвиги. Підхопивши на руки кота, Єва зробила крок до кімнати.

- Я все-таки купила собі цей лосьйон, - говорила Тріна. - Кажуть, він будить у чоловікові звіра. - Вона сунула флакон Рорку під ніс. - Вам подобається?

- Якби я не був одружений з жінкою, яка не розлучається зі зброєю... - Він раптом замовк і широко посміхнувся: - Добрий вечір, любя!

- Можеш закінчити свою думку, - сказала Єва і сунула йому Галахада.

- Я почекаю, поки ти не роззброїшся.

- Даллесе, було так цікаво! - Мевіс тримала в руці келих із вином. - Коли прийду додому, все-все розповім Леонардо. Але ми з Тріною вирішили спочатку заїхати сюди і відзвітувати. Подивися, скільки всього я накупила!

Мевіс почала ритися в пакетах, на яких красувався логотип магазину "Шлях душі", і Єві насилу вдалося її зупинити.

- Спочатку розкажи, покажеш потім. Напевно, я була не в собі, відправляючи вас туди. Знаєш, - сказала вона, повернувшись до Рорка, - напевно, вся річ у запахах, що витають у цих салонах. Люди втрачають контроль над собою і дозволяють себе стригти, голити, татуювати, проколювати вуха і всі інші місця.

- А ти що собі проколола? - запитав Рок із непідробним інтересом.

- Я пропонувала їй проколоти соски, - вступила в бесіду Тріна. - Але вона сказала, що заарештує мене за знущання.

- Розумниця яка, - усміхнувся Рорк. - У моєї дружини взагалі завидне самовладання.

Єва відчула, що в неї починає боліти голова, і налила собі келих вина.

- Ви там тільки гроші витрачали чи все-таки щось встигли з'ясувати?

- Нам поворожили, - повідомила Мевіс. - Виявляється, у мене широка душа, а моя самозакоханість компенсується великодушністю.

Єва не втрималася і голосно розреготалася.

- Для того щоб це сказати, не треба володіти особливим даром. У тебе це на обличчі написано. Ти туди прийшла в цьому вбранні?

- Звісно. Джейн виявилася дуже освіченою дівчиною. Вона чудово розбирається в травах. Нам із Тріною вона здалася щирою.

- Так, - погодилася Тріна. - Щоправда, трохи нуднувата, але за кілька сеансів я б привела її в божеський вигляд. Ну а богиня... Вона бездоганна!

- Ісіда? - стрепенулася Єва. - Вона була там?

- Вона прийшла, коли ми розбиралися з травами, - повідомила Мевіс. - Я сказала, що мені потрібен засіб, який дозволив би мені триматися на сцені більш розкуто. Розумієш, коли придумуєш собі легенду, краще брехати якомога менше. Тоді все виходить чудово.

- А я шукала афродизіаки, - усміхнулася Тріна. - Те, що може збудити чоловіка. І ще я сказала, що в мене дуже нервова робота, що я весь час готова зірватися і злюся на клієнтів. Тому мені потрібен який-небудь сильнодіючий заспокійливий засіб. Я дала зрозуміти, що за ціною не постою.

- У них безліч усіляких зілля, - продовжувала Мевіс. - Але нічого поганого. І уяви собі, вона сказала, що ліки нам не допоможуть. Що нам треба підібрати щось... природне.

- Ми її вмовляли, показували готівку, але вона нічого не хотіла продавати, - вставила Тріна.

- А потім вона пішла в задню кімнату і винесла ось цю суміш. - Мевіс порилася в пакетах і простягнула Єві невеликий мішечок. - Сказала, що це вона дає мені на пробу, безкоштовно, і хоче, щоб я повідомила, як на мене подіє. Ти можеш послати це на експертизу, але я думаю, що тут усе гаразд.

- А хто вам ворожив?

- Ісіді. Спочатку вона не здалася мені такою вже проникливою, - повідомила Мевіс. - Але потім... Розумієш, ми ж весь час грали. Я вирішила вдавати з себе таку захоплену дурненьку, весь час охала й ахала...

Єва поглянула на пакети.

- Схоже, ти до кінця витримала роль.

- Але мені там справді дуже сподобалося! І особливо сподобалася та зелена куля. Як вона її назвала, а, Тріно?

- Турма... Загалом, щось таке.

- Турмалін, - підказав Рорк.

- Точно, турмалін! - вигукнула Мевіс. - Але вона сказала, що цей камінь заспокійливий, а якщо мені потрібна енергія, то краще взяти інший, помаранчевий. Який надає... вітальності.

- Він, очевидно, був дорожчим? - припустила Єва.

- Ні, дешевше. І значно. А найкумедніше... Вона сказала, що зелений мені не підійде, але в мене є подруга, у якої зараз дуже напружене життя. Тільки подруга має сама вибрати його і зробити це, коли буде готова.

Єва насупилася.

- І що було далі?

- А потім вона нам ворожила. Вищий клас! Сказала, що дуже рада нашому приходу, оскільки їй потрібна позитивна енергія. І не стала брати з нас плати за ворожіння. Мені вона сподобалася, Даллас. Вона не схожа на шарлатанку.

- Добре, дякую.

Єва подумала, що Ісіді вдалося роздобути постійних покупців. Чиста робота: щоб покупці стали постійними, їх треба заманювати.

- Нам пора. - Мевіс встала і почала збирати свої пакети. - Цю свічку я купила, бо вона нібито налаштовує на романтичний лад. Подивимося, чи так це. Ну, до вівторка.

- До вівторка?

- У нас же вечірка на честь Геловіна! Ти обіцяла прийти.

- Напевно, я була п'яна.

- Зовсім ні. Ми вас чекаємо о дев'ятій. Усі придуть. Мені навіть Фіні вдалося вмовити. До зустрічі!

- Вам це буде корисно, - підбадьорила Єву Тріна. - Розслабитесь, придумаете собі який-небудь костюм.

- Ну, це навряд чи, - буркнула Єва.

Коли пані пішли, вона деякий час мовчки дивилася їм услід, як і раніше тримаючи в руці мішечок із травами. Потім важко зітхнула і поклала мішечок на стіл.

- Здається, я зайшла в глухий кут. Я весь час шукаю десь не там...

- Але врешті-решт ти опиняєшся саме там, де потрібно. - Рорк обійняв її за плечі. - Так, отже, Ісіда сказала, що в Мевіса є подруга, яка веде дуже напружене життя. Цікаво, хто б це міг бути?

- Замовкни!

Він усміхнувся і поцілував її в шию.

- Ти чудово пахнеш.

- Тріна мене чимось вимазала.

- Вона встигла про це повідомити. І сказала, що мені має сподобатися. - Він уткнувся носом у її шию, і Єва розплилася в усмішці. - Ще вона повідомила, що дуже ретельно займалася твоїм тілом і особливу увагу мені слід звернути на ліву сідницю.

- Знаєш, вона намагалася вмовити мене зробити на щоці татуювання - рожевий бутон. - Єва раптом судорожно притиснула руки до грудей. - Господи! Вона ж протримала мене на столі добрих десять хвилин. Невже...

Рорк відповів абсолютно серйозно:

- Що саме вона зробила, доведеться з'ясовувати мені.

На сидниці у Єви красувалося татуювання - рожевий бутон, - але це, судячи з усього, не викликало захоплення у її власниці. Стоячи у ванній, вона намагалася розгледіти бутон у дзеркалі.

- Мабуть, за це її можна й заарештувати, - промовила Єва з похмурим виглядом.

- І з яким же формулюванням? - поцікавився Рорк, який увійшов у ванну.

- За прикрашання задньої частини поліцейського без його на те згоди? Або за використання татуювань з особливим цинізмом? Ти, здається, цьому радієш, а? - Єва роздратовано зірвала з гачка халат.

- Єво, люба, здається, вночі я довів тобі, що повністю поділяю твоє обурення. Хіба я не намагався з'їсти це непристойне татуювання?

Вона насилу втрималася від сміху.

- Мені терміново потрібен розчин, яким це можна змити!

- Навіщо такий поспіх? Картинка досить... мила.

- А що, якщо мені потрібно буде пройти через дезінфекційну камеру? Або доведеться приймати душ і переодягатися у відділку? Ти уявляєш, як наді мною всі будуть знущатися?

Рорк обійняв її, запустивши руки під халат.

- Сьогодні ти не працюєш.

- Але мені треба поїхати перевірити свій комп'ютер. Фіні міг переслати на нього важливу інформацію.

- Нічого, перевіриш у понеділок. У нас сьогодні вихідний.

- І чим ми будемо займатися?

Рорк мовчки посміхнувся і погладив те місце, на якому красувався бутон.

- Хіба ми це щойно не робили? - Єва раптом відчула, що чомусь червоніє.

- Повторити не завадить, - відповів Рорк. - Але можна і трохи пізніше. Чому б нам не повалятися біля басейну... де-небудь на Мартініці? Не хвилюйся, збиратися не треба, - сказав він, чмокнувши її в губи. - Там знадобиться тільки те, що на тобі.

День на Мартініці Єва провела без одягу, з постійною посмішкою на обличчі та з татуванням на сідниці. Можливо, тому в понеділок уранці вона була трохи не в собі.

- У вас втомлений вигляд, лейтенанте, - зауважила Пібоді, дістаючи з сумки два гарячі пончики. - І де це ви так засмагли? Були в солярії?

- Та ні, просто повалялася день на сонечку.

- Учора весь день ішов дощ.

- Тільки не там, де була я, - відповіла Єва з набитим ротом. - Мені треба розібратися з цим відсотком ймовірності і доповісти майору. Фіні дещо знайшов, і я все-таки хочу встановити цілодобове спостереження за основними підозрюваними.

- Ось на це, думаю, відсоток імовірності вкрай низький. Сьогодні вранці надійшли відомості про істотне перевищення бюджету.

- Та пішли вони до біса! Коли виникає така гостра потреба, не до бюджету. Вітні може звернутися до начальника поліції або навіть до мера. Ідеться про два вбивства, журналісти в'ються довкола, як вороння. Потрібні люди, щоб закінчити розслідування.

- Ви репетируєте розмову з майором? - ризикнула посміхнутися Пібоді.

- Схоже, що так. - Єва зітхнула і потерла пальцями скроні. - Проблема в тому, що занадто багато людей у цій справі замішано. Нам треба перевірити кожного члена цих сект. Понад двісті осіб. Припустимо, половина з них за психологічним портретом і даними не підійде. Залишається сотня. І ми маємо перевірити алібі кожного.

- Роботи дня на три, - погодилася Пібоді. - Навіть якщо майор виділить нам кілька людей і викреслить тих підозрюваних, хто явно в цьому не замішаний.

- Боюся, таких майже немає. - Єва встала з-за столу. - Одна людина не могла притягти до нашого будинку тіло Лобара. І без машини тут не обійтися.

- У жодного з головних підозрюваних немає машини, в якій би помістилися і тіло, і дерев'яна конструкція.

- Може, така є в когось із громади. Тож доведеться ще перевіряти, у кого які транспортні засоби. Якщо нічого підходящого не знайдемо, треба буде перевіряти машини, взяті в оренду або вкрадені в ніч убивства. На жаль, є ймовірність, що хтось просто забрав машину зі стоянки, а потім поставив на місце.

- Але перевіряти все одно треба?

- Треба. Може, Фіні доручить це кому-небудь зі свого відділу. Гаразд, ви приступайте до роботи, а я йду до майора.

Але піти Єва не встигла: пролунав телефонний дзвінок, і вона взяла слухавку.

- Даллас слухає.

- Мені необхідно з вами поговорити.

- Луї? - підняла брови Єва. - Якщо ви щодо звинувачень, висунутих вашому клієнтові, звертайтеся до прокурора.

- Мені необхідно поговорити з вами, - заявив адвокат. - Наодинці. І якомога швидше.

Єва глянула на Пібоді й виразно приклала палець до губ.

- Про що?

- Я не можу говорити про це телефоном. Нам необхідно зустрітися. Повірте, необхідно.

- Приїжджайте сюди.

- Ні. Вони можуть за мною стежити. Я не знаю, що робити. Я маю бути обережним.

"Цікаво, він помітив спостерігача, посланого Фіні, чи в нього просто напад параної?"

- подумала Єва.

- Хто за вами може стежити?

- Нам треба зустрітися, - твердив адвокат. - У моєму клубі, у "Лакжері", на Парк-авеню. П'ятий поверх. Я повідомлю ваше ім'я на вході.

- Хоча б натякніть, про що йдеться, Луї. У мене дуже багато роботи.

- Мені здається... мені здається, я був свідком убивства. Я буду говорити тільки з вами, Єво. Більше ні з ким. Переконайтеся, що за вами не стежать, - і поспішайте.

Єва із задумливим виглядом поклала слухавку.

- Так, натяк серйозний, Пібоді. По-моєму, один зламався. Спробуйте вмовити Фіні, щоб він дав вам людину на допомогу.

- Вам не можна йти туди самій! - вигукнула Пібоді, побачивши, що Єва вже схопила сумку.

- З наляканим до смерті адвокатом я якось впораюся. Біля клубу все одно чергує наша людина. І я не буду відключати рацію. Бувай.

- Повертайтеся скоріше, лейтенанте.

На п'ятому поверсі клубу "Лакжері" розташовувалося двадцять номерів. Члени клубу могли влаштовувати там не тільки особисті, а й ділові зустрічі. У кожному з приміщень, декорованих у стилях різних епох, було все необхідне обладнання - комп'ютери, факси та інше.

Луї Тріван віддавав перевагу номеру 5С: йому подобалася вишукана розкіш епохи Людовика XVI. Він обожнював оксамит затишних канапок, тьмяну позолоту крісел і столиків, йому подобалися важкі штори на вікнах, а своїх випадкових коханих він догоджав на розкішному ложі під балдахіном.

Він любив саме цю епоху - за гедонізм і прагнення до земних радощів. Королі правили й жили собі на втіху, при них процвітали мистецтва. А що до селян, які голодували під стінами розкішних палаців, то це не що інше, як відображений у суспільному житті природний відбір. Вибрані завжди живуть не так, як натовп.

Луї Тріван, який живе у двадцять першому столітті в самому серці Мангеттена, повністю поділяв переконання своїх предків.

Однак зараз він не міг нічим насолоджуватися - ходив із кутка в куток і пив віскі. Страх не полишав його. Ноги підкошувалися, серце билосся в грудях наче загнаний заєць. Луї був майже впевнений, що став свідком убивства. Але все, що він пам'ятав, здавалося йому нереальним, скидалося на якусь моторошну комп'ютерну гру.

Потайна кімната, дим, гул голосів - і його голос серед них, присмак теплого терпкого вина в роті... До всього цього за останні три роки Луї встиг звикнути. Він став членом цієї громади, оскільки вірив, що головне в житті - задоволення. Крім того, йому подобалися їхні обряди, подобалися балахони, маски, чорні свічки. А секс! Це було просто неймовірно!

Але потім Луї став помічати за собою щось дивне. У нього з'явилася майже маніакальна потреба бути присутнім на зборах, він тремтів, чекаючи на перший ковток вина, що подавали під час церемонії. І ще: у пам'яті почали виникати провали, а вранці після чергової зустрічі в нього була важка голова і він насилу міг зосередитися.

Нещодавно Луї виявив у себе під нігтями засохлу кров і не міг згадати, що саме сталося.

Але поступово він почав щось усвідомлювати. Перший спалах стався, коли він дивився на фотографії, які показала йому Єва. Згадалося щось, що викликало в нього жах: дим, що йшов угору, голоси, що співали гімни, стогони насолоди, а потім - фонтан крові. Він згадав Селіну з дивною і зловісною посмішкою на обличчі, ніж у неї в руці. Лобар - о господи, це був Лобар! - звалився з віттаря з перерізаним горлом.

Убивство... Луї нервово відсмикнув одну зі штор і виглянув на вулицю. Так, він став свідком жертвопринесення. Але в жертву був принесений не козел, а людина. Чи занурював він сам пальці в розгорнуту рану? Чи злизував з них свіжу кров? Невже він міг?

Боже, а що, якщо були й інші жертви? Що, якщо він просто стирав ці спогади з пам'яті?

Луї задер штору і спробував переконати себе, що він людина цивілізована. Чоловік і батько. Шановний адвокат. Він не міг стати співучасником убивства!

Наливши собі ще віскі, Луї глянув у дзеркало в різьбленій позолоченій рамі. На нього дивилася людина, яка кілька днів не їла, не спала, не бачилася з родиною. Він боявся спати - боявся, що видіння, які прийшли уві сні, будуть ще жахливішими. Боявся їсти, бо їжа могла застрягти в глотці. І смертельно боявся за свою сім'ю.

Несподівано він подумав, що Вайнбург також був на тій церемонії, стояв із ним поруч і бачив те саме, що й він. А тепер Вайнбург мертвий. Тільки у Вайнбурга не було ні дружини, ні дітей, а в нього вони є. Якщо він піде додому, за ним можуть прийти туди. За ці кілька днів він почав розуміти, що помер би від сорому, якби діти дізналися, у чому брав участь їхній батько. Він мав захистити і себе, і їх. І запевняв себе в тому, що тут він у безпеці. Ніхто не увійде в номер, якщо він сам не відчинить двері.

Луї втер з чола піт і подумав, що, можливо, перебільшує небезпеку. Стрес, втома, робота вечорами безперервно. Можливо, у нього просто нервовий зрив. Треба показатися лікарю.

Ну звісно ж! Він обов'язково піде до лікаря. А потім забере сім'ю і поїде куди-небудь на кілька тижнів. Влаштує собі невеликі канікули. І порве з сектою. Адже ясно ж, що це йому на користь не йде, а скільки грошей іде на внески! Він занадто далеко зайшов. А виною всьому - цікавість і тяга до збоченого сексу. Він надто багато пив, ось йому і стало здаватися казна-що.

Але ця кров під нігтями...

Луї закрив обличчя руками і постарався дихати рівно. "Усе це не важливо, - подумав він. - Не треба було дзвонити Єві. Не треба було панікувати. Вона вирішить, що я збожеволів. Або, що ще гірше, вважатиме мене співучасником... Зрештою, Селіна - моя клієнтка, а я маю захищати інтереси клієнтів".

Але тут перед його очима виникла Селіна із закривавленим ножом у руці. Луї, спотикаючись, помчав у ванну, де його вирвало. Потім, насилу прийшовши до тями, він пустив воду, спробував умитися, але несподівано розридався і ніяк не міг заспокоїтися. Ридання його луною розносилися по кімнаті. Лише через кілька хвилин він підняв голову і змусив себе знову подивитися в дзеркало.

Він справді бачив те, що бачив. І треба знайти в собі сили визнати це. Він усе розповість Єві й тим самим полегшить свою душу.

На коротку мить Луї відчув полегшення - йому захотілося зателефонувати дружині, дітям, почути їхні рідні голоси. І тут він помітив у дзеркалі якийсь рух.

- Як ви сюди потрапили? - вигукнув він, різко обернувшись.

- Я покоївка, сер. - Чорнява жінка в строгій сукні та фартусі стояла, тримаючи в руках стопку рушників.

- Я не викликав покоївку. - Луї підніс до обличчя тремтячу руку. - До мене зараз мають прийти. Залиште рушники і... - Він повільно опустив руку. - Я вас знаю. Я вас знаю...

"У диму! - подумав він, і на нього нахлинула хвиля жаху. - Це обличчя я бачив у диму".

- Звичайно, знаєш, Луї. - Не перестаючи посміхатися, вона кинула на підлогу рушники - під ними виявився атам. - Ми трахалися з тобою минулого тижня.

Він не встиг навіть зітхнути, як вона полоснула атамом по горлу.

Єва вийшла з ліфта у нестямі від обурення. Охоронець при вході затримав її на добрих п'ять хвилин - перевіряв документи. А потім відмовлявся пускати в клуб зі зброєю. Вона вже готова була цю зброю застосувати, але тут з'явився керуючий і розсипався у вибаченнях. Те, що вибачався він насамперед перед дружиною Рорка, а не перед лейтенантом Євою Даллас, розлютило її ще більше. Вона пообіцяла собі, що пізніше розбереться і з ним. "Подивимося, як сподобається клубу "Лакжері" перевірка з

Міністерства охорони здоров'я! - роздратовано думала Єва. - Можна буде ще напустити на них поліцію моралі та відділ боротьби з проституцією". Вона знала, на які важелі натиснути, щоб на кілька днів перетворити життя адміністрації клубу на справжнє пекло.

Підійшовши до дверей номера 5С, Єва зібралася вже натиснути на кнопку дзвінка, але раптом помітила, що двері прочинені. Вона тут же дістала зброю.

- Пібоді!

- Слухаю, лейтенанте. - Голос сержанта звучав глухо, бо рація лежала у Єви в кишені.

- Двері не замкнені. Я заходжу.

- Вам потрібна підмога, лейтенанте?

- Поки що ні. Будьте на зв'язку.

Вона безшумно ковзнула всередину, прикрила за собою двері й уважно оглянула кімнату.

Вишукані, на Євин смак, надто вже розкішні меблі. На дивані - піджак. На столі - напівпорожня пляшка. Штори задерті. Тиша.

Тримаючись ближче до стіни, вона зробила крок у глиб кімнати. Ні за шторами, ні за диваном ніхто не ховався. Маленька кухонька була порожня.

Єва обережно підійшла до дверей у спальню. Ліжко було прибране, видно було, що там ніхто не спав. Вона глянула на щільно прикриті дверцята шафи, зробила крок до неї і тут почула звуки, що долинали з ванної. Чиєсь важке дихання, а потім - жіночий сміх. Єва подумала, що Луї вирішив розважитися з повією, і від злості закрипіла зубами. Але пильність не втратила. Зробивши крок убік, вона різко відчинила двері, а потім кинулася у ванну.

Спочатку Єва відчула запах. І лише потім побачила...

- Господи!

- Лейтенант? - тут же пролунав стурбований голос Пібоді.

- Назад! - Єва направила револьвер на жінку. - Киньте ніж і відійдіть назад.

- Посилаю підмогу. Змалюйте ситуацію, лейтенанте, - пролунав у рації голос Пібоді.

- Щойно сталося вбивство. Я сказала, назад, чорт забирай!

Жінка лише посміхнулася. Вона стояла над Луї - точніше, над тим, що від нього залишилося. Кров була на підлозі, на її обличчі та руках.

Луї вже нічим не можна було допомогти. Він лежав із перерізаним горлом і розпоротим животом. Мабуть, його збиралися потрошити.

- Він мертвий, - сказала жінка з ласкавою посмішкою.

- Я бачу. Киньте ніж. - Єва зробила крок до неї. - Киньте ніж і відійдіть від нього. Спокійно! Лягти на підлогу, руки за голову!

- Це було необхідно. - Жінка переступила через труп адвоката й опустилася з ним поруч - як плакальниця над труною. - Ви мене впізнали?

- Так. - Єва згадала це обличчя і мелодійний голос. - Ви ж Міріам? Новонавернена? Киньте свій клятий ніж - і на підлогу. Руки за голову.

- Добре. - Міріам слухняно відклала вбік ніж, який Єва негайно схопила і відкинула в дальній кут. - Він сказав, щоб я поквапилася, одна нога тут, інша там, а я втратила лік часу.

Єва витягла з кишені наручники і замкнула їх на зап'ястях Міріам.

- Він?

- Чез. Він сказав, що з цим я можу впоратися й сама, але треба поквапитися. - Вона зітхнула. - А я забарилася...

Єва, стиснувши губи, глянула на Луї Трівана. "Ні, - подумала вона, - це я забарилася".

- Ви записуєте, Пібоді?

- Так, лейтенанте.

- Викличте Чарлза Форта на допит. Зробіть це особисто. Із собою візьміть двох поліцейських. Одна до нього не наближайтеся!

- Зрозуміло. Ви повністю контролюєте ситуацію, лейтенанте?

Єва відступила від калюжі крові, що розтікалася по підлозі.

- Так, - сказала вона. - Повністю.

Перед допитами їй довелося прийняти душ і переодягнутися. Це було абсолютно необхідно - вона встигла перемазатися в крові з ніг до голови. Може, хто-небудь із жінок-поліцейських, які перебували в душовій, і помітив татуювання, але коментарів не було.

На її ділянці вже знали про те, що сталося.

- Спочатку я поговорю з Міріам, - сказала Єва Фіні, спостерігаючи за дівчиною через скло.

- Тобі б треба перепочити, Далласе. Кажуть, сьогодні вранці тобі довелося круто.

- Так уже... Знаєш, часом думаєш, що вже всякого набачилася, - втомлено промовила Єва. - Виявляється, ні. Обов'язково знаходиться щось новеньке. - Вона зітхнула. - Ні, я краще займуся цим зараз. Розберуся до кінця.

- Гаразд. Підемо разом чи ти хочеш сама?

- Одна. Я думаю, вона буде говорити. Її чимось обпоїли... - Єва похитала головою. - Може, звісно, вона просто божевільна, але мені здається, без наркотиків не обійшлося. Треба провести експертизу. Прокурор не любить, коли зізнання робляться під будь-яким впливом.

- Я цим займуся.

- Дякую.

Вона поплескала Фіні по плечу і увійшла в кімнату, де сиділа Міріам. На заарештованій був сірий балахон, виданий уже в поліції, на обличчі - як і раніше плями крові. Проте виглядала Міріам як прекрасна юна фея.

Єва ввімкнула магнітофон, промовила всі належні слова і сіла.

- Ви знаєте, що я вас спіймала на гарячому, Міріам. Тож давайте без зайвих передмов. Ви вбили Луї Трівана?

- Так.

- Що ви приймали?

- Приймала?

- На "Зевс" не схоже, ви занадто розслаблена. Ви згодні пройти експертизу на наркотики?

- Я не хочу! - Дівчина надула губки. - А втім, яка різниця? Гаразд, я згодна. - Вона спробувала смикнути поділ балахона. - А чи не можна мені одягнутися у своє? Ця сукня така колюча, і виглядаю я в ній жахливо.

- Це вас зараз найбільше хвилює? Отже, чому ви вбили Луї Трівана?

- Він був втіленим злом. Так сказав Чез.

- Чезом ви називаєте Чарлза Форта?

- Так, тільки Чарлзом його ніхто не кличе. Просто Чез.

- Чез сказав вам, що Луї - втілене зло. Він просив вас убити Луї?

- Він сказав, що я можу це зробити. Раніше я тільки спостерігала, але тепер мені треба було зробити це самій. Було дуже багато крові. - Вона уважно подивилася на свої руки. - Тепер її немає...

- А що було раніше?

- Раніше? - Дівчина знизала плечима. - Раніше було багато смертей. Кров очищає.

- Ви були свідком або співучасницею інших убивств?

- Звісно. Смерть - це перехід, дуже важливий акт. Я вигнала з нього демона. Демони існують, і ми повинні з ними боротися.

- Вбиваючи людей, у яких вони перебувають?

- Так. Чез казав, що ви кмітлива. - Міріам глянула на Єву. - Але його ви ніколи не зачепите. Він для ваших законів недосяжний.

- Давайте повернемося до Луї. Розкажіть мені все по порядку.

- Ну, у мене є друг, він працює в "Лакжері", в обслузі. Мені треба було з ним трахнутися. Це неважко, я люблю трахатися. І я запхала один з електронних ключів собі в кишеню. Тому в мене не виникло проблем із замком. Я одягла костюм покоївки і пішла прямо в номер Луї. Понесла йому рушники. Він був у ванній. Його вирвало, це я зрозуміла за запахом. І я його зарізала. Я перерізала йому глотку, як і повинна була! А потім, напевно, не могла зупинитися.

Вона знову повела плечима і лукаво посміхнулася Єві.

- Це як... проткнути ножом подушку. І звук такий дивний - хлюпаючий. Мені вдалося вигнати з нього демона, і тут прийшли ви. Але я все встигла.

- Так, мабуть... Ви давно знаєте Чеза?

- Років зо два. Він зазвичай приходить до мене вдень, щоб ніхто не здогадався, чим ми займаємося.

- А як до цього ставиться Ісіда?

- Вона не знає. - Міріам закотила очі. - Їй би це не сподобалося.

- А як вона ставиться до вбивств?

Міріам насупилася, задумалася.

- До вбивств? Вона не знає. Або знає? Ні, ми їй про це не розповідаємо.

- Отже, знаєте тільки ви з Чезом?

- Тільки ми. - Погляд Міріам став порожнім. - Напевно. Звичайно.
- Ви розповідали про це кому-небудь із громади?
- Із громади? - Вона в задумі відтягнула пальцями губу. - Ні. Це наш маленький секрет.

- А як щодо Вайнбурга?
- Хто це?
- Ну, у гаражі. Банкір. Ви пам'ятаєте?
- Цього я не робила. - Тепер вона прикусила губу і похитала головою. - Ні. Це робив Чез. Він збирався принести мені серце, але не приніс. Сказав, часу не було.

- А Лобар?
- Лобар, Лобар... - Міріам почала барабанити пальцями по столу. - Ні, там було по-іншому. Чи так само? Я не пам'ятаю. У мене голова болить! - вимовила вона з благанням у голосі. - Я не хочу більше розмовляти. Я втомилася. - Вона склала на грудях руки і заплющила очі.

Єва кілька секунд дивилася на неї. "Немає сенсу дотискати її зараз, - вирішила вона.
- Дівця і так сказала достатньо".

Єва викликала поліцейського, і той знову одягнув на Міріам наручники.
- Відведіть її до психіатра. Нехай Міра складе висновок. І отримайте дозвіл на експертизу - треба перевірити її на наркотики.

- Слухаюся, лейтенанте.
Єва зробила крок до дверей, натиснула кнопку виклику.
- Приведіть Форта в кімнату С.
Їй раптом самій страшенно захотілося прилягти. Але вона вийшла в коридор, де стояли Пібоді та Фіні.

- Пібоді, зараз ви мені знадобитеся. Як вона тобі, Фіні?
- Вона явно не в собі. - Фіні простягнув Єві зацукровані горішки. - Не знаю, чи то вона під дозою, чи то психічна. Схоже, і те й інше.

- І я тієї ж думки. А тієї ночі, коли я її побачила вперше, вона виглядала абсолютно нормальною. - Єва раптово розреготалася. - Дивні речі я говорю! Адже Міріам стояла гола посеред лісу, а Форт цілував її... - Вона доклала долоню до очей і деякий час мовчала. - Його батько ніколи не працював із напарниками. Він був сам по собі.

- У нього просто був інший стиль, - зауважив Фіні. - А дівця, хоч і не в собі, Форта видала.

- Щось тут не так, - пробурмотіла Пібоді, і Єва подивилася на неї з цікавістю.

- Що не так, сержанте?

Вловивши в голосі Єви саркастичні нотки, Пібоді войовничо підняла підборіддя.

- Віккани нікого не вбивають!

- Убивають люди, - нагадала їй Єва. - І не всі ставляться до своєї релігії досить серйозно. До речі, ви, наприклад, давно їли м'ясо?

Пібоді, яка вже давно і безуспішно намагалася стати вегетаріанкою, залилася фарбою.

- Це інше...

- Я прийшла відразу після скоєння вбивства, - сказала Єва. - Жінка, в руках у якої був ніж, назвала Чарлза Форта своїм спільником. Це факт. Я хочу, щоб під час допиту ви керувалися тільки фактами. Зрозуміло?

- Так, лейтенанте. - Пібоді насупилася. - Слухаюся.

Єва пішла коридором, а Пібоді трохи затрималася.

- У неї був важкий ранок, - промовив Фіні, ніби вибачаючись за Єву. - Я бачив фотографії місця події. Враження сильне.

- Я знаю. - Пібоді побачила, як Чарлза Форта вводять у кімнату для допитів. - Усе одно, щось тут не так, - заявила вона.

Пібоді увійшла до кімнати, коли Єва знайомила Чарлза з його правами.

- Я не розумію... - несподівано пробурмотів він.

- Ви не розумієте? Не розумієте, на що маєте право?

- Ні, це я зрозумів. Я не розумію, чому мене сюди викликали. - Чез був явно спантеличений і засмучений. - Якщо ви хотіли знову поговорити зі мною, вам потрібно було тільки повідомити мені. Я б зустрівся з вами або прийшов сюди сам. Нема чого було надсилати до мене додому трьох поліцейських.

- Я визнала такий захід необхідним, - сухо промовила Єва. - Ви хочете скористатися послугами адвоката, містер Форт?

- Ні. - Він нервово совався на стільці. Йому було не по собі від того, що його допитували в поліції, як колись його батька. - Скажіть, що ви хочете знати. Я постараюся допомогти вам.

- Розкажіть мені про Луї Трівана.

- Прошу вибачення... - Він похитав головою. - Я не знаю цієї людини.

- Ви часто посилаєте своїх помічників убивати незнайомців?

- Що? - Він зблід і схопився на ноги. - Про що ви говорите?

- Сядьте, - різко сказала Єва. - Дві години тому Міріам Гопкінс убила Луї Трівана.

- Міріам?! Це неможливо!

- Дуже навіть можливо. Я увійшла якраз у той момент, коли вона вирізала йому печінку.

Чез похитнувся і важко опустився на стілець.

- Це якась жахлива помилка. Такого не могло бути.

- Думаю, помилки припустилися ви. - Єва встала і підійшла до нього. - Вам слід було ретельніше вибирати спільників.

- Я не розумію, про що ви. Можна... води? Я нічого не розумію.

Єва жестом веліла Пібоді налити води.

- Міріам розповіла мені все, Чез. Вона сказала, що ви були коханцями, що ви, хоч і обіцяли, не принесли їй серце Вайнбурга і що ви дозволили їй самій вбити Трівана. Тому що кров очищає.

- Ні! - Він узяв склянку обома руками і все ж розплескав воду. - Ні!

- Ваш батько любив розрізати людей на шматки. Він показував вам, як це робиться? Скількох ще ви використовували як помічників? А коли вони виконували своє завдання, ви їх позбувалися?

Він сидів, розгойдуючись з боку в бік, а Єва продовжувала:

- Ви так собі уявляєте релігійну війну, Чезе? Ворога треба знищувати? Виганяти демонів? Ваш батько був стихійним сатаністом, і він перетворив ваше життя на пекло. Ви не могли його вбити, а тепер вам до нього не дістатися. Але є інші. Вони що, заміщають його? Вбиваючи їх, ви уявляєте собі, що вбиваєте його? Так ви мстите йому за те, що він із вами зробив?

- Господи! О господи! - вигукнув Чез, заплющивши очі.

- Зараз ви ще можете собі допомогти. Розкажіть, як це відбувалося. Розкажіть - чому. Поясніть мені все, Чез. Я можу домогтися полегшення вашої долі. Розкажіть про Алісу. Про Лобара.

- Ні, ні. - Він підняв голову, в очах його блищали сльози. - Я не такий, як мій батько!

Єва не здригнулася, не відвела очей.

- Ви в цьому впевнені? - запитала вона.

Чез зарідав.

Вона розмовляла з ним цілу годину - змінюючи теми, повертаючись до одного й того самого, уточнюючи деталі. Фотографії з місця події Єва зі столу не прибирала.

"Ну скільки ще? - запитувала вона себе. - Скільки ще я побачу цих моторошних фотографій?"

А Чез плакав. При цьому або все заперечував, або мовчав.

Коли його відводили, він обертався на неї, поки не зник за рогом. Залишившись наодинці з Пібоді, Єва помітила, що та дивиться на неї якимось дуже дивно.

- Що таке, сержанте?

Пібоді зітхнула і сказала:

- Мені не сподобалося, як ви вели допит, лейтенанте.

- Чому?

- Ви були занадто жорсткою. Навіть жорстокою. Це було схоже на гру вовка з пораненим оленем. Ви весь час нагадували йому про батька, змушували розглядати фотографії.

У Єви занило під ложечкою, нерви напружилися. Але, збираючи зі столу знімки, вона говорила з абсолютно незворушним виглядом:

- Може, мені треба було ввічливо попросити його зізнатися, щоб ми могли з чистою совістю розійтися по домівках? Не розумію, як це мені в голову не прийшло! Обов'язково так зроблю, коли наступного разу допитуватиму підозрюваного у вбивстві.

Пібоді стримувалася щосили.

- Мені просто так здалося, лейтенанте. Тим паче що підозрюваний був без представника...

- Я ознайомила підозрюваного з його правами, сержанте?

- Так, але...

- Він заявив, що знає про свої права?

- Так, - кивнула Пібоді.

- Так що ж вам не подобається? Ви можете підрахувати, Пібоді, скільки разів ви допитували людей у справах про вбивства?

- Лейтенанте, я...

- А я не можу! - відчеканила Єва. - Не можу, тому що їх було занадто багато. Хочете знову подивитися на ці знімки? На кишки, що розтікаються по підлозі? Може, це вас трохи протверезить. Знаєте, Пібоді, якщо вам не подобається бути присутнім при допитах, подумайте: а чи правильно ви обрали професію?

Єва зробила крок до дверей і різко обернулася.

- Я розраховую на підтримку своєї помічниці і не бажаю, щоб вона ставила мені безглузді запитання тому, що небайдужа до всяких чаклунів. Якщо ви не можете тримати себе в руках, сержанте Пібоді, подайте рапорт про переведення. Зрозуміло?

- Так, лейтенанте, - тихо відповіла Пібоді й додала, коли Єва вже вийшла за двері: - Абсолютно ясно...

- Ти перестаралася, - зауважив Фіні, який наздогнав Єву.

- Заради бога, тільки ти не починай!

- Не буду. Ісіда з'явилася добровільно. Я відправив її в кімнату В.

Єва круто розвернулася і, дійшовши до кімнати В, ривком відчинила двері. Ісіда перестала ходити з кутка в куток і обернулася до неї.

- Як ви могли?! Як ви могли привезти його сюди? Він же боїться таких закладів.

- Чарлза Форта затримали для з'ясування обставин смерті Луї Трівана і ще кількох людей, - крижаним голосом промовила Єва. - Йому ще не висунули обвинувачення.

- Звинувачення?! - Ісіда зблідла. - Невже ви думаєте, що Чез мав якийсь стосунок до вбивств? Тріван? Ми не знаємо ніякого Луї Трівана!

- А ви впевнені, що знаєте всіх, кого знає Форт? - Єва поклала папку на стіл і прикрила її долонею, немов нагадуючи собі про те, що знаходиться всередині. - Ви вважаєте, що знаєте про всі його справи, думки, плани?

- Ми настільки близькі, наскільки це можливо між людьми. У Чезі немає зла. - Голос Ісіди затремтів. - Дозвольте мені забрати його додому! Будь ласка!

Єва глянула в її благальні очі і наказала собі не розслаблятися.

- Ви стверджуєте, що були з ним дуже близькі. Але в такому разі невже ви не знали про те, що він так само близький із Міріам?

- З Міріам? - здивовано перепитала Ісіда і розсміялася. - Це просто безглуздо.

- Вона сама мені сказала. - Згадавши цю сцену, Єва остаточно забула про співчуття. - Вона посміхалася, сидячи поруч із тим, що залишилося від Луї Трівана, а кров його була в неї на обличчі, на руках, на ножі, який вона тримала.

В Ісіди підкосилися ноги, вона сперлася рукою об спинку стільця.

- Міріам когось убила? Цього не може бути!

- Я тепер думаю, що у вашому світі все можливо. Я прийшла якраз під завісу тієї маленької церемонії, яку вона влаштувала. - Євині пальці смикали папку, але вона її не відкривала. Виявляється, в ній ще жила жалість до жінки, яка любила і вірила. - Міріам була дуже балакучою, з радістю повідомила мені про те, що Форт дозволив їй самій вбити Трівана. В інших випадках вона була лише спостерігачкою.

Ісіда важко опустила на стілець. Було ясно, що серце її розривається від болю.

- Вона бреше. Чез не має до вбивств жодного стосунку. - Ісіда заплющила очі і почала погойдуватися з боку в бік. - Як я могла цього в ній не розгледіти? Ми прийняли її в громаду, зробили її однією з нас...

- То ви, виявляється, не все можете передбачити? - гірко усміхнулася Єва. - Гадаю, вам більше слід турбуватися про те, чого ви не розгледіли в Чарлзі Форті.

- Ні. - Ісіда розплющила очі. У них була туга, але за тугою вгадувалася все та ж колишня сила. - Немає людини, яку я б бачила так само добре, як Чеза. Міріам бреше.

- Вона обов'язково пройде тести. А ви поки що подумайте, чи захочете ви підтверджувати його алібі. - Єва встала і підійшла до неї. - Він зрадив вашу довіру. У будь-який момент на її місці могли опинитися ви, Ісіда. Звісно, Міріам молодша, вона більш слухняна... Цікаво, довго б Чез дозволяв вам грати головну роль?

- Як ви не розумієте, що у нас за стосунки? Адже ви знаєте, що таке кохання. Невже ви думаєте, що слова якоїсь збожеволілої жінки змусять мене засумніватися в людині, яку я люблю? Ви б стали сумніватися в Рорку?

- Ми зараз обговорюємо не моє особисте життя, а ваше, - з незворушним виглядом відповіла Єва. - Якщо Чез вам так дорогий, допоможіть мені. Це єдиний спосіб його зупинити і допомогти йому.

- Допомогти? - криво усміхнулася Ісіда. - Ви не хочете йому допомогти. Ви хочете, щоб його було звинувачено і покарано - і все це через його батька. Так, через батька!

Єва поглянула на папку. Звичайна папка, а в ній - жахливі знімки жахливих смертей.

- Ви помиляєтеся. - Тепер вона говорила тихо, немов сама з собою. - Я б дуже хотіла, щоб він виявився невинним. Саме через його батька. - Єва пильно подивилася на Ісиду. - Думаю, ордер уже готовий. Ми проведемо обшук у вашому магазині та у вашій квартирі. Сподіваюся, ви розумієте: все, що ми знайдемо, може бути використано і проти вас.

- Це не важливо. - Ісіда змусила себе встати. - Ви не знайдете нічого, що могло б вам допомогти.

- Ви маєте право бути присутнім під час обшуку.

- Ні, я залишуся тут. Я хочу побачити Чеза.

- Не думаю, що вам це вдасться. Ви не є ні родичкою, ні законною дружиною...

- Даллас! - перебила її Ісіда. - Адже у вас є серце. Прислухайтеся до нього і дозвольте мені побачити Чеза.

Так, серце в неї було. І їй боляче було дивитися в благальні очі цієї жінки.

- Можу дати вам п'ять хвилин у кімнаті для побачень. - Єва відчинила двері і сказала вже на ходу: - Заради бога, умовте його взяти адвоката.

На складі за магазином і в лабораторії нагорі було безліч пляшечок, коробочок і флаконів - з рідинами, травами, насінням. Єва знайшла записи, що повідомляли про вміст цих ємностей, і веліла все відправити на експертизу. Крім того, вона знайшла ножі - прості і з різьбленими ручками, з довгими лезами і з короткими - і попросила перевірити, чи немає на них слідів крові. Було перевірено також одяг - для церемоній і повсякденний. Єва намагалася нічого не упустити.

Несподівано під стопкою чистого одягу, що пахнув кедром і розмарином, Єва побачила зім'ятий закривавлений чорний балахон.

- Сюди! - крикнула вона своїй помічниці. - Зробіть сканування.

- Чудовий зразок, - зауважила Пібоді, проводячи по балахону портативним сканером. - Здебільшого - на рукавах. Кров людська. Перша група, резус негативний. Портативним приладом більшого не визначиш.

- Цілком достатньо і цього. - Єва запхала балахон у пакет, запечатала і наклеїла ярлик. - У Вайнбурга якраз була перша група, резус негативний. - Вона глянула на Пібоді і простягнула їй пакет. - Чез повівся непередбачливо, правда?

- Так, лейтенанте.

- А в Лобара була друга група, резус позитивний. - Єва висунула іншу шухляду. - Продовжуйте шукати.

Коли вони сідали в машину, уже наставали сутінки. Єва взяла телефонну слухавку і набрала номер.

- Лейтенант Даллас хоче поговорити з доктором Мірою.

- Доктор Міра проводить консультацію, - ввічливо відповіла секретарка. - Я можу передати ваше повідомлення.

- Вона вже протестувала Міріам Гопкінс?

- Одну хвилинку, я перевірю записи. - Секретарка, очевидно, кудись зазирнула і відповіла: - Консультацію перенесено на завтра, на восьму тридцять ранку.

- Чому?

- Випробовувана скаржилася на сильний головний біль. Її оглянув терапевт і призначив лікування.

- Хто був черговим терапевтом? - промовила Єва крізь зуби.

- Доктор Артур Саймон.

Єва насупилася.

- Та цей Саймон при нариві на пальці прописує подвійну дозу транквілізаторів! - роздратовано пробурмотіла вона.

Секретарка відповіла зі співчуттям у голосі:

- Мені дуже шкода, лейтенанте, але ми не встигли попередити доктора Саймона про те, що на підслідну чекає тестування. Міріам Гопкінс уже дали ліки, і доктор Міра не зможе з нею працювати раніше завтрашнього ранку.

- Чудово! Чудово! Попросіть її, щойно вона його проведе, повідомити мені результати. - Єва поклала слухавку. - Сучий син. Я поїду, сама на неї подивлюся. Віддайте все в лабораторію, Пібоді, і попросіть їх поквапитися. Після цього ви вільні.

- Ви сьогодні ввечері будете знову допитувати Форта?

- Обов'язково.

- Лейтенанте, я прошу вас... дозволити мені бути присутнім при допиті!
- Ваше прохання відхилено, - заявила Єва, заїжджаючи в гараж. - Я сказала, ви вільні.
- Вона вилізла з машини і попрямувала до ліфтів.

Єва під'їхала до будинку вже за північ. Жахливо боліла голова. Будинок був занурений у тишу. Вона тихо увійшла, піднялася сходами і анітрохи не здивувалася, побачивши Рорка, який розмовляв у спальні по телефону. Мимоволі прислухавшись, Єва зрозуміла, що Рорк розмовляє з одним з інженерів.

Одразу згадалися останні дні їхнього з Рорком медового місяця. Тоді теж не обійшлося без смерті... "Нічого дивного, - думала Єва, вмиваючись крижаною водою. - Від неї нікуди не сховаєшся, смерть ходить за мною по п'ятах".

Вона витерла обличчя рушником і вирушила до спальні. Знявши черевики, Єва раптом зрозуміла, що роздягатися просто немає сил. Вона заповзла на ліжко і вляглася ниць поверх покривала.

Рорк приглушено слухав свого інженера і дивився на Єву. Він чудово знав усі ці ознаки - кола під очима, бліде обличчя, уповільнені рухи. Вона знову допрацювалася до зриву!

- Про це ми поговоримо завтра, - сказав він і закінчив розмову. - У вас, видно, був важкий день, лейтенанте?

Він сів на неї верхи і почав масажувати їй спину і плечі, а Єва навіть не поворухнулася.

- Точно пам'ятаю, що бувало й гірше, - пробурмотіла вона. - Тільки от не пам'ятаю коли.

- У всіх "Новинах" говорять про вбивство Луї Трівана, - зауважив Рорк.

- Стерв'ятники прокляті!

Він розстебнув її кобуру, зняв і відклав убік.

- Ще б пак: відомого адвоката зарізано в розкішному приватному клубі. Це всім новинам новина! - Він пройшовся по її хребту. - Надін кілька разів телефонувала.

- Вона і у відділок дзвонила. У мене немає на неї ні часу, ні сил.

- Угу. - Рорк витягнув її сорочку з джинсів і почав масажувати спину Єви ребром долоні. - Цікаво, ти випадково туди увійшла саме в той момент чи це входило в програму розваг?

- Ні, випадково. Якби цей ідіот швейцар не... - Єва запнулася. - Я запізналася. Вона встигла його прирізати, але продовжувала обробляти - наче м'ясник. І тоді ж назвала ім'я Чарлза Форта.

- Це теж відомо.

- Природно! - зітхнула Єва. - Черговий витік інформації...

- Він під вартою?

- Ми його допитуємо. Точніше, я допитую. Він усе заперечує. Уявляєш, я знайшла в нього у квартирі незаперечні докази, але він продовжує все заперечувати.

"Заперечує, - подумала Єва. - А вигляд у нього переляканий, розгублений..."

- Чорт забирай! - Вона уткнулася обличчям у покривало. - Чорт забирай!

- Заспокойся. - Рорк поцілував її в маківку. - Давай тебе роздягнемо і вкладемо в ліжечко.

- Не треба зі мною няньчитися.

- А ти спробуй мене зупинити!

Єва почала чинити опір, але раптово зрозуміла, що тільки це їй і потрібно. Обхопивши Рорка обома руками, вона втупилася йому в плече і міцно заплющила очі, щоб відігнати нав'язливі видіння.

- Ти завжди зі мною, - прошепотіла вона. - Навіть коли тебе немає поруч.

- Ми з тобою більше не самотні. Ні ти, ні я. - Рорк посадив її до себе на коліна. - Поговори зі мною. Адже ти думаєш не тільки про докази і вбивство. Є щось іще.

- Я погана людина! - несподівано для себе випалила Єва. - Я хороший поліцейський, але людина - погана. І не можу бути хорошою.

- Що за дурниці, Єво!

- Ні. Це правда. Ти просто не хочеш цього бачити, ось і все. - Вона глянула йому в очі. - Коли кохаєш когось, із дрібними недоліками миришся, а великих намагаєшся не помічати. Не хочеш знати, яка насправді людина, до якої ти прив'язаний.

- То яка ж ти насправді?

- Я сьогодні пропустила Форта через м'ясорубку! Не у фізичному, звісно, сенсі. - Вона відкинула з чола волосся. - Психологічно. І я зробила це свідомо. Хотіла, щоб він усе розповів і я могла б спокійно закрити справу. А коли в Пібоді вистачило духу сказати, що їй не подобається, як я веду допит, я її відчитала. Веліла вирушати додому, а сама знову взялася за Форта.

Рорк помовчав кілька секунд. Потім встав і почав розбирати постіль.

- Так, дай-но збагнути... Ти опинилася на місці злочину одразу після вбивства і вбивцю відправила за ґрати. Але вона звинуватила Чарлза Форта в підбурюванні і в скоєнні інших убивств. І все це всього за кілька днів після того, як ти знайшла спотворене тіло у себе на порозі.

- Але я ж прекрасно знаю, що це не має стосунку особисто до мене!

- Прошу вибачення, лейтенанте, але це нісенітниця. Так не буває. Далі. - Рорк почав розстібати сорочку. - Ти викликаєш на допит Чарлза Форта - людину, яку маєш серйозні підстави підозрювати у скоєнні кількох звірячих убивств. Ти ведеш жорстку гру, яку твоя помічниця, людина здібна, але не має такого, як у тебе, досвіду, не схвалює. Вона не бачила, як ця дівчина розрізає людину на шматки, а ти бачив. У "Новинах" про це розповідалося докладно, тож я можу собі уявити, що тобі довелося пережити. І коли Пібоді засумнівалася в правильності твоїх дій, ти відіслала її додому, щоб вона тобі не заважала. Я правильно все описав?

Єва, накупившись, дивилася на нього.

- Ти марно намагаєшся мене виправдати. Тебе послухати, так я - просто ангел у плоті. Але це неправда.

- Зрозуміло, неправда. - Рорк зняв штани і пірнув під ковдру. Притягнув Єву до себе. - Я скажу, який із цього впливає висновок. Ти - хороший поліцейський. Відданий справі, справедливий і благородний. І тому мені краще розлучитися з тобою і зажити своїм життям. - Він поклав її голову собі на плече. - Мабуть, досі я був сліпий, не бачив найогидніших рис твого характеру.

- Рорк, припини! Я почуваюся повною ідіоткою.

- Дуже добре. Саме цю мету я і переслідував. - Він поцілував її у скроню і вимкнув світло. - А тепер - спати.

Єва влаштувалася зручніше і, засинаючи, сказала:

- Мабуть, розлучення я тобі не дам.
- Чому?
- Нізачо не відмовлюся від справжньої кави!

Єва увійшла в кабінет рівно о восьмій. Перед цим встигла заскочити в лабораторію, щоб поквапити експертів із результатами. Переступивши поріг кабінету, вона побачила Пібоді, що стояла біля столу.

- Ви прийшли рано, сержанте, - зауважила Єва. - Ваш робочий день починається через тридцять хвилин. - Вона запитально подивилася на Пібоді.

- Я хотіла поговорити з вами, лейтенанте, до того, як приступлю до роботи.

Єва знизала плечима.

- Добре. До речі, вигляд ви маєте огидний, - додала вона.

Пібоді дивилася просто перед собою. Вона чудово знала, який вигляд має. І не могла ні їсти, ні спати. Ті самі симптоми, що й після закінчення невдалого роману, але цього разу ситуація була ще гіршою - гіршою, ніж розрив із чоловіком.

- Я б хотіла принести вам вибачення, лейтенанте. За висловлювання, які я дозволила собі після допиту Форта. Це було порушенням субординації. Я не мала права обговорювати ваші методи. Сподіваюся, подібна нестриманість не призведе до мого відсторонення від справи.

Єва сіла на стілець, що жалібно скрипнув.

- Це все, сержанте Пібоді?

- Так, лейтенанте. Але я...

- Якщо ви хочете ще щось сказати, говоріть по-людськи. Робочий час ще не почався, протокол не ведеться.

Пібоді розправила плечі, але в жесті цьому було радше визнання своєї поразки.

- Мені дуже шкода. Я просто не могла дивитися на його муки. Не могла відсторонено й об'єктивно оцінювати ситуацію. Я не хочу вірити, що він винен. Точніше, не можу. І це вплинуло на мою точку зору.

Єва важко зітхнула.

- Усі ми далеко не завжди здатні бути об'єктивними. Я теж була не цілком об'єктивна, тому надто бурхливо реагувала на ваші зауваження. За що приношу вам свої вибачення.

Пібоді, здивована таким поворотом подій, відчула невимовне полегшення.

- То ви не усунете мене від розслідування?

- Я у вас занадто багато вклала.

Пібоді заплющила очі і помотала головою, намагаючись отямитися.

- Отже, ми цю проблему вирішили?

Єва широко посміхнулася.

- А де моя кава? - запитала вона і стала прослуховувати повідомлення на автовідповідачі.

"Даллас, ну хоч що-небудь! Готова під'їхати в будь-яке місце в будь-який час. Зателефонуйте мені!"

- Ну вже ні, Надін, - пробурмотіла Єва і промотала три наступні повідомлення - від неї ж.

Далі йшло повідомлення медекспертів про результати розтину. Єва веліла роздрукувати його. Останнім був дзвінок із лабораторії. На балахоні виявилася кров Вайнбурга.

- Не вірю, - тихо сказала Пібоді. - Ну чому я не вірю?! Адже все сходиться! - Вона мерзлякувато поїжилася. - Усе сходиться.

- Ми пред'явимо йому обвинувачення і візьмемо під варту. - Єва потерла пальцем перенісся. - Убивство першого ступеня. Вайнбург. Обвинувачення в підбурюванні до вбивства Трівана поки що притримаємо - нехай Міра спочатку проведе тестування. Пібоді, нехай його приведуть на допит. Подивимося, що ще ми зможемо йому пред'явити.

- Але до чого тут Аліса? - запитала Пібоді. - І Френк?

- Це не він. Чез тут ні до чого.

- Різні виконавці? Ви думаєте, це все-таки справа рук Селіні?

- Переконана. Але це нам ще належить довести.

Весь ранок вона читала рапорти, складала нові. До дванадцятої години, збираючись на новий допит Форта, Єва вирішила змінити тактику.

Вона уважно оглянула його адвоката - молоду жінку з сумними очима, яка, судячи з усього, зовсім недавно закінчила університет. І впізнала в ній одну з присутніх на церемонії в лісі.

"Адвокат-чаклунка... - подумала Єва. - Цікаво, це не вважається суміщенням двох професій?"

- Ви самі обрали адвоката, містер Форт?

- Так. - Обличчя в нього було землисто-сіре, під очима кола. - Лейла погодилася мені допомогти.

- Дуже добре. Вас звинувачують у вбивстві, містере Форт.

- Я звернулася з проханням провести слухання і випустити мого клієнта під заставу, - сказала Лейла, простягаючи Єві папери. - Засідання призначено на сьогодні, на другу годину дня.

- Його під заставу не відпустять. - Єва передала папери Пібоді.

- Я навіть не знаю людину, яку було вбито, - сказав Чез. - До того вечора я його не бачив. Крім того, я там був із вами...

- Із цього випливає лише те, що ви перебували на місці злочину і мали можливість його вчинити. Мотив? Ви чули нашу розмову і знали, що він готовий заговорити. Його кров - не перша, чи не так, містер Форт?

- Я нічого про це не знаю. - Голос його здригнувся; зробивши глибокий вдих, він торкнувся руки Лейли, немов у пошуках підтримки. Їхні пальці сплелися, і Чез заговорив упевненіше: - Я ніколи в житті не завдавав нікому зла. Це суперечило б усьому, у що я вірю. Я вже говорив вам, що нічого від вас не приховую. Я вірив, що ви здатні це зрозуміти.

- У вас є чорний балахон? Шовковий, довгий?

- У мене багато балахонів. Але чорних немає.

Єва подала Пібоді знак, і та поклала на стіл пакет.

- Ви його не впізнаєте?

- Це не моє. - Чез ніби заспокоївся.

- Ось як? Тоді чому ця річ опинилася в спальні квартири, в якій ви проживаєте разом з Ісідою? Балахон лежав у комоді під іншим одягом. На ньому кров, містере Форт. Кров Вайнбурга.

- Ні! - відсахнувся він. - Це неможливо...

- Це факт. Ваш представник може ознайомитися з висновком експертів. Можливо, його впізнає Ісіда? Це має освіжити її пам'ять.

- Вона не має до цього жодного стосунку. - Чез раптом прийшов у жахливе хвилювання. - Невже ви підозрюєте її в...

- У чому? - тут же запитала Єва. - У тому, що вона була вашою співницею? Вона живе з вами, працює з вами, спить з вами. Навіть якщо вона тільки покривала вас, вона має нести відповідальність.

- Її не можна в це вплутувати! Вона не повинна через це проходити. - Він сперся тремтячими руками об стіл і нахилився до Єви. - Прошу вас, залиште її в спокої. Обіцяйте мені це - і я скажу вам усе, що ви захочете від мене почути.

- Чез! - Лейла встала і поклала йому руку на плече. - Сядь. Нічого більше не говори. Мій клієнт наразі не може нічого більше сказати, лейтенанте. Мені треба переговорити з ним наодинці.

Єва глянула на Лейлу - і не впізнала її. Перед нею зараз була зібрана і розважлива жінка.

- Я не збираюся з вами торгуватися, адвокат. - Єва встала і подала знак Пібоді. - Але якщо він зізнається у всьому, йому загрожує тільки психіатрична клініка, а не одиночна камера. Подумайте про це.

Вийшовши з кімнати, Єва напівголосно вилаялася.

- Вона його вмовить. Чез зробить усе, що вона йому скаже, бо він дуже наляканий. - Єва пройшлася коридором. - Мені треба поговорити з Мірою. Вона вже мала провести тестування. А ви, Пібоді, зв'яжіться з прокурором. Нам потрібен хтось із його команди: нехай поговорять з адвокатом Чеза.

- Він зламався через Ісіду. - Пібоді озирнулася на двері, за якими сидів Чез. - Судячи з усього, він любить її по-справжньому.

- Любов буває різна.

- Не можу зрозуміти, навіщо він займався сексом із Міріам.

- І секс буває різний. Іноді це... чистісінька маніпуляція. - Єва пішла дзвонити лікарці Мірі.

"Патологічний потяг до надприродного, низький інтелектуальний потенціал, схильність до насильства. Страждає на галюцинації, легко піддається впливам..." Єва відклала звіт доктора Міри вбік. Вона й без психіатрів знала, що Міріам - душевнохвора: сама мала задоволення це спостерігати.

Рекомендації, дані Мірою щодо подальшого лікування, були цілком слухними, але суті справи це не змінювало. Міріам абсолютно холоднокровно зарізала людину і, найімовірніше, проведе залишок своїх днів у закритій психіатричній лікарні.

Від тесту на детекторі брехні користі теж було небагато: тест показав, що обстежувана говорила правду. Або те, що правдою вважала. Втім, були деякі прогалини і нестиківки, але Єва подумала, що це цілком природно. Вона вже зазирнула в результати наркологічної експертизи і знала, що в крові у дівчини виявлено кілька наркотичних препаратів.

- Лейтенанте! - У кабінет зайшла Пібоді. - Мене щойно спіймав Шульц із секретаріату прокурора.

- І що там відбувається?

- Адвокат не бажає відступати. Вона наполягає на тесті на детекторі брехні, але Форт продовжує відмовлятися. Шульц вважає, що вона просто тягне час - вимагає сорок вісім годин на ознайомлення з доказами і показаннями свідків. Форту під заставу не випустили, тож він залишиться за ґратами, але Лейла все-таки наполягає. Шульц думає, що Форт готовий зізнатися, але вона не дає.

- І Шульц вам усе це повідав?

- А чому ні? Утім, по-моєму, він просто хотів поговорити. Йому потрібно прийти до тями після недавнього розлучення.

- О-о! - багатозначно протягнула Єва. - І йому подобаються жінки в уніформі?

- Думаю, зараз йому просто подобаються жінки з великими грудьми. Так, ще. Він думає, що сьогодні ввечері нам нічого більше не добитися. Адвокат вимагає для свого клієнта перепочинку, і Шульц погодився продовжити розмову завтра вранці. Він уже пішов.

- Добре. Може, й краще буде дати їм обом час поміркувати. А ми заглянемо до Ісиди. Раптом вдасться щось із неї витрясти.

- По-моєму, поки що все йде нормально, - зауважила Пібоді, коли вони з Євою спускалися в ліфті в гараж. - Сьогодні зможемо розслабитися на вечірці.

- На вечірці? - Єва зупинилася. - У Мевіс? Що, правда сьогодні? Чорт!

- Так, ви ж у нас любителька світських розваг, - з усмішкою сказала Пібоді. - Я, наприклад, тільки про неї й мрію. Тиждень був мерзенний.

- Геловін - свято для підлітків, - заявила Єва. - Цього дня вони можуть шантажувати дорослих і клянчити в них різні смаколики. А дорослі люди, які бігають в ідіотських костюмах... Дуже нерозумно.

- Це давня традиція, що сходить до язичництва.

- Ой, обійдемося без лекцій! - поморщилася Єва. - Ви що, теж збираєтеся у щось вирядитися? - Вона з підозрою подивилася на Пібоді.

- А як же! Інакше мені не заробити солодошів, - відповіла Пібоді з незворушним виглядом.

І в магазині, і в квартирі було темно. На дзвінки в обидві двері ніхто не реагував. Єва подивилася на годинник і задумалася.

- Мабуть, я почекаю. Хочеться поговорити з нею саме сьогодні.

- Навряд чи Ісіда рано повернеться: вона, найімовірніше, на шабаші.

- Не думаю, що за цих обставин її тягне танцювати голяка під місяцем. Ні, я почекаю.

А ви можете скористатися міським транспортом.

- Я можу й залишитися, - знизала плечима Пібоді.

- У цьому немає потреби. Якщо за кілька годин вона не з'явиться, я вирушу до Мевіс.

- У такому вигляді? - Пібоді глянула на Євині потерті джинси і пошарпану куртку. -

А ви не хочете одягнутися... як годиться?

- Ні. Побачимося там. - Єва сіла в машину, опустила скло і висунулася. - А що у вас буде за костюм?

- Це секрет, - загадково посміхнулася Пібоді і попрямувала до трамвайної зупинки.

- Усе-таки маскарад - дурна розвага, - сказала сама собі Єва. Взявши слухавку, вона зателефонувала Рорку в офіс.

- Ти мене дивом застала, - сказав він. - Судячи з усього, ти не збираєшся заїжджати додому переодягнутися?

- Не збираюся. Я годинку-другу посиджу тут. Побачимося у Мевіс. Тільки давай спробуємо піти звідти раніше, а?

- Так, відчуваю, ти налаштувалася повеселитися.

- Геловін... - Єва подивилася на рожевого кролика шести футів заввишки, який переходив дорогу просто перед її машиною. - Не розумію, що в цьому веселого.

- Єва, для декого це просто привід подуріти, але для декого - релігійне свято. Самайн, початок кельтської зими. Початок року. День, коли старий рік уже помер, а новий ще не народився. Цієї ночі грань між реальністю і фантастикою ледь помітна.

- Бог ти мій! - вигукнула Єва. - Я тремчу.

- Гаразд, сьогодні ввечері, мабуть, ми сприймемо це як привід подуріти. Хочеш напитися і вдатися до розпусти?

- О! - посміхнулася вона. - Звучить заманливо.

- Можемо почати просто зараз. Секс по телефону!

- За службовою лінією? Це заборонено. Крім того, у будь-який момент може підключитися диспетчерська.

- Тоді я не буду розповідати, як я хочу до тебе доторкнутися. І притиснутися до тебе губами. Як це хвилює - відчувати під своїм тілом твоє, входити в тебе, коли ти звиваєшся в пориві пристрасті, переривчасто дихаєш, запускаєш пальці мені у волосся...

- Перестань зараз же! - вигукнула Єва, усвідомивши, що всередині в неї того й гляди розгориться справжня пожежа. - Зустрінемося у Мевіс - додому поїдемо раніше. Ось тоді все й розповіси.

- Єва!

- Так?

- Я тебе обожаю. - Із цими словами Рорк відключився.

Вона зітхнула і пробурмотіла собі під ніс:

- Ну коли я до цього звикну?

Секс для Єви завжди був заняттям розслаблюючим, що приносить легке задоволення. Поки вона не зустріла Рорка. Він міг творити з нею таке, що в неї в роті пересихало від бажання. А найголовніше - він повністю заволодів її серцем, і від цього Єві ставало іноді страшно.

Таємницю і незбориму силу кохання вона ніяк не могла досягнути...

Єва насупилася і глянула на вікна квартири над магазином. Колись їй здалося, що саме там мешкає любов... Любов і сила. Ісіда - сильна жінка. І могутня. Невже кохання могло настільки її засліпити?

"Що ж, і таке можливо", - вирішила Єва. Вона ж, наприклад, знала, що довгі роки Рорк радше обходив закон, ніж його дотримувався. Навіть, чорт забирай, порушував його! Він крав, обманював, шахраював. Не виключено, що і вбивав. Маленький оборвиш із дублінських нетрів боровся за місце під сонцем як міг. І за це вона не могла його засуджувати.

Але що б вона робила, якби зараз він скористався своїм становищем і могутністю, щоб знищити когось? Перестала б його любити? На це запитання Єва відповісти не могла, але точно знала, що одразу б про все здогадалася. А той кодекс честі, яким вона керувалася, не дозволив би їй жити з убивцею.

Можливо, кодекс честі Ісиди не такий суворий?

І все ж, сидючи в темній машині і дивлячись на неосвітлені вікна, Єва відчувала: щось тут не сходиться...

"Але ж Форт майже зізнався, - нагадала вона собі. - Щойно я пред'явила йому докази, він відступився... Ні, не зовсім так. Він змінив лінію поведінки, коли я згадала Ісиду. Він її захищав. Пішов заради неї на жертву".

Вражена цією новою для себе думкою, Єва вилізла з машини і перейшла дорогу. На вулиці було повно народу, багато хто - у карнавальних костюмах. Ледве вона ступила на тротуар, повз неї промайнула зграйка підлітків, які галасували на все горло. Ніхто не звернув уваги на жінку в шкіряній куртці, що піднімається сходами до неосвітленої квартири.

З хвилину Єва стояла на ганку, оглядаючи вулицю і прилеглі будинки. "У цьому районі всі зайняті тільки своїми справами, - подумала вона. - А сусіди давно звикли до того, що в цю квартиру ходять найрізноманітніші люди".

Щоб перевірити свою теорію, Єва посмикала ручку дверей. Двері були зачиненими, тому вона дістала з кишені універсальну пластикову картку і відкрила електронний замок. Кілька секунд чекала, що пролунає сигнал тривоги, але, як і раніше, було тихо.

"Сигналізації немає", - зрозуміла Єва. Вона боролася зі спокусою увійти. Звичайно, у звичайних громадян таких карток немає, але зате є інші способи зламувати замки. Учора у квартирі теж нікого не було. Форт та Ісіда перебували у відділку. Тож хтось міг проникнути всередину і підкласти в комод вимазаний кров'ю балахон.

Єва прикрила двері й задумалася. Міріам назвала його ім'я. Назвала, коли сиділа на підлозі із закривавленими руками. Але відьма страждає на галюцинації, дуже навіювана...

Чорт забирай! Єва спустилася зі сходів і повернулася до машини. Докази в наявності. Мотиви і можливості є. Усе як за підручником. Та й убивця вже в камері - убивця, з якою Чез мав таємний зв'язок, займався з нею сексом і, користуючись своїм впливом, притягнув у громаду.

"Усе сходиться, - сказала вона собі. - Але в цьому-то й проблема... Немов хтось спеціально все підлаштував. Одне тільки ніяк не вписується - кохання. Безкорисливе, віддане, щире. Через нього вся картина не складається... А що, якщо все дійсно розіграно за сценарієм? Це необхідно з'ясувати. Причому чим швидше, тим краще".

Єва зібралася зателефонувати Пібоді, потягнулася до слухавки і тут раптом почула несамовитий крик. Вона вискочила з машини, тримаючи наготові револьвер, і побачила постать чоловіка в чорному, який тягнув у темряву якусь жінку.

- Поліція! - крикнула Єва, підбігаючи. - Назад!

Чоловік одразу ж відскочив і кинувся тікати, а Єва кинулася до жінки, яка лежала ниць і стогнала.

- Він вас поранив?

Піднявши жінку, Єва побачила клинок у її руці. І впізнала Селіну.

- Мені достатньо одного руху, - усміхнулася та. - Для мене це буде величезною радістю. Але поки що...

Єва раптом відчула дивне запаморочення. У неї потемніло в очах, вона дивилася на Селіну, не в силах поворухнутися.

- Ви проведете мене до машини. У всякому разі, для оточуючих це має виглядати саме так. - Селіна, не перестаючи посміхатися, обійняла Єву, немов та допомагала їй піднятися. - Якщо ви не будете в точності виконувати мої накази, я вам кишки випущу.

У Єви, як і раніше, паморочилося в голові, підкошувалися ноги - швидше за все, це Селіна вела її доріжкою.

- Відкрийте дверцята, - наказала Селіна. - І сідайте.

Єва підкорилася, хоча якась частина свідомості і намагалася чинити опір.

- Виявляється, лейтенанте, ви не така вже кмітлива. І не така вже й холоднокрровна. Ми вас заманили саме туди, куди хотіли!

- Я... - Єва не могла нічого збагнути і спантеличено дивилася на Селіну. У цей момент вона не відчувала ні страху, ні злості.

Селіна завела мотор.

- Здається, ви не в змозі вести. - Вона закинула голову і розреготалася. - Поїдемо до мене. Ми задумали одну дуже захопливу церемонію з вашою участю.

Єва мимоволі здригнулася.

- Отже, це не Форт? - пробурмотіла вона. - Він ні до чого?

- Ви про цю жалюгідну подобу чоловіка? Та він і мухи прибити не може! Але він і його вікканка заплатять за все. Ви ж самі про це подбали, правда? Дурні! Вони вирішили, що зможуть врятувати бідну маленьку Алісу; її дідусь теж так думав - і ось до чого їх це призвело. Кожен, хто кинув мені виклик, загине. Дуже скоро і ви дізнаєтеся, якою силою я володію. Ви будете благати мене вбити вас, щоб скінчилися ваші муки.

- Ви їх усіх убили?

- Усіх до єдиного. - Селіна нахилилася до Єви. - І багатьох інших. Найбільше мені подобаються дітки. Вони такі... свіжі. А з дідусем... Я скористалася його слабкістю до жіночої статі. Прийшла до нього, заридала, сказала, що боюся за своє життя, що Альбан хоче мене вбити. А потім підсипала йому в питво наркотики. Шкода, звичайно, що не довелося пустити йому кров. Але який у нього був погляд, коли він зрозумів, що помирає! Ви ж знаєте, що першими помирають очі, а, Далласе?

- Так. - У голові в неї, як і раніше, був туман; руки і ноги не слухалися, і все ж вона поступово приходила до тями. - Очі вмирають першими.

- А Аліса! Мені було навіть трошки шкода, коли ця історія підійшла до кінця. Було так кумедно, так збудливо мучити її день у день. Вона так лякалася кішечок і пташок! Зрозуміло, іграшкових, електронних. Тієї ночі кішка говорила з нею моїм голосом. Ми чекали на неї у себе, у нас були на неї плани, але вона, дурепо, кинулася під машину. Тож те, що ми збиралися зробити з нею, зробимо з вами. Ось, ми вже приїхали.

Коли машина під'їхала до будинку, Єва спробувала непомітно перевірити, як діє рука. У кулак вона стискалася. Але потім відчинилися дверцята, хтось стиснув їй горло - і все занурилося в темряву.

- Вона вже давно має бути тут! - У квартирі зібралися гості, гриміла музика, сяяли вогні, а Мевіс немов нічого не помічала. - Адже вона обіцяла...

- Вона ось-ось під'їде. - Рорк ледь ухилився від величезного бика, який намагався насадити його на роги. Повз нього в танці пролетів ангел, який обіймав обезголовлений труп.

- Я так хотіла показати їй, як ми з Леонардо все влаштували! - Мевіс із гордістю вказала на зал. - Вона нізащо не впізнає свій старий барліг.

Рорк глянув на стіни, заляпані вишневим і світло-рожевим. Замість меблів були величезні подушки і якісь скляні труби, на честь свята всюди встановили помаранчево-чорні світильники, довкола яких танцювали скелети, відьми і чорні кішки.

- Не дізнається, - погодився він. - Нізащо не дізнається. Ви тут створили... диво.

- Ми в захваті від цього житла. І в нас найкращий у світі домогосподар! - Мевіс поцілувала Рорка в щоку.

- А ви - мої улюблені мешканці. - Рорк дуже сподівався, що вона не перемазала його своєю пурпуровою помадою.

- Може, зателефонувати їй? - Мевіс торкнулася його за рукав; манікюр у неї був у тон помаді. - Нехай покvapиться.

- Так, звісно. Іди, займайся гостями і не турбуйся. Я її доставлю.

- Дякую.

Вона пішла, дзвінко стукаючи підборами червоних туфельок, а Рорк замислився і раптом зустрівся поглядом з якоюсь дивовижною істотою.

- Пібоді?!

Її ретельно заgrimоване личко витягнулося.

- Ви мене впізнали?

- Насилу. - Він усміхнувся і відступив на крок, щоб розгледіти її краще.

По плечах Пібоді струменіли біляві локони, груди прикривав крихітний ліфчик із двох мушель, а нижче талії все було затягнуто чимось сріблясто-зеленим.

- З вас вийшла чудова русалка.

- Дякую, - просяла вона. - Я цілу вічність у це влазила.

- Як же ви ходите?

- Там є прорізи для ніг. Під хвостом. - Пібоді похитнулася. - Але рухатися важкувато.

А де Даллас? - Вона озирнулася на всі боки.

- Її ще немає.

- Ні? - Пібоді глянула на годинник на руці Рорка. - Скоро десята. Вона збиралася кілька годин почекати Ісиду біля її будинку, а потім їхати сюди.

- Я якраз мав намір їй телефонувати.

- Чудова ідея. - Пібоді постаралася відігнати тривожні думки. - Вона, напевно, просто не дуже прагне сюди їхати. Не любить таких збіговиськ.

- Так, вірно.

Але все-таки Рорк турбувався. Єва мала приїхати заради Мевіс. І заради нього.

Номер Єви не відповідав, і Рорк спробував зв'язатися з нею по рації. Відповіддю йому було мірне гудіння, яке свідчило про те, що апарат вимкнено.

- Щось сталося, - сказав він, повернувшись до Пібоді. - Вона не відповідає.

- Зачекайте, я візьму сумку, там у мене рація.

- Я і по рації пробував, - насупився він. - Не відповідає. Так вона була біля "Шляху душі"?

- Так, хотіла поговорити з Ісидою... Допоможіть мені зняти цей безглуздий костюм. Треба її шукати.

- Я не можу вас чекати.

Рорк почав пробиратися крізь натовп, а Пібоді, спотикаючись, помчала розшукувати Фіні.

Прокинувшись, Єва вирішила, що все це їй наснилося. Було душно, паморочилося в голові. Вона спробувала підняти руку, але зрозуміла, що не може.

І тут її охопила паніка. Руки в неї були зв'язані, а коли вона була дитиною, батько часто зв'язував їй руки. Прив'язував до ліжка, затискав їй рот, щоб не було чути криків, і гвалтував її...

Єва поворухнула рукою - і мотузки тут же впилися в зап'ястя. Ноги теж були зв'язані біля щиколоток. Вона спробувала повернути голову. Стінами кімнати металися тіні - всюди горіли свічки. Вона бачила себе в дзеркалі, що висіло на стіні.

Але вона вже не дитина, і це не батько її зв'язав!..

Ні, не панікувати. Не допоможе. Ніколи не допомагало. Її, напевно, накачали наркотиками. Притягли сюди, роздягнули і прив'язали до мармурового столу. Селіна Крос вирішила її вбити, і їй зараз потрібно зосередитися і подумати, як вибратися звідси.

Єва спробувала послабити пута, але зрозуміла, що це марно. Де ж вона перебуває? Найімовірніше, у будинку Селіни, хоча точно невідомо. У клубі було б небезпечно: там занадто багатолюдно. А тут місце відокремлене. Аліса бачила, як убивали дитину саме в цій кімнаті...

Цікаво, скільки зараз часу? Як довго вона пробула в безпам'ятстві? Рорк напевно злиться.

Єва прикусила губу, щоб не розридатися. Вони будуть її чекати, почнуть хвилюватися. Пібоді знала, де вона була, і вони поїдуть туди.

Але чим вони їй допоможуть?

Єва прикрила очі і спробувала заспокоїтися. Вона тут одна, тож можна розраховувати тільки на себе. І треба якось вижити.

Дзеркальна стіна відсунулася, і увійшла одягнена в чорне Селіна.

- А, прокинулися! Дуже добре. Я хотіла, щоб ви прийшли до тьми до того, як ми почнемо.

За нею увійшов Альбан, теж у чорному. На голові - кабаняча маска. Не кажучи ні слова, він узяв товсту свічку і поставив її між ніг Єви. Потім відступив на кілька кроків, узяв із чорної подушки атам із кістяною ручкою і підняв його над головою.

- Ну, приступимо.

Рорк відчинив дверцята машини, і тут задзвонив телефон.

- Єва?

- Це Джемі. Я знаю, де вона. Вони її схопили! Вам треба поспішати!

- Де вона? - Рорк уже сидів за кермом.

- У цієї стерви Крос. Вони відвезли її до себе. Коли вони вийшли з машини, я втратив зв'язок.

Рорк не став чекати, натиснув на акселератор, і машина зірвалася з місця.

- Джемі, який зв'язок?

- Я поставив "жучки" у неї в машині. Хотів знати, що відбувається. Сьогодні ввечері я почув, як Крос посадила її в машину, щоб відвезти до себе додому. Даллас, напевно, була під наркотиками, бо не чинила опору і говорила якось дуже дивно. А Крос розповідала... Вона розповіла, як вбила дідуся й Алісу! - Голос хлопця здригнувся. - Вона вбила їх обох. Вбивала дітей. Господи...

- Де ти?

- Перед їхнім будинком. Я збираюся увійти.

- Стій, де стоїш! Чорт забирай, слухай мене! Не рухайся, я буду там за дві хвилини. Виклич поліцію. Скажи, що пожежа, крадіжка... байдуже що, але нехай вони якомога швидше їдуть туди. Зрозумів?

Рорк уже під'їжджав до будинку Селіни, коли зателефонувала Пібоді.

- Рорк! Ми з Фіні їдемо до "Шляху душі"...

- Її там немає. Вона у Кросс, найімовірніше - в особняку. Я вже там, збираюся увійти.

- Боже! Тільки дурниць не наробіть. Я викликаю наряд. Ми з Фіні їдемо до вас.

- Тут ще хлопчисько. Тож покваптеся.

І Рорк кинувся до входу в особняк.

Вони співали над її головою. Альбан розвів вогонь у каміні, і кімната наповнилася густим солодкуватим димом. Селіна, скинувши свій балахон, натирала себе якоюсь олією.

- Тебе коли-небудь гвалтувала жінка? Я вже постараюся, щоб тобі було боляче. І він теж. Ми тебе будемо вбивати повільно, це набагато приємніше. Лобара і Трівана вбили занадто швидко, це не так цікаво. Але з тобою все буде по-іншому - дуже повільно і нестерпно боляче...

Голова у Єви була абсолютно ясна. Зап'ястя горіли і кровоточили, але вона все ще намагалася послабити пута.

- Так ось як ви викликаєте демонів? Ваша релігія - суцільне шарлатанство. Вам просто подобається гвалтувати і вбивати. Та ви просто дегенерати!

Селіна заліпила Єві ляпас.

- Я хочу вбити її негайно!

- Не поспішай, любов моя, - зупинив її Альбан. - Треба розтягнути задоволення.

Він дістав із коробки чорного півня, який одразу ж заплескав крилами і закукурівав. Альбан підніс півня до Єви, щось сказав латиною і відтяв пташу голову. Кров хлинула просто на Єву. Селіна в екстазі застогнала.

- Кров - для нашого Господина!

- Так, любов моя. - Він обернувся до неї. - Пан любить кров.

І тут Альбан зробив те, чого Єва аж ніяк не очікувала: швидким чітким рухом перерізав Селіні глотку.

- Ти була... надто втомлива, - пробурмотів він. - Корисна, але виснажлива.

Селіна впала на підлогу. Альбан переступив через неї і зняв маску.

- Набридли мені ці декорації. Їй подобалося, а мені остогидло. - Він усміхнувся Єві. - Я не стану змушувати вас страждати. Нема чого.

Від запаху крові Єву нудило. Зібравшись з духом, вона подивилася в очі Альбану.

- Чому ви її вбили?

- Від неї більше не було ніякої користі. Адже вона божевільна. І закінчена наркоманка. Вона любила, щоб я її бив, а потім трахав. - Він похитав головою. - Іноді мені це навіть подобалося. Особливо бити. - Він неухважно погладжував Єву по нозі. - Вона відмінно розбиралася в наркотиках і, коли її вміло направляли, могла вести справи. За останні кілька років ми заробили купу грошей. Плюс внески від членів громади. Люди готові платити шалені гроші за секс і обіцянку безсмертя.

- Отже, все це обдурювання?

- А що ж іще, Далласе? Викликання духів, продаж душі, - усміхнувся Альбан. - Це найкраща з моїх афер, але треба вміти вчасно зупинитися. А Селіна... - Він окинув байдужим поглядом тіло, що лежало на підлозі. - Вона стала ставитися до всього занадто серйозно. Повірила, що насправді володіє якоюсь могутністю. Що може викликати диявола, передбачати майбутнє... - Він знову посміхнувся і покрутив пальцем біля скроні - цим жестом люди споконвіку позначали божевілля.

"Шарлатанство, - подумала Єва. - Так, значить, усе це - лише грандіозна афера..."

- Аферисти зазвичай не приносять у жертву людей, - зауважила вона.

- Я не звичайний аферист. А натуралістичні штрихи допомагали мені тримати Селіну в узді. Вона звикла до крові, увійшла у смак. Та й я теж, - зізнався він. - Коли позбавляєш людину життя, так збуджуєшся... - Альбан окинув Єву оцінювальним поглядом. - Ти така струнка, витончена. Селіна була занадто пишнотіла. Мабуть, я все-таки тебе спершу поцілую. Нерозумно позбавляти себе задоволення.

- То це ви займалися сексом із Міріам, ви змусили її вбити Трівана і звалити все на віккан, - здогадалася Єва.

- Вона виявилася напрочуд податливою. Трохи наркотиків, сеанс гіпнозу, і вона забувала все, що потрібно було забути.

- Отже, справа була не в Селіні. Ось у чому я прорахувалася. Не ви були в неї на побігеньках, а вона у вас.

- Абсолютно вірно. Але вона почала виходити з-під контролю. Старого поліцейського вона вбила сама. - Альбан презирливо усміхнувся. - Це був початок її кінця: поліцейських чіпати небезпечно. Він би все одно нас ніколи не дістав, поблукав би навколо і кинув.

- Ви помиляєтеся. Френк не став би зупинятися.

- Ну, тепер це не має значення. - Альбан відвернувся, взяв зі столу якийсь пухирець і шприц. - Я дам вам зовсім небагато, щоб ви не нервували. Ви дуже симпатична. Думаю, вам сподобається, як я буду вас трахати.

- Та для цього всіх наркотиків світу не вистачить!

- Помиляєтеся, - сказав він і зробив крок до неї.

Рорк змушував себе діяти методично й безшумно. Якщо Єва тут, то його поспішність може їй тільки зашкодити. Він тихо прикрив за собою двері і, оскільки сигналізація була вимкнена, зрозумів: Джемі вже увійшов.

Почувши шурхіт, Рорк стрепенувся і побачив юнака.

- Це я, - сказав Джемі. - Я не можу увійти в кімнату. Вони поставили щось нове. Не можу відкрити замок.

- Де система?

- Там, на стіні. Нічого не чути, але вони напевно там, усередині.

- Іди на вулицю.

- Не підю. Ви тільки час даремно втрачаєте.

- Тоді відійди, - велів Рорк, вирішивши, що час гаяти справді нема чого.

Він підійшов до стіни, обмацав її, але нічого не знайшов: охоронна система була добре замаскована. Тоді Рорк витягнув із кишені електронний записник і задав програму.

- Що це? - пошепки запитав Джемі. - Сигналізацію відключати? Ніколи не бачив таких, у записниках.

- Не ти один у нас винахідник. - Рорк почав водити книжкою вздовж стіни. При цьому йому здавалося, що прилад діє надто повільно й неефективно. - Ага! Нарешті! Ось воно!

Двері відчинилися. Рорк, оскалившись, приготувався до стрибка.

Єва намагалася відхилитися, але шприц був уже біля її руки. Несподівано Альбан прибрав шприц.

- Ні, - сказав він, розсміявшись. - Секс без наркотиків! Інакше це було б несправедливо щодо вас. Потім, обіцяю, я вас присплю, так що болю ви не відчуєте. Це єдине, що я можу для вас зробити.

- Краще вбий мене відразу, сучий сину!

Зібравшись із силами, Єва звільнила одну руку і все-таки вдарила Альбана кулаком в обличчя. Потім спробувала дотягнутися до ножа, але ніж упав на підлогу.

Раптово двері відчинилися, і на мить їй здалося, що демони пекла все ж вирвалися на волю. Рорк був схожий на вовка, який відчув здобич. Кинувшись на Альбана, він збив його з ніг; свічки полетіли на підлогу, прямо в калюжу крові.

Єва намагалася вивільнити другу руку. Побачивши Джемі, вона крикнула:

- Швидше! Заради бога, швидше! Візьми ніж, розріж мотузки!

Хлопчика вивертало навиворіт від виду крові, але він змусив себе переступити через тіло Селіни. Схопивши ніж, він розрізав мотузки на зап'ясті Єви.

- Давай сюди! Далі я сама. - Вона не зводила очей з Рорка, який боровся з Альбаном у калюжі крові. У кутку кімнати вже зайнявся вогонь. - Там поліція! - крикнула Єва, почувши виття сирен. - Джемі,пусти їх!

- Двері не замкнені, - відгукнувся Рорк.

Єва розрізала мотузки у себе на ногах.

- Загаси вогонь, - наказала вона Джемі, встаючи.

- Ні, нехай горить. Нехай тут усе згорить дотла.

- Загаси! - закричала вона і кинулася на Альбана. - Сволота! Сучий син!

- Відійди! - прохрипів Рорк. - Він мій.

Три тіла сплелися в один клубок, і Єва з Рорком не одразу зрозуміли, що Альбан уже непритомний.

- Він тебе поранив? - Рорк дивився на Єву божевільними очима. - Що він із тобою зробив?

- Нічого. - Єва розуміла, що треба заспокоїтися, бо Рорк просто не в собі. А вона ніколи не знала, чого можна очікувати від нього в такому стані. - Він мене не зачепив. Зі мною все гаразд. Ти про все подбав.

- Поки я сюди добирався, ти, як завжди, вже встигла подбати про себе сама. - Він узяв її за руку, глянув на кров, що сочилася із зап'ястя, і підніс руку до губ. - Я міг би його вбити тільки за це!

- Припини. У мене така робота.

Рорк намагався взяти себе в руки. Піджак був у крові, але він зняв його і накинув Єві на плечі.

- Ти гола.

- Так, я помітила. Не знаю, куди вони поділися мій одяг, але мені б не хотілося зустріти своїх колег у такому вигляді.

Єва встала і зрозуміла, що її все ще хитає.

- Вони накачали мене наркотиками, - поскаржилася вона, помотавши головою.

Рорк узяв її під руку і посадив на кушетку, що стояла біля стіни.

- Відпочинь. А я загашу вогонь.

- Чудова думка. - Вона зробила кілька глибоких вдихів.

Рорк, схопивши один із балахонів, став збивати ним полум'я. Несподівано Єва схопилася на ноги і закричала:

- Ні, Джемі! Ні!

Джемі, смертельно блідий, тримав у руці атам, з якого стікала кров Альбана.

- Вони вбили моїх близьких. - Очі хлопчика були широко розкриті, зіниці - як шпилькові голівки. Він простягнув ніж Єві. - Мені наплювати, що ви зі мною зробите. Він більше нічию сестру не вб'є.

Почувши за дверима кроки, Єва схопила атам. Принаймні, тепер на рукоятці будуть і її відбитки.

- Заткнися. Благаю, заткнися. Пібоді! - обернулася Єва до помічниці, яка вбігла. - Знайдіть мені що-небудь з одягу, добре?

Пібоді, важко дихаючи, оглядала кімнату.

- Слухаюся, лейтенанте. Із вами все гаразд?

- Усе чудово. Крос і Альбан підстерегли мене, накачали наркотиками і привезли сюди. Вони зізналися у вбивстві Френка Вожинські та Аліси Лінгстром, Лобара і Вайнбурга, а також у підбурюванні до вбивства Трівана. На моїх очах Альбан убив Селіну, причини я вкажу в рапорті. Сам же Альбан був убитий під час спроби його затримати. Усе сталося дуже швидко, я навіть не можу сказати точно, як саме це сталося. Але... уже не важливо.

- Так, не важливо. - Фіні, який стояв поруч із Пібоді, уважно подивився спочатку на Єву, потім на Джемі. - Думаю, що не важливо. Ходімо, Джемі. Тобі тут нічого робити.

- Прошу вибачення, лейтенанте. Гадаю, вам із Рорком слід вирушити додому й помитися. У вас вигляд, скажімо так, якраз для Геловіна, - зауважила Пібоді.

Єва глянула на Рорка і поморщилася. Обличчя його було в крові та кіптяві.

- Ти маєш огидний вигляд.

- На себе подивіться, лейтенанте. - Він обійняв її за талію. - Думаю, Пібоді має рацію. І не здумай упиратися - інакше мені знову доведеться тебе зв'язати. Треба знайти ковдру. Гадаю, цього буде достатньо, щоб ви не замерзли.

Та вона б півжиття віддала за гарячу ванну!

- Гарзд, - сказала Єва. - Я буду через годину.

- Далласе, вам зовсім не потрібно сюди повертатися.

- Через годину, - повторила вона. - Проведіть відеозапис, викличте медекспертів. Хлопчика покажіть лікарю. Він у шоці. Зв'яжіться з Вітні. Повідомте йому про все. І треба негайно звільнити Чарлза Форта.

Єва запахнула на собі піджак Рорка і скося глянула на Пібоді.

- Ви мали рацію щодо нього, сержанте. У вас чудова інтуїція.

- Дякую, лейтенанте.

- Користуйтеся нею і надалі. До речі, якщо хлопчисько говоритиме те, чого не говорила я, не звертайте уваги. Він у шоці. Нехай його сьогодні ніхто ні про що не розпитує.

Пібоді кивнула.

- Так, лейтенанте. Я простежу, щоб його відправили додому. І залишуся на місці події до вашого повернення.

- Добре. - Єва відвернулася і стала застібати піджак.

- Між іншим, Далласе, у вас дуже миленьке татуювання. Нове?

Стиснувши зуби, Єва попрямувала до дверей.

- Зрозумів? - Вона глянула на Рорка. - Я тобі казала, що наді мною через цей ідіотський бутончик усі сміятимуться!

- Тебе накачали наркотиками, зірвали з тебе одяг, зв'язали, мало не вбили - а тебе хвилює якесь татуювання?!

- Це все неприємності на роботі. А татуювання - справа особиста.

Він розсміявся і, обійнявши її за плечі, притиснув до себе.

- Господи, лейтенанте, як же я вас люблю!